

Ölüm Orucu Direnişisi 212. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

aftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/09 • 19 Mayıs 2001 • 150.000'

***Sahte sendika yasasını
4 Mart ruhuyla boşa çıkaralım!***

**Toplusözleşme hakkımız
grev silahımız!**

İÇİNDEKİLER

Kölece dayatmalara uşakça minnettarlık . 3
Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi! .4
Kamu emekçi hareketini tasfiyeyi amaçlayan sahte sendika yasa çıkıyor! . 5
Kamu emekçileri hareketi. 6-7
Zindan çatışmasındaki kilitlenmeyi aşma sorunu 8-9
4. Ölüm Orucu ekibi direniş saflarında!. 10
Ölüm Orucu Direnişi'ni destekleme eylemleri. 11
Özelleştirme saldırısına karşı mücadelenin sorunları 12-13
Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/4 (orta sayfa) 14-16
Kölelik zincirlerini kırılım! 17
Uluslararası hareket!. 18
Sadık uşak Türkiye "Ulusal Füze Savunma Sistemi"ni destekliyor! 19
Hatici Yürekli yoldaş ölümsüzdür! . . 20-22
"Kazanan biz olacağız, kazanan devrim davası olacak!" 23
Faşizmin işkencehanelerinde devrim savunması 24-25
Sincan hücrelerinde sistematik işkence . 26
Mücadele postası 27

Kızıl Bayrak'tan

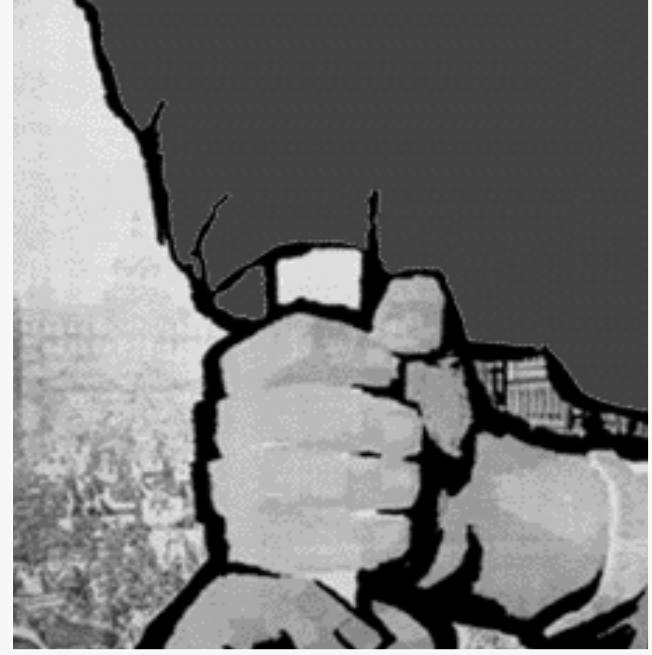
*Faşist düzenin zindanlarında başlayıp hücrelerinde devam eden Ölüm Orucu direnişinde 4. ekip de yola çıktı. Bu tutum, devletin "bitirdik, bitiriyoruz" palavralarına ve yasal düzenleme aldatmacalarına devrimci tutsaklar cephesinden verilmiş güçlü bir yanittir. Direnişin başlangıcından bu yana onlarca şehit veren devrimciler, bu kararlar ve bir kez daha, can pahasına da olsa kararlılıklarını sürdürdüklerini göstermiş oldular.

*Devletle devrimciler arasında ölümüne bir kavgaya neden olan düzenin saldırıları, dışarıda, işçi ve emekçi kitlelerle devlet ve düzen arasındaki çatışmayı da giderek daha fazla kızdırmakta.

Kapitalist düzen ve devlet, kriz yönetim programı çerçevesinde ve emperyalist efendilerinin güdümünde, işçi sınıfı ve emekçilerin elindeki son hak kırıntılarını da gaspetme kararlılığında direniyor. Bu çerçevede kamu işçilerine sıfır zam, tüm işçi ve emekçilere işsizlik sigortası adı altında tazminatların gaspı, özelleştirmelerle işsizlik, zamlarla açlık dayatılıyor. Devlet sınıfa yönelik tüm bu uygulamalarında, devrimci tutsaklara karşı gösterdiği aynı ikiyüzlülük, aynı yalancılıkla davranıyor. Bir taraftan kapalı kapılar ardında sendika bürokratlarıyla anlaşmış gibi yaparken, diğer yandan İMF'ye yazdığı "iyi niyet" mektubuyla bunu boşa çıkarıyor. Her iki tarafa da yaranması mümkün olmadığına göre, İMF'ye sunulan her iyi niyet, işçi ve emekçilere "kötü niyet" olarak geri dönecektir. Sendika bürokratlarını öfkeliendirense, düzenin bu ikiyüzlülüğünü, bu oyununu hak etmedikleri duygusudur. Oysa düzen ve devlet cephesinden bu tutumun anlamı, kendi adamlarını aldatmak değil, onlar üzerinden sınıfı oyalamak ve işi oldu-bittiye getirmektir.

Ancak, bu kadarını düzenin gönüllü ve yeminli uşağı sendika bürokratlarının bile kaldırması mümkün görünmüyor. Kamu işçisinin talepleriyle düzenin ve efendi ABD'nin istekleri arasında sıkışan bu hainler, çıkışı, "sert tepki verme" sahtekarlığında bulmaya çalışıyorlar. Ancak, bu tür oyunları çok görmüş, çok yaşamış olan kamu işçileri, sendikal ihanete rağmen koydukları eylemlerle, saldırıya kolay kolay boyun eğmeyeceklerini gösteriyorlar.

*Düzenin saldırılarından nasibini fazlasıyla alan toplum kesimlerinden biri de kamu emekçileri. Bu aynı süreçte bu kesime yönelik iki saldırı yasağı hazırlandı.

Sınıf cephesinden haklı olarak "tasfiye yasağı" adı verilen, devletince artık klasikleşen sahtekarlığıyla "kamu görevlilerinin ücretlerini düzenleme" gibi bir ad taktığı yasa nihayet çıktı. Sendika hakkını gaspeden yasa ise komisyonda kabul edilerek meclise sevk edildi. Ancak kamu emekçileri bu saldırıya anında yanıt vermekten çekinmediler. Yurdun dört bir yanında protesto gösterileri yapıldı. Sendikalar cephesindeki ihanete varan aymazlık nedeniyle "hazırlıksız" yakalandığı için katılım düşük olmasına rağmen, anında tepki verilmiş olması, hareketin geleceği açısından anlamlıdır. Ayrıca eylemlerde, yine sahte sendika yasağına karşı '98 yılında düzenlenen Kızılay direnişine göndermeler yapılması, kamu emekçileri cephesinden de saldırılara kolayından boyun eğilmeyeceği mesajının verilmesi anlamına geliyor.

Sadece bunlar bile devrim cephesinin güç, imkan ve potansiyellerini ortaya koymaya yetmektedir. Bu güç ve imkanlar gerektiği gibi değerlendirilir, potansiyeller zamanında harekete geçirilebilirse eğer, sistemin saldırılarını püskürtmek mümkün olabilecektir. Kapitalist barbarlar ne denli güçlü gelirse gelsinler, arkalarına dünyanın ne denli güçlü odaklarını alırsa alsınlar. Sonuçta iş burada, bu topraklarda ve bu ülkenin işçi, emekçi ve devrimcileriyle çözülecektir.

Sürece bu bilinç ve güvenle yüklenmek gerektiği ortadadır...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

Çıktı!... Kitapçularda...

EKSEN YAYINCILIK

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/09 • 19 Mayıs 2001
Fiyatı: 150.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kölece dayatmalara uşakça minnettarlık

15 ihanet yasasına karşılık 14 milyar dolar yeni borç

Türkiye'ye verilecek yeni borcu kararlaştıracak olan İMF İcra Kurulu toplantısı gerçekte Nisan ayı ortasında yapılacaktı. ABD memuru Derviş'in ABD'de iken İMF'nin istemini seslendirerek dile getirdiği "15 günde 15 yasa" formülü, emredilen 15 yasanın Nisan ayı ortasına, yani İMF İcra Kurulu toplantısının hemen öncesine yetiştirilmesi anlamına geliyordu. Türkiye'yi yönetenlerin tüm itaatkârlığına rağmen bunun siyasal değil fakat teknik nedenlerle olanaksızlığı açığa çıkınca, İMF İcra Kurulu'nun Türkiye gündemli toplantısı Mayıs ortasına ertelendi.

Kazanılan bu yeni süre içinde, emperyalizmin bir dediğini iki etmemek noktasına gelmiş hükümet ve meclis jet hızıyla (Ecevit'in sözleriyle "tıkır tıkır") çalışarak, emperyalistlerce emredilen 15 ihanet yasasını peşpeşe çıkardı ve MGK kararı gereğince "hukukçu Cumhurbaşkanı" da, her hangi bir hukuksal ya da ulusal kaygıya kapılmaksızın, bunları aynı hızla onayladı. İMF İcra Kurulu Salı günü toplandığında, 15 yasanın tümü meclisten geçmiş, son ikisi hariç bunlar cumhurbaşkanınca da artık onaylanmıştı. (Cumhurbaşkanının yasalardan ikisinin onayını toplantı sonrasına sarkıtması "piyasalar" da ve hükümet çevrelerinde tedirginlikle izlendi ve ancak İMF onayının ardından rahat bir nefes alınabildi!).

Emredilenler harfiyen yerine getirildiği için, İMF İcra Kurulu Türkiye'ye verilecek yeni borcu beklentinin alt sınırı üzerinden (14, 4 milyar dolar olarak) onayladı ve ilk dilimi serbest bıraktı. Sonraki dilimler her seferinde yapılacak yeni denetimlerle, istenenlerin ve istenecek olanların harfiyen yerine getirilmesi koşuluna sıkı sıkıya bağlı olarak, belli zaman aralıklarıyla parça parça serbest bırakılacak.

İMF'nin verdiği yeni borç olduğu gibi eski borç ödemelerine gidecek

İMF onayının ardından işbirlikçi burjuvazi medya üzerinden sahte bir iyimserlik havası pompalıyor. Borsanın birkaç yüz puan yükselmesi, doların 5-10 bin lira düşmesi, bu sahte iyimserliğe dayanak yapıyor. Bununla kalsa iyi. Dahası şu günlerde Türkiye'de halk kitlelerini aptal yerine koyan bir komedi de sahneleniyor. Başta başbakan olmak üzere Türkiye'yi

yönetenler ile medyadaki İMF uşakları, bu yeni kredinin kıymetini bilelim, bunu iyi değerlendirelim, bunu başarısak çok geçmeden düze çıkarız diyorlar. Halk kitleleri ile alay etmek anlamına gelen bu söylemler, siyasal ahlaksızlığın ve çürümüşlüğüne ulaştığı yeni boyutlara da bir gösterge oluşturuyor.

Ortada kıymeti iyi bilinecek ve akıllıca değerlendirilebilecek bir kullanılabilir para yok gerçekte; zira İMF'nin yeni borcu, olduğu gibi, vadesi gelmiş borç ödemelerine gidecek. Yani "borcu borçla kapatma" uygulamasına yeni bir halka eklenecek ve bununla borca dayalı çarkın işleyişi sağlanacak.

Türkiye bu yıl sonuna kadar vadesi gelmiş 14 milyar dolar dış borç ödemek zorunda. İMF'nin açtığı yeni kredi borcu da tamı tamına bu kadar. Ne eksik, ne fazla. Yani işin aslında İMF, dayattığı ağır koşullar karşılığında, Türkiye'ye verdiği borçlarla vadesi gelmiş borçların ödenmesini sağlayacak, demek oluyor ki, Türkiye'nin emperyalist alacaklılarını rahatlatacaktır. Düzen propagandasının şu günlerde sözünü ettiği "piyasaların rahatlaması"nın anlamı ve sınırları işte budur, bu kadardır. Bütün sorun borç ödeme servisinin aksamaksızın işlemesidir. Dolayısıyla uluslararası spekülâtorlerin İstanbul Borsası'nda kendilerine yeni büyük vurgunlar sağlayacak kumar oyunlarına yeniden özendirilmesidir.

"Mektubun arkasındayız, size minnettarız"

"15 günde 15 yasa", vadesi gelmiş eski borçları ödemek üzere sağlanacak yeni borcun onayı için yalnızca bir önkoşuldu. Daha bir de borcun onaylanmasından itibaren eksiksiz olarak yerine getirilmesi vaadedilen koşullar var. Bunlar 55 sayfa ve 47 madde halinde İMF'ye sunulan "yeni niyet mektubu"nun içeriğini oluşturuyor.

Koalisyon ortakları olarak Ecevit, Bahçeli ve Yılmaz'ın bu yeni niyet mektubuna yazıp imzaladığı ek metinde, mektupta sıralanan ve sosyal yıkımı programının ağırlaştırılması anlamına gelen 47 maddenin gereklerinin aynen yerine getirileceği taahhüt ediliyor ve sunulan destekten dolayı İMF yönetimine minnettarlık bildiriliyor. *Hürriyet* gazetesi 17 Mayıs tarihli nüshasında, "Böyle söz verdiler" başlığı altında, üç koalisyona ortağının bu minnettarlığını İMF yöneticilerinin ağzından döne döne tekrarlıyor. Gazete,

47 maddelik niyet mektubunu kastederek, "Üç lider, İMF'ye, 'Mektubun arkasındayız, size minnettarız'" dediklerini vurgulayarak öne çıkarıyor.

Elbette bunu, tam da İMF yöneticilerinin beklentileri çerçevesinde kasten yapıyor. Tekelci medyanın öteki organlarından da yansıyan bu tutumun gerisinde, koalisyon ortaklarının Amerikalı Derviş karşısında elini kolunu tümenden bağlamak, onun "program (yani 47 maddelik İMF dayatmaları!) tam olarak uygulanmak zorunda" dayatmalarını güvenceye almak hesabı yatıyor. Yazılı taahhütlerle söz verip, minnettarlık dile getirdiğine göre, gereklerini de aynen yerine getirmek zorundasınız demek isteniyor.

Burjuvazi adına bugün hükümet edenler, emperyalist efendilere uşaklığı daha bir de ağır koşullarla verilen bir borç için derin minnettarlık duygularını dile getirmekle birleştiriyorlar. (Aşırı uysallığıyla sağcı basında bile alay ve aşağılama konusu olan faşist Bahçeli, bu mektubu okumadan imzaladığını iddia ederek, işe bir de bir skandal boyutu eklemiş oldu.)

"Piyasaları rahatlatan"lar emekçilerin boğazını sıkıyorlar

Adına "niyet mektubu" denilen 47 maddelik İMF dayatmalarının öz-özeti, ülkenin emperyalist ve yerli tekellerin sömürü ve yağmasına sınırsızca açılması, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sosyal yıkımın ağırlaştırılmasıdır. Bunun işçi sınıfı için anlamı işsizlik, yüksek enflasyona rağmen topluözleşmelerde sadaka zammı dayatması ve sosyal haklardan geriye kalanların da bir bir gaspedilmesidir. Kamu çalışanları için anlamı "Temmuz ayında yüzde 5 zam" ve örneğin kamu bankalarının özelleştirilmesi yoluyla onbinlerce banka çalışanın sokağa atılmasıdır. Emekçi köylülük için anlamı, her türlü "destekleme alımı"nın kaldırılması adı altında, iflâsa ve yıkıma sürüklenmektir. Çalışan halk kitlelerinin tümü için anlamı sürekli zamlar ve ağırlaşan dolaylı vergiler demektir. Özetle, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri için işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin ve hak yoksunluğunun ağırlaşması demektir.

İMF dayatması Amerikalı Derviş döne döne, program tavizsiz biçimde tam olarak uygulanmalıdır diyor. Bunun işçi sınıfı ve emekçilere hiçbir iktisadi ve sosyal taviz verilmemesi, tam tersine

halihazırda sahip olduklarının bir kısmının da gaspedilmesi anlamına geldiğini biliyoruz. Fakat bundan da öteye ne anlama geldiğine son derece anlamlı ve çarpıcı bir örnek, Antakya'daki son sel felaketi oldu. Bizzat mevcut hükümetin bakanları, Derviş'in bakanlar kurulu toplantısında sel felaketinin perişan ettiği halka yardıma karşı çıktığını, bütçede kaynağı olmayan bir yardımın verilemeyeceğini savunduğunu, basına sızdırdılar. Aynı hükümet toplantısında bu konudaki uygulamanın Derviş'in sorumluluğuna bırakıldığı açıklandığına göre, bu onun istemine boyun eğildiğini gösteriyor.

Rejimin siyasal ve sosyal acımasızlığı onun derinden zayıflığına bir göstergedir

İşte Türkiye'de bugün, bizzat bir İMF memurunun fiili başbakanlığı altında, İMF programları bu denli bir duygusuzluk ve acımasızlıkla uygulanmak üzere gündeme getiriliyor. Emperyalizmin ajanı Kemal Derviş gibilerini ne Türkiye'nin gerçek çıkarları ne de emekçilerin en hayati ihtiyaçları ilgilediyor. Onlar için aslolan emperyalizmin ve asalak burjuva sınıfının çıkar ve ihtiyaçlarıdır. Bu çıkar ve ihtiyaçlar gerektirdiği için içi boşaltılan batık bankalara 15-20 milyar dolar ayrılabilenler, sel felaketinin perişan ettiği ve açıkta bıraktığı binlerce yoksul emekçiye bunun binde birini ayırmaya yanaşmıyorlar.

Türkiye'nin bugünkü rejiminin siyasal acımasızlığına, F tipi hücrelerdeki toplu imha kadar sahte sendika yasasına karşı haklı tepkilerini dile getiren kamu emekçilerinin kafasına inen coplar da güncel örnekler olarak tanıklık ediyor. Kamu işçilerine dayatılan sadaka zammı, kamu emekçilerine dayatılacak olan yüzde 5 maaş zammı ve bir sel felaketi karşısında bile Antakya'nın yoksul emekçilerinden esirgen yardım ise, bu aynı rejimin iktisadi ve sosyal nitelikteki acımasızlığına tanıklık ediyor.

Bu denli bir acımasızlık gerçekte gücün değil aşırı bir zayıflığın, büyük bir tükenmişliğin göstergesidir. Güncel devrimci görevlerin de bu gerçeğin bilinciyle, demek oluyor ki büyük bir güven ve cesaretle üstlenilmesi gerekiyor.

SY Kızıl Bayrak

Sözde iş güvencesi yasası mecliste...**Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**

Yaşar Okuyan'ın sözde iş güvencesi yasası nihayet mecliste. Ancak, tam da "sözde"liğini kanıtlarcasına, kıdem tazminatlarının gaspını öngören yasa ile birlikte.

Hatırlanacağı üzere Okuyan, iş güvencesi yasasını ilk gündeme getirdiği dönemde kıdem tazminatları konusunda işverenlerle kavga şovları sergilemişti. İş güvencesi yasasına itiraz eden kapitalistler, ya iş güvencesi ya kıdem tazminatları diye diretmışlerdi. Okuyan da, "kıdem tazminatlarını yedirmem" gibi laflarla güya patronlara çıkışmış, işçinin hakkını koruyor pozları takınmıştı. Ancak, aynı süreçte aynı bakanın yoğun çabalarıyla çıkarılan mezarda emeklilik yasası ortada dururken, işçi kitlelerinin böyle pozlarla kandırılmayacağı da ortadaydı. Yine de hain sendika bürokratları üzerinden işgüvencesi yasası, dolayısıyla da bakan Okuyan sahiplenilmeye çalışıldı. Gelinek noktada ise, hem Okuyan'ın oynadığı rolün, hem de sendikal ihanetin anlamı açığa çıkmış oldu. Sonuçta büyük patronların dediği olduğuna göre, her iki tutum da onların değirmenine su taşımış oldu. Okuyan açısından bir sorun yok. Eninde sonunda o burjuva hükümetin bir bakanı olarak tabii ki burjuvaların çıkarlarına çalışacaktır.

Ancak sendika bürokratları için durum böyle değil. Bu satılmışlar temsilcilik iddiası taşıdıkları sınıfın çıkarları doğrultusunda davranmak zorundalar. Ama onlar, iş güvencesi yasası olayında da görüldüğü gibi tam tersini yaparak, kapitalist sınıfın çıkarlarına hizmet ediyorlar. Hain damgasını da işte bu yüzden hakediyorlar. Okuyan, yasayla kıdem tazminatlarının gaspedilmediğini iddia etmeye devam ediyor. Fakat işçi ve emekçi kitleler çok iyi biliyorlar ki, fon demek gasp demektir. Sınıfın önündeki son çarpıcı örnek, zorunlu tasarruf fonudur. Bu fonda sözde biriken paraların aslında hiçbir zaman birikmediği, daha kesildiği sırada yutulduğu açıktır. Şimdi de olmayan parayı ödeyemeyeceklerini söylüyorlar. Diğer yandan, kriz yönetme programı çerçevesinde çeşitli fonların tasfiyesi kararlaştırılıyor. Yani bu fonlarda sözde birikmişlere de el konulması. Hükümetin tasarruf fonu konusunda kullandığı "olmayan para" deyimini tüm diğer fonlara da uygulamak gerekiyor.

Bu durumda fonların tasfiyesinin kriz açısından nakit para girdisi anlamına gelmeyeceği ortada.

Öyleyse bundaki menfaat, sadece ödeme mecburiyetini ortadan kaldırmaktır. Yani devlet bir bakıma borçlarının üzerine yatmaya çalışmaktadır. Fakat kıdem tazminatı konusunda yapılmaya çalışılan, sadece

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" talebinin öncelikle hangi sınıf bölükleri tarafından yükseltilebileceğini, kimlerin bayrağı en önde taşımak zorunda olduğunu da gösteriyor. Enerji ve iletişim sektörünün örgütlü çalışanlarının bu taleple başlatacağı bir direniş, hem sınıf hareketinin önünün açılmasında, hem de sendikal ihanet barajının aşılmasında kilit önemde bir rol oynayabilecektir.

devletin borçların üzerine yatması değildir. Devlet bu yolla kapitalistlerin işçiye borçlarını da sıfırlamaya çalışıyor. Bunu da iş güvenliği yasası çıkarıyorum havasına büründürüyor. Oysa kıdem tazminatları, hükümetin bugün hazırladığı yasadan daha fazla koruyuculuğa sahiptir. Çünkü hazırlanan yasa gerçekte iş güvenliği sağlayıcı yaptırımdan uzaktır.

Yasaya aykırı biçimde işçi çıkararak kapitaliste ciddi hiçbir cezalandırma getirmediği gibi, bugüne kadarki deneyimlerimiz göstermektedir ki, bir yaptırım konulsa bile uygulanmayacaktır. Yasaları yapan da uygulayan da kapitalistlerin devletidir. İşçi sendikalarının her iki yasayı birbirinden koparmadan (çünkü onlar sıkı sıkıya bağlıdır) ele almaları ve sınıfa saldırı olarak görüp karşısına çıkmaları gerekiyor. Bu

saldırı yasalarıyla bir arada ele alınması gereken bir başka konu da, krizle birlikte yoğunlaşan ve özelleştirmelerle daha da yoğunlaştırılacak olan işten çıkarmalardır. Faşist hükümet nasıl zamanında

mezarda emeklilik yasasına iş güvenliği yasa tasarısını kılıf yapmaya çalıştıysa, bugün de hızlandırdığı işten çıkarmaların üzerini aynı yasayla örtmeye çalışıyor. Biri fiili biri yasal olmak üzere iki ayağı bulunan bugünkü saldırı karşısında, "herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" talebiyle dikilmek gerekiyor. Bu talep, sadece iş güvencesi ve kıdem tazminatı yasalarıyla işsizleştirilmeye çalışılan işçi kesimini değil, bu aynı süreçte geçirilen "tasfiye yasası"yla işsizleştirme tehdidi altındaki kamu çalışanlarını da harekete geçirebilecek bir kapsama sahiptir. Birlik ve dayanışmanın çatısını oluşturabilecek temel taleplerden biridir. Ayrıca, onbinlerce işsiz de mücadeleye çekmenin imkanıdır.

"Herkese iş" talebi, halen işini ve örgütlülüğünü koruyan işçiler tarafından sahiplenilmediği sürece güçlü bir mücadelenin konusu yapılamaz. Güçlü mücadele örgütlü mücadeledir. Kazanmanın yolu örgütlülüğünden geçmektedir. Az sayıda da olsa, örgütlü bir sınıf mücadelesi, kısa zamanda sınıfın örgütsüz kesimlerini de harekete geçirmek suretiyle kendi güçlerini yaratacak, kazanmanın yolunu açacaktır.

"Tüm çalışanlara iş güvencesi" talebi, daha çok, henüz bir işi olanları ifade ediyor görünse de, yine işsizleri de doğrudan ilgilendiren bir taleptir. Çünkü işsizler ordusunun erleri sürekli iş arayışındadır. Bir iş bulduklarında ise bu çok kısa süreli olmakta, hiçbir güvenceleri olmadığı için yeniden işsiz kalabilmektedirler. Dolayısıyla, iş güvencesi talebi herkesten önce ve yakıcı biçimde işsizleri ilgilendiriyor. Bir de, Telekom, enerji ve

tasfiye kararı alınan kamu bankalarında çalışan onbinlerce işçi ve emekçiyi.

Bu tablo, "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" talebinin öncelikle hangi sınıf bölükleri tarafından yükseltilebileceğini, kimlerin bayrağı en önde taşımak zorunda olduğunu da gösteriyor. Enerji ve iletişim sektörünün örgütlü çalışanlarının bu taleple başlatacağı bir direniş, hem sınıf hareketinin önünün açılmasında, hem de sendikal ihanet barajının aşılmasında kilit önemde bir rol oynayabilecektir. Bu sektörlerde çalışan devrimci işçi ve emekçiler başta olmak üzere, tüm devrim ve demokrasi güçlerinin bu halkaya yüklenmesi gerekiyor.

Yüklenme iki yönlü bir çalışmanın yoğunlaştırılması anlamına geliyor. Birincisi; söz konusu saldırı yasaları ve bu sektörlerdeki özelleştirmelerin emperyalist yağma ve boyundurukla ilişkisi konusunda kitlelerin bilinçlendirilmesidir. İkincisi ise, buna paralel biçimde direnişin üstünden yükselebileceği taban örgütlenmelerinin gerçekleştirilmesidir. Her işletmede, her işyerinde özelleştirme ve işsizleştirmeye karşı mücadele komiteleri kurulmalıdır. Bu komiteler aracılığıyla sendikalara basınç uygulamak ve merkezi/birleşik eylem kararları aldırarak mümkün olabilecektir. Onun ötesinde, konfederasyonlar bazında alınan her eylem kararının, tabanın huzursuzluğunu geçici olarak dağıtma, yani iç boşaltma dışında bir işlev görmediği ortadadır. Çözüm, sonuç alınıncaya kadar direniştir. Ancak dışı dış bir direniş sayesinde sınıf hareketinin önu açılabilir, daha güçlü mücadelelere imza atılabilir.

Kamu emekçi hareketini tasfiyeyi hedefleyen sahte sendika yasası çıkıyor!

Krizden çıkış adı altında yürürlüğe konulan yeni saldırı programının ana hedeflerinden biri de kamu emekçileri hareketidir. Saldırı sadece, diğer tüm ücretli emekçiler gibi, kamu emekçilerinin yoksullaştırılmasıyla sınırlı değildir. Buna ek olarak ve yoksullaştırma saldırısını sorunsuzca uygulayabilmek için hareketi fiilen kırmaya yönelik adımlar atılmaktadır.

Önce 1 Aralık iş bırakma eylemi bahane edilerek binlerce kamu emekçisi hakkında soruşturma açıldı. Bir kısmının cezası hemen kesildi, bir kısmı adli yargıya intikal ettirildi. Bu aynı süreçte Tüm Yargı-Sen gibi zindan süreçlerine taraf olmaya kalkan, Enerji Yapı Yol-Sen gibi enerjinin özelleştirilmesi ve yağmalanmasına karşı mücadele yürütmeye çalışan sendikaların yönetici ve üyelerine yönelik saldırılar ev baskınları, gözaltı ve tutuklamalara kadar vardırdı. Bunlar harekete gözdağı vermenin araçlarıydı ve görüldüğü kadarıyla amacına ulaşmış bulunuyor. Şimdi sıra alandaki tüm emekçilere gelmiştir. Özellikle çıkarılan iki yasa, tasfiye yasası ile sahte sendika yasası, düzenin bu baş ağrısının kökünü kazıma niyetini ortaya koymaktadır.

Kamu emekçi hareketini tasfiyeyi hedefleyen bu iki yasa da, her zamanki gibi, "kamu çalışanlarının ücretlerinde iyileştirme", "kamu emekçilerine sendika hakkı tanıma" gibi tersten adlandırıldı. Tıpkı 30 kişinin katledildiği 19 Aralık zindan saldırısının adını "hayata döndürme operasyonu" koydukları gibi. Oysa birincisinin nasıl ücret iyileştirmekle alakası yoksa, ikincisinin de hak-hukukla bir alakası yok. Tersine, ilkinde ücretlerin dengelenmesi adı altında tüm kamu emekçileri için en alt düzey kıstas alınarak, kazanılmış haklar gaspedilmeye çalışılacak. Kamu işyerlerinde gammazlık yaygınlaştırılacak. Ve asıl önemlisi, bu alan devrimci, demokrat, ilerici, hatta sendikalı emekçilerden temizlenmek suretiyle kamuda sendikal mücadele tümüyle bitirilmeye çalışılacak. Sendika hakkı olarak sunulan ikinci yasa ise, kamu emekçilerinin yılların mücadelesiyle kazandığı meşru haklarının gaspından başka bir anlama gelmiyor. Söz konusu yasa ile sendikal hakkın vazgeçilmez unsurlarından ikisi, toplu sözleşme ve grev hakkı ortadan kaldırılıyor. Bu iki unsurun bulunmadığı yerde ise sendikadan bahsetmek mümkün olmuyor.

Bunların bilincinde olan kamu emekçi hareketi, baştan itibaren grev ve toplu sözleşme hakkının vazgeçilmezliği üzerinde ısrarla durmuştur. Yıllarca alanlarda dillendirilen bu talebin şiarlaştırılışı, "grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı" şeklindedir. Sonuncusu 1 Aralık'ta olmak üzere, grev hakkı fiilen ve defalarca da kullanılmıştır.

Bugün, bu fiili-meşru hakkın ortadan kaldırılması girişimini püskürtmenin tek ve en etkili yolu yine iş bırakmadan geçiyor. Yani fiili grev eyleminden. Geçmişte bu bakış kamu emekçi hareketine hakimdi ve "grev hakkı grev yaparak kazanılır" sloganında ifadesini buluyordu. Yine aynı

bakışla kazanılmış hakların korunması ve yasal güvenceye kavuşturulması için iş bırakarak alanlara çıkmanın zamanıdır. Nitekim, gasp yasasının açıklanmasıyla birlikte, bir çok ilde başlayan protesto eylemleri, kamu emekçi kitlelerinin hakları konusundaki hassaslığını göstermiştir. Ne var ki, tabandaki hassasiyeti sendika merkezleri ve KESK yönetiminde de bulmak mümkün değildir. Bu bürokratlar, bu kadar yoğun bir saldırı ortamında, hala, tabana güven verecek bir mücadele programı bile yapmış değildirler.

Reformist sendika bürokratları ihanet içindedirler

Kamu emekçi sendikalarının ve bağlı oldukları konfederasyonun, yıllardır reformist yöneticilerin hakimiyetinde olduğu biliniyor. Özelde ÖDP ağırlıklı bir reformist kadro bu ve ÖDP'nin tüm teslimiyetçiliği KESK'teki kadroları üzerinden kamu emekçi hareketine de yansıyor. Zindanlardaki devrimci katli karşısında tüm parti örgütlerine "tutsak yakınlarına kapıları kapatma" talimatı çıkarmak, açanların tasfiyesine girişmek, ÖDP'nin son marifetlerinden biri ve tüm diğer konulardaki tutumu için bir turnusol işlevine sahip. Devrimci düşmanlığı her alanda ve her vesileyle kendini gösteriyor. Parti içindeki devrimci eğilimlerin tasfiyesi, kamu sendikalarındaki devrimci kadroların sendika yönetimlerinden tasfiyesi ve giderek kamu emekçi hareketinin sınıf mücadelesinden tasfiyesi... İşte reformizmin düzene hizmetinin faturası budur.

Türk-İş bürokratlarının açık ihanetinden hiç farklı sonuç yaratmayan bu tutum, düzenin saldırıları karşısında kamu emekçilerinin elini kolunu bağlamakta, onları öldürücü bir ataletle mahkum etmektedir. İşçi-emekçi kitleleri düzenin saldırılarına karşı harekete geçirecek olan güç örgütlülüktür. Ve bugün hareketi en az on yıl geriye atacak saldırılar karşısında bu örgütler kıllarını kıpırdatmamakla tarihlerinin en büyük ihanetini yaşamaktadırlar. Kuşkusuz bu ihanet kendilerinin de sonunu getirecektir. Kamu emekçisinin sendika hakkının gaspı, KESK ve bağlı sendikaların da sonu demektir. Sadece grev ve toplu sözleşme hakkı olmayan bir sendikaya sendika demek mümkün olmayacağı için

değil, meşru mücadeleyle kazanılmış bir hakkın yine meşru mücadeleyle korunabileceği gerçeği nedeniyle ve bugün bundan kaçınıldığı için...

Sorumluluk devrimci kamu emekçilerinin omuzlarındadır

Hareketin taban dinamiklerine ne olduğu sorusuna gelince... Yukarıda, reformist sendika yönetimlerinde devrimci kamu emekçilerinin sendika yönetimlerinden tasfiye edildiğini söylemiştik. Geçmişte taban dinamiklerini büyük oranda şubelerdeki bu kadrolar

harekete geçiriyordu. KESK'e doğru basıncın adresi de şubelerdeki bu devrimci yönetimlerdi. Tasfiye hareketinin altında yatan nedenlerden biri de, reformistlerin bu basıncı kurtulma arzularıydı. Sendika yönetimlerinden uzaklaştırılmış olmaları, kuşkusuz, devrimci kamu emekçilerinin mücadeleden el-etek çekmelerinin gerekçesi olamaz. Ancak kitleleri harekete geçirebilmeyen önemli bir araçtan yoksun kalmalarının, bugünkü ataletin baş etmenlerden biri olduğu da kabul edilmelidir.

Diğer yandan; gerek 1 Aralık eylemi sırasında Türk-İş ve diğer EP bileşenleri tarafından yalnız bırakılmak, gerekse de eylemin ardından gelen saldırılar karşısında KESK tarafından sahiplenilmemek, saldırılara eylemli yanıt verilmemesi anlamında, kamu emekçi kitlelerinde sendikalara karşı güvensizliği artırmış durumdadır. Örgütlerin yukarıda değindiğimiz mücadele kaçınılına bir de tabandaki bu güvensizlik eklendiğinde, bugünkü tablo büyük oranda tamamlanmış oluyor. Yanısıra, 1 Aralık soruşturma ve cezalandırmaları, artı, sendika baskınları ve tutuklamaların kitleler üzerinde ciddi düzeyde sindirme etkisi yarattığı açıktır. Özellikle 1 Aralık'tan sonraki tüm eylemlerde, 1 Mayıs dahil, kamu emekçi kitesinin katılımı son derece düşük olmuştur.

Durum böyle olmakla birlikte, bu, değişmez ve değiştirilemez bir şey değildir. Değiştirmekle yükümlü olansa devrimci kamu emekçileridir. Yükümlülüğün ötesinde, alandan tümüyle tasfiye edilmeyi önlemenin tek yolu mücadelenin yükseltilmesi olduğuna göre, buna zorunludurlar. Her sendika ve şubesinde, işyerlerinde çalışma yapmak üzere derhal örgütlenmeli ve harekete geçilmelidir. Devrimci kamu emekçilerinin geçmişte bu konuda önemli bir deneyim birikimi vardır. Her seferinde bir nedenle dağılmış da olsa, bugün bu deneyimlerden çıkarılan derslerle yeniden bir araya gelmek zorunludur. Ancak bu kez, alandaki tüm güçlerin harekete geçirilmesi, işyerlerinde eylem propagandası ve örgütlenmesinin hızlandırılması gerekiyor. Konu bir takım basın açıklamalarıyla geçiştirilemeyecek denli önemlidir. Sendika merkezleri merkezi eylem kararı alınca dek, yerel eylemler ve diğer araçlarla zorlamak gerekmektedir.

İstanbul Avrupa yakasında kamu emekçilerinin eylemi

“Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”

Kamu emekçilerinin toplusözleşme ve grev hakkını yasaklayan sahte sendika yasasının tekrar gündeme gelmesiyle KESK tarafından eylemler başlatıldı. KESK'e bağlı sendikalar tüm Türkiye'de 15 Mayıs'ta alanlardaydı.

İstanbul'da Aksaray metro önünde gerçekleşen eyleme yaklaşık 300 emekçi katıldı. Eylem saat 13:30'da Metro önünde toplanılmasıyla başladı. Bir saat süren eylemin ilk 15 dakikasında katılımın az olması kitlenin moralini olumsuz yönde etkiledi. Bu olumsuzluk eyleme sloganlarla katılan bir grubun gelmesiyle dağıldı. Kitle canlı bir şekilde slogan atmaya başladı.

Devletin yıllardır hayata geçirmeye çalıştığı sahte sendika saldırısı bilinirken, KESK yönetiminin “hazırlıksız” yakalanması katılımın azlığını açıklamıyordu, Kamu emekçileri hareketi cephesinden yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen eyleme katılanların coşkusu ve yükselttiği “genel grev-genel direniş” talebi, bu saldırıyı faks çekme türünden pasif eylemlerle “püskürtmeye” çalışan KESK bürokratlarına anlamlı bir yanıt oldu.

KESK'e hakim icazetçi anlayışların tüm çabalarına rağmen tasfiye edemedikleri devrimci kamu emekçileri ve ileri unsurlar eyleme katılanların ağırlığını oluşturuyordu. Devletin devrimci tutsakları teslim almaya, örgütsüzleştirmeye ve kimliksizleştirmeye çalıştığı bu süreçte sahte sendika yasasını gündeme getirmesi bir tesadüf değildir. KESK bürokratlarının aksine bu bağı doğru kurabilen kamu emekçilerinin “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” sloganını atması ve genelinde de bu sloganı sahiplenmesi oldukça anlamlıydı.

Aynı şekilde direniş ağırlıklı sloganların sıkça ve coşkuyla atılması kamu emekçilerinin kazanmak için yürütülmesi gereken mücadele yolunu da göstermektedir. Eylemde sık sık atılan “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Her yer Kızılay, her yer direniş!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Ne İMF ne Derviş, genel grev genel direniş!” sloganları 4 Mart'ı yaratanların yeni 4 Martlar yaratmakta kararlı ve ısrarlı olduklarını gösterdi.

Eylemde ayrıca “İMF uşağı hükümet istifa!”, “İMF tipi yaşama hayır!”, “Yaşasın grev, yaşasın toplusözleşme!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın direniş, yaşasın KESK!”, “Rantiyeye değil emekçiye bütçe!”, “İMF tipi sendika yasasına hayır!”, “Toplusözleşme hakkımız engellenemez!”, “Yasakçı yasa geri çekilsin!”, “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Sahte sendika yasasına hayır!”, “Yasakçı yasa geri çekilsin!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!” sloganları atıldı. “Toplu görüşme değil toplusözleşme!”, “Örgütsüz olmak köle olmaktır!”, “İMF'ye hayır!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!”, “Örgütlü güç yenilmez!”, “Sahte sendika yasasına hayır!” dövizleri taşındı.

Eylemde okunan basın açıklamasında; “Bu tasarıyla; kamu emekçilerinin beşte birine sendika üyeliği yasaklanıyor. Bu tasarıyla; Tüm Yargı-Sen ve Asim-Sen sendikalarımız kapatılıyor. Bu tasarıyla; ICFTU ve ETUC üyeliğimiz yasaklanıyor. Bu tasarıyla; toplu sözleşme ve grev hakkımız sümen altı ediliyor. Kısacası bu tasarıyla; sendikal haklar kısıtlanıyor, engelleniyor, sözde sendikacılık güçlendirilmek isteniyor! ... Sesimizi kısıpamaz, talebimizi yok sayamazlar! Bütün bu baskı ve haksızlıklara karşı sessiz kalmayacağız! Sahte sendika yasasını kabul etmeyeceğiz! Hükümet bu yasayı çıkarmakta ısrar ederse, üç yıl önce 4 Mart'ta başlattığımız demokratik direnişimizin benzerlerini göstermekten çekinmeyeceğiz! Ankara'ya onlara dar edeceğiz!” denildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden kısa kısa...

Lastik patronları sözleşme hükümlerini çiğniyor

Lastik-İş Sendikası Genel Başkanı Vahdettin Karabay Selüloz-İş eğitim salonunda düzenlediği basın toplantısında, lastik fabrikalarında geçen yıl imzalanan toplusözleşme hükümlerinin patronlar tarafından ihlal edildiğini ve bunun 4 bin civarında işçiyi mağdur ettiğini belirtti. Karabay, ekonomik krizi bahane eden işveren, altına imza koyduğu sözleşmeye uymak istemiyor ve gereğini yapmıyor dedi. Karabay sözlerine devamla şunları söyledi: “Enflasyonun, bu mali politikalarla aşağı çekilmeyeceğini 2 yıldır söylüyoruz. Ancak, uyarılarımızı dikkate almıyorlar. Sonra da, ekonomik krizin faturasını işçiye, memura, emekliye, köylüye ve dar gelirliye çıkartmaya devam ediyorlar. Yıllardan beri bu kesim fedakarlık yapıyor, ama sonuç alınmıyor. Fedakarlıkların bir sonu olmalıdır. Toplumla ‘ömür boyu kemer sık’ dersiniz, kemerde sıkılacak delik bulamazsınız. O zaman sosyal patlama olur.”

Çorum'da sendikalaştıkları için işten atılan fırın işçileri

Çorum'da DİSK/Gıda-İş'e üye 130 fırın işçisi, sendika şubesinde 13 Mayıs günü bir basın toplantısı düzenledi. DİSK/Gıda-İş Çorum temsilcisi Şahin Zorlu toplantıda, Çorum'da fırınlarda çalışan 200 işçiden 130'nun Gıda-İş'e üye oldukları için işten çıkarıldığını, ayrıca patronların sendikaya bağlıysanız, işe gelmeyin dediklerini belirtti. Zorlu, “Mevcut yasal ve sosyal hakların uygulanmasını istiyoruz” dedi.

SSK Okmeydanı Hastanesi hemşirelerinden eylem

16 Mayıs 2001 tarihinde İstanbul SSK Okmeydanı Hastanesi'nde SES Şişli Şubesi'ne üye hemşireler hastane bahçesinde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada 12 Mayıs'ı yalnız Hemşireler günü olarak değil, sağlık çalışanlarının birlik, mücadele ve örgütlenme günü olarak da kutladıklarını söylediler.

Eylemde “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Melek dediler, kutsal dediler, hakkımızı yediler!”, “Sahte sendika yasasına hayır!” sloganları atıldı. SES Şube Yönetim Kurulu Üyesi Çimen Saçkesen basın açıklamasını okudu. Açıklamada; “Hemşireler, koruyucu ve tedavi edici sağlık hizmetlerinde, sağlık ekibinin bir üyesi olarak, sağlık bakımını üstlenen, koruyucu ve tedavi edici hizmetlerin verildiği her ortamda bakım verici, eğitici, denetçi, yönetici ve araştırmacı roller olması gereken bir meslek grubudur.” denildi. Ayrıca; hemşirelerin kendi mesleklerinin dışında çalıştırıldıkları, sağlık kurum ve kuruluşlarında hemşire açığı olduğu, yoksulluk sınırının altında ücret aldıkları belirtilerek, bu sorunların ancak birlikte mücadele ile çözüleceği vurgulandı.

Malatya SES Şubesi'den Hemşireler Günü açıklaması

Malatya SES Şubesi 12 Mayıs Hemşireler Günü nedeniyle basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada Hemşireler Günü'nün kutlamalar, eğlenceler ve övgülerle geçirildiği belirtilerek, böylelikle sağlık çalışanlarının sorunları ve talepleri bilinçli bir şekilde gözardı edildi dendi. Ayrıca hemşirelerin kendi mesleklerinin dışında da çalıştırıldığı ve meslekleriyle ilgili söz hakkına sahip olmadığı belirtildi. Açıklamada hemşirelerin yaşadığı sorunların diğer sağlık çalışanlarının sorunlarından bağımsız olmadığı, tüm bu sorunların çözümünün örgütlü mücadeleyle aşılacağı dile getirildi.

Urba Tekstil işçilerinden iş bırakma eylemi

Tuzla'ya bağlı Orhanlı Beldesi Orta Mahalle'de kurulu Urba Tekstil işçilerinin ücreti 2000 yılının Ağustos ayından bu yana zamanında ödenmiyor. Üç aylık ücretlerinin ödenmesi üzerine işçiler işbırakma eylemi gerçekleştirdiler. Hak gasplarının had safhaya vardığını belirten işçiler, haklarını alana dek mücadele edeceklerini belirttiler.

Sakarya Otoparkı'nda işçi kıyımı

Ankara'da Çevre, Eğitim, Sağlık ve Sosyal Yardımlaşma Vakfı (CESAV)'ın işlettiği Sakarya Otoparkı'nda işçi kıyımı yaşandı. Türk-İş'e bağlı TÜMTİS'e üye olduklarından dolayı işten atılan işçiler, direnişlerini sonuna dek sürdüreceklerini belirttiler. TÜMTİS Ankara Şube Sekreteri Abidin Kandeğer Otopark önünde bir açıklama yaptı. İşten atılan 18 işçiden 15 işçi sendikalı. 8 işçinin tazminatsız işten atıldığı belirtti.

Harb-İş üyesi işçilerden eylem

Türk-İş'e bağlı Harb-İş Sendikası İstanbul Şubesi'ne bağlı yaklaşık 250 işçi, Harb-İş Kartal Temsilciliği önünde eylem yaptı. İşçiler Türk-İş Başkanı Bayram Meral ve hükümeti istifaya çağırды.

Sahte sendika yasasına karşı Ankara'da eylem:**"Toplusözleşme, grev hakkı ve insanca yaşam!"**

4 Mart '98 tarihinde Kızılay Meydanı'nda günlerce süren bir direnişle karşı konulan, kamu emekçilerinin toplusözleşme ve grev hakkının yasaklanması anlamına gelen sahte sendika yasası bugün tekrar gündemde.

Yasayı protesto etmek, hükümet ve bakanlara basın metnini fakslamak amacıyla Güven Park'ta bir basın açıklaması planlanmıştır. Fakat eylem başlamadan önce, Kızılay ve civarında tam bir terör havası estirildi, YKM önünde yaklaşık 30 kişi gözaltına alındı.

Yoğun abluka nedeniyle birçok kamu emekçisi Güven Park'a giremedi. Bunun üzerine yaklaşık 300 kişi Kızılay GİMA önünde oturma eylemi yaptı. Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde toplanan 200

kişilik bir grubun ise önüne barikat kurularak yolları kesildi. Böylece diğer grupla birleşmeleri engellendi. GİMA önünde basın metni okunurken, polislin "dağılın yoksa müdahale ederiz" söylemlerine karşı emekçiler "Yılgınlık yok direniş var!" sloganıyla karşılık vererek oturma eylemine devam ettiler.

Faks çekilmesinin ardından Eğitim-Sen önüne doğru sloganlarla yürüyüşe geçen kitle, oradaki grupla birleşti. Burada da bir konuşma yapan KESK Başkanı Sami Evren, 4 Mart'ları yaratanların bugünden başlayarak yasayı geri çektirene kadar eylem yapacaklarını söyleyerek hükümeti uyardı.

"Toplusözleşme, grev hakkı ve insanca yaşam" KESK imzalı pankart açılan eylemde, "Susma, toplusözleşme ve grev hakkından vazgeçme", "Sahte sendika yasasına geçit vermeyeceğiz", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız" yazılı dövizler taşındı. Eylemde, "Emekçiye değil çetelere barikat!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "İMF uşağı hükümet istifa!", "İşçi memur elele genel greve!", "Genel grev, genel direniş!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı. "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" sloganı da bir grup emekçi tarafından atıldı ve tüm kitle tarafından sahiplenildi. Eylem Sami Evren'in, yasa geri çekilmezse yeni Kızılaylar yaratacaklarını söylemesi ve gözaltına alınanların serbest bırakılması talebiyle sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir KESK eyleminde 4 Mart Direnişi hatırlatıldı...**"Her yer Ankara, her yer Kızılay!"**

Kamu emekçilerinin yılları bulan dış mücadelesiyle bedeller ödeyerek savunduğu grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı ve bunun yanında elde edilen bir dizi kazanımın tırpanlanması amacıyla sahte sendika yasası sermaye devleti tarafından yeniden ve daha kararlı bir şekilde gündeme alındı. Sahte sendika yasası daha önce defalarca gündeme gelmiş ve kamu emekçilerinin kararlı ve militan duruşuyla püskürtülebilmisti. Bunun en son ve hafızalarımıza kazınan örneği 4-5 Mart eylemleriydi. Emekçiler "Gemileri yaktık geri dönüş yok!" şiarıyla, gaz bombalarına, polis copuna, tazyikli sulara karşı militanca direnenek saldırıyı geri püskürtülebilmişlerdi.

Yasanın yeniden gündeme gelmesiyle birlikte sokaklar tekrar hareketlenmeye başladı. KESK'in aldığı merkezi karar doğrultusunda bütün illerde olduğu gibi 15 Mayıs'ta İzmir'de de basın açıklaması ve oturma eylemi yapıldı. Saat 17:00'de Sümerbank önünde toplanan yaklaşık 600 kamu emekçisi, buradan Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Katılımın düşüklüğü dikkat çekerken, atılan sloganlar ve yapılan konuşmalarda sürekli 4-5 Mart direnişine ve direniş ruhuna vurgu yapılması, kamu emekçilerinin, saldırının yeni 4-5 Martlar'la püskürtülebileceğinin bilincinde olduğunu ve mücadeledeki kararlılığını gösteriyordu.

Basın açıklaması Enerji-Yapı Yol Sen Şube Başkanı ve aynı zamanda KESK dönem sözcüsü olan Alim Murathan tarafından okundu. Açıklamada saldırının kapsamı ve nasıl püskürtülebileceğine değinildi. Bu arada Ankara, Mersin ve Diyarbakır'da basın açıklamalarına yapılan saldırıların duyurusu yapıldı. Duyurunun hemen ardından "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Faşizme karşı omuz omuz!", "Çetelere kıyak emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!" sloganları coşkulu ve gur bir şekilde haykırıldı ve saldırı kınandı.

Yaklaşık bir saat süren eylemin sonunda Ankara'ya çağrı yapıldı. Herkesin çantalarını şimdiden hazırlaması, eğer bu yasada diretilirse yüzbinler olarak Ankara'ya gidileceği bildirildi. Eylemde sık sık "Her yer Ankara, her yer Kızılay!", "Sahte sendika yasasına hayır!", "Devlet güdümlü sendika yasasına hayır!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Hükümet yasayı al başına çal!", "Emekçiye kalkan eller kırılсын!", "Yaşasın Kızılay direnişimiz!", "Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!" sloganları atıldı.

Eylemde "Grev ve toplusözleşmeli sendika hakkımız, alıncaya kadar direneceğiz" yazılı KESK pankartı taşındı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sınıf hareketinden kısa kısa...**Reha Tekstil'de işçi kıyımı, direniş ve zafer**

Ümraniye Site yolunda kurulu olan Reha Tekstil'de çalışan 320 işçiden, 7'si sendikal çalışma yürüttükleri gerekçesiyle işçi atıldı. DİSK/Tekstil Sendikası'nın sendikal örgütlenme çalışması yürüttüğü fabrikada, sendikal örgütlülüğü kırmak isteyen işverenin 14 Mayıs günü 7 işçiyi atması üzerine, diğer işçiler üretimi yavaşlatarak direnişe geçti. İşçiler Alemdağ Caddesi'ne kadar alkışlarla yürüdü. 15 Mayıs'ta sabah iş başı yapmak üzere fabrikaya gelen işçiler içeri alınmadılar. İşçilere tebligat verilerek iş akitlerinin feshedildiği bildirildi.

İşçiler, 16 Mayıs günü fabrika önünde yaptıkları eylemde, "Sendika hakkımız söke söke alırız!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla kararlılıklarını belirttiler. Eyleme DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile Tekstil, Genel-İş, Birleşik Metal-İş ve OLEYİS sendikalarının yöneticileri de katıldı.

Süleyman Çelebi, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na Şubat ayında yetki tespitinin yapılması için başvuruda bulduklarını belirterek, işgüvencesi ve sendikal haklardan sözedenerin üç aydır kendilerine yetki kararını göndermediklerini söyledi. Türkiye'de sendikal olmanın bedelinin sokağa itilmek olduğunu belirten Çelebi, işyerinde başlatılan sendikal mücaleyi sonuna kadar götürceklerini belirtti. Çelebi ve diğer sendika yöneticileri daha sonra Reha Tekstil patronu Mehmet Reha Demirdağ ile görüşti. Görüşme sonucu açıklama yapan Çelebi, işten atılan 7 işçinin geri alındığını açıkladı.

İzmir Sümerbank işçileri fabrikalarını terketmiyor!

İzmir'de Sümerbank işçileri, fabrika arazisinin, ekonomi üniversitesi kurulması için İzmir Ticaret Odası'na devrini protesto etmek için işyerini terketmeme eylemine başladı.

Mesai bitiminde yaklaşık 600 işçi fabrikalarından ayrılmadı. TEKSİF İzmir Şube Başkanı Hacıbekir Yalçınkaya yaptığı konuşmada, arazinin İzmir Ticaret Odası'na devrinin, çalışanlar için işsizlik anlamına geleceğini söyledi. İşçilerin bunu protesto etmek için işyerini terketmediğini söyleyen Yalçınkaya, eylemin şimdilik süresiz olduğunu belirtti. Ayrıca vardiya saati gelen işçilerin ise işbaşı yapacaklarını söyledi.

Mersin Liman işçisi iş bıraktı

Mersin Limanı'nda çalışan Liman-İş'e üye işçiler 15 Mayıs günü işbıraktı. Bir yıldır sosyal haklarını alamayan işçiler, gece vardiyasının da kaldırılması talebiyle eyleme geçti. Sabah saatlerinde liman içindeki yemekhanede toplanan 1300 kadar işçi, saat 11:30'da yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "Kurda kuşa arıya, maaş düştü yarıya!", "İşçi memur elele genel greve!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı. Liman-İş Sendikası Şube Başkanı Fevzi Aslan, Liman İşletme Müdürlüğü önünde yaptığı açıklamada; "Merkezi hükümeti ve hortumcularını arkasına alan Mersin Liman Yönetimi, kurulduğundan bugüne kadar, üç vardiya halinde çalışan liman işyerini, tasarruf tedbirleri bahanesi ile tek vardiyaya düşürmek istiyor. Amaç bellidir; Mersin Limanı'nı kötüleyerek, özelleştirmek istiyorlar" dedi. İşçiler ise talepler kabul edilene kadar eyleme devam edeceklerini belirttiler.

Polatlı'daki Dişli Fabrikası işçilerinden eylem

Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu Polatlı'daki Dişli Fabrikası işçileri, maaşlarının yaklaşık yedi aydır ödenmemesinden dolayı çeşitli eylemlilikler yaptı. 610 işçinin çalıştığı fabrikada yapılan eylemliliklerin en sonucusu, 11 Mayıs 2001 tarihinde gerçekleşti. Fabrika patronu Emin Hattat'ın Ankara Filistin Sokak'taki evinin önünde eylem yapmak üzere 6 otobüsle yola çıkan işçileri polis Ankara girişinde geri çevirdi.

Zindan çatışmasındaki kilitlenmeyi aşma sorunu

Y. Maden

Büyük zindan direnişi 200'lü günlere girmiş bulunuyor. Şimdiden tarihe malolan bu direniş, onlarca devrimcinin hayatı, onlarcasının sakat kalması pahasına bugünlere getirilmiştir. İlerleyen günlerde onlarca direnişçi de aynı yolu izleyecektir. Hastanelerde, F tiplerinde direnenler, bunun böyle olacağını büyük bir inanç ve kararlılıkla ifade etmektedirler.

Direnişin başlangıcında, zaferin uzun ve zorlu bir yolun ürünü olarak elde edilebileceği konusunda, direnişçiler başta olmak üzere, devrimcilerde net bir bilinç açıklığı mevcuttu. Ama direnişin böylesine uzun ve çetin bir süreç izleyeceği tahmin edilemiyordu.

Direniş tüm zorlu koşullara karşın büyük bir fedakarlıklarla sürdürüldü. Direnişçi tutsaklar verdikleri sözün arkasında durdular. Direniş cephesi arkasındaki güçlere, kaybettiği mevzilere bir an olsun takılmadan, tereddütsüzce yoluna devam etti. Direniş mekanındaki değişiklikler, örülen yalıtılmışlık duvarları ve faşist ablukaya rağmen zorlu yürüyüş kararlılıkla sürüyor.

Kilitlenmenin ortaya çıkış seyri

Bu mücadelede iki karşıt cephe, mevcut güç ve olanaklarını en etkili darbeyi vuracak biçimde harekete geçirmeye çalışıyor, cephe önünü ve arkasını güçlendirmek için sistemli ve sürekli bir çaba ortaya konuluyordu. Katliam öncesi ve sonrası süreç, karşılıklı taktik manevralarla, sürecin seyrini kendi lehine çevirme çabasıyla şekillendi.

Direniş cephesi maddi güçler dengesi açısından düşmanla karşılaştırılmayacak bir zayıflığa sahipti. Tam da bu nedenle, devletin saldırılarına direnirken, kendi güçlerini yetkinleştirmek, cephe gerisini güçlendirmek ve taktik açıklık içinde olmak durumundaydı.

Katliama varan süreç bu açıdan gözler önündedir. Sermaye devleti taktik ve saldırı kapasitesi açısından üstünlüğünü hedeflerine uygun biçimde kullanmış, direniş cephesi ise bunu karşılayacak güçte bir taktik tutum ortaya koyamamış, devlet karşısında mevzilerini güçlendirememiş, manevralarını boşa çıkaramamıştır. Bu sayede devlet hem katliam ön sürecinde hem de sonrasında direniş cephesini bölmüş, mevzilerini aşmış, cephe gerisini dağıtmıştır. Ama tüm bunlara karşın zaferi kazanamamıştır. Karşısında artık sadece elleri-kolları bağlanmış direnişçiler vardır. Ama sahip oldukları irade ve inanç o kadar güçlüdür ki, düzen cephesi sahip olduğu tüm üstünlüğe karşın direnişi kıramamıştır.

Direnişçiler sonuna kadar direnmeye kararlıydılar. Direnişin kaybettiği mevzilerin geri alınmasının, cephe gerisinin güçlendirilmesinin sergilenen yığılılığa bağlı olduğunun ve bunun da büyük bedeller gerektirdiğinin bilincindeydiler. Ölümsüzleşen bedenlerle cephe gerisinden ses gelecek, düşmanın oyunları boşa çıkarılacaktı.

Ve birbiri ardına düşen şehitlerle, direniş cephesi kaybettiği mevzileri koparıp almaya başladı. Ölümüne kararlılık, tüm potansiyel güçleri yeniden saflaşmaya ve tutum almaya zorladı. Ne var ki bu düşman karşısında bir güce dönüştürülemedi. Böylece, böylesine kapsamlı ve zorlu çatışmada şu tablo ortaya çıktı: Artık ne devlet direnişi bitirebilirdi, ne de direniş cephesi devlete diz çöktürecek bir gücü ortaya çıkarabiliyordu. Zindan mücadelesinin geldiği bu kritik evre bir kilitlenme durumunu ifade etmektedir. Kilitlenmenin ne yönde aşılacağı, tarafların taktik manevra kabiliyetine ve bunun ortaya çıkaracağı yeni güçlere bağlı olacaktır.

Sermaye devletinin kilitlenmeyi kendi lehine aşma planı

Sermaye devleti kilitlenme durumunu kendi lehine aşmak için, öncelikle direnişçi tutsakların taleplerini ve iradesini hiçe saymakta, F tiplerinde tecriti meşrulaştıracak bir takım manevraları yaşama geçirmektedir. Böylece direnişin meşruluğunu gölgelemeye, kendisine yönelecek tepkilerin önünü baştan almaya çalışmaktadır. Ama bu adımlar hedefine ulaşamamıştır. Direnişin meşruluğunu gölgeleyememiş, tecriti meşrulaştıramamış ve mevcut duyarlılığın yönünü saptıramamıştır. Bununla birlikte, direnişi sahiplenmenin devlet üzerinde basınç kuracak bir güç olarak kendisini ifade etmemesi nedeniyle, bu manevralar direnişçi tutsakların iradesini zayıflatmak için kullanılmaktadır. Bunda ne kadar başarılı olduğu ise ortadadır.

Sermaye devleti şimdi tüm güç ve olanaklarını direnişçi tutsakların iradelerini kırmak için yoğunlaştırmıştır. Ölüm ve sakat bırakma pahasına direnişçi tutsaklar sistematik işkenceden geçirilmektedir.

Tutsakların ölümleri karşısında devletin takındığı kayıtsızlık ile ölümlere rağmen toplumsal duyarlılığın henüz kendisini tam ortaya koyamaması, tutsakların direnicini kırmak için kullanılmaktadır. Zorla müdahalelerle, günlük terapi işkenceleriyle, ailelerin bu yönlü kullanılmaya çalışılmasıyla, direnişçiler üzerinde tam bir abluka yaratılmıştır. Böyle bir abluka karşısında direnişçiler geçmiştekini kat kat aşan bir güç ve irade sergilemek, düşmanın bu oyunlarını iradelerine dayanarak çökertmek durumundadırlar. 200'lü günleri aşan direniş, doğallığında fiziki çöküşle beraber zihinsel zayıflıklara yolaçmıştır. Bunun kendisi, direnişçi tutsakların nasıl da korkunç bir direniş ruhu ve inançla hareket ettiklerinin somut kanıtıdır.

Elbette bu koşullarda dökülmeler olacaktır ve bu bir yerde doğaldır. Burada önemli olan, direnişin direnişçi tutsakların büyük kitlesince sürdürülüyor olmasıdır.

Şunu da belirtelim ki, çoğu faşist devletin kirli yalanlarından öteye gidemeyen dökülmeler de direnişçilerin iradelerini kırmak için önemli bir malzeme olarak kullanılmaktadır.

Devletin direnişi kırmaya dönük bu çabalarının dışarıya dönük yanı ise, toplumsal duyarlılığı kırmak, direnişe dönük sempatiyi yoketmektir. Bunun için, direnişçilerin birçoğunun direnişten vazgeçtiği biçiminde kirli ve çoğu yalana dayalı bir propaganda yürütmektedir.

Sermaye devletinin kilitlenmeyi kendi lehine aşma yönünde yaptıkları bundan ibarettir. Bunun dışında da yapabileceği fazla bir şey yoktur. Direniş her türlü manevra ve oyuna karşın bitirilememiştir ve bitirilemeyecektir.

Kilitlenme devrimci yönde nasıl aşılabılır?

Direniş cephesinden mevcut kilitlenmenin aşılması, esasta toplumsal güçlerin eylemli bir tarzda bu sürece dahil edilebilmesinden geçmektedir. Direniş cephesinin devleti dize getirecek gücü ortaya çıkarması, cephe gerisinde duran ya da yüzünü cepheye çevirmiş kitlelerin bizzat cephe önüne taşınması ile mümkündür. Ödenen tüm bedellere karşın bu güç ortaya çıkarılmamıştır. Devletin kayıtsızlığı ve hücre saldırısındaki ısrarı sınırlı protestolara konu edilmekte, ölümsüzleşen tutsaklar katliamcı devletin lanetlendiği kitlesel protestolarla değil, yalıtılmış mezarlarda yapılan anma törenleriyle uğurlanabilmektedir. Bunun dışında işçi ve emekçilerin merkezi eylemlerinde direnişçilerin

sesi alanlara taşınmaktadır. Direniş cephesindeki mevcut güçler ve bu güçler üzerinden ortaya konulan etkinliğin düzeyi bu kadardır. Bu haliyle de mevcut kilitlenme aşılammakta, bedeller ağırlaşmaktadır.

O halde, kilitlenmeyi aşma yönünde, direniş cephesinden çıkarılacak toplumsal güçler nasıl anlaşılmalıdır? Genel çerçevede bakıldığında, bu güçlerin işçi ve emekçi kitleler olduğu açıktır. Eğer hücre saldırısı genel bir saldırı, işçi ve emekçileri boyun eğdirmenin bir aracı olarak devreye sokuluyorsa, direniş cephesinin de böylesine bir toplumsal zemine oturtulması temel bir zorunluluktur. Ancak işçi ve emekçi hareketinin yaşadığı zayıflık tablosu bunun öyle kısa vadede çözülemeyeceğini ortaya koymaktadır. Ki direniş tam da işçi ve emekçi kitlelerin yaşadığı bu zayıflık tablosu nedeniyle zorunlu olarak başlatılmış, devrimci tutsaklar bedenlerini öne sürmek zorunda kalmışlardır. Ama direniş işçi ve emekçi kitlelerden umut kesmenin bir ürünü olarak değil, direnişin sarsıcı etkisiyle onu direnişin bir parçası haline getirmek için başlatılmıştır.

Kilitlenmeyi aşacak toplumsal güçler

Direniş, saldırıya karşı bizzat muhataplarınca verilmiş bir yanıt olduğu gibi, o ana kadar hücre karşıtı eksende şekillenmeye başlayan muhalefetin önünü açmak, daha geniş güçleri, esasta işçi ve emekçi kitleleri sürecin bir parçası haline getirerek saldırı karşısında güçlü bir toplumsal muhalefeti ortaya çıkarmak amacıyla başlatıldı. Nitekim, katliam öncesi süreçte anlamlı başarılar elde edildi. Önemli bir hücre karşıtı duyarlılık, kitlesel ve eylemli bir destek kazanıldı ve bir taraflaşmayı zorladı. Devlet karşısında önemli bir güç ortaya çıkardı.

Ama ortaya çıkarılan bu güç esasta küçük-burjuva bir karaktere sahipti. Direnişin yarattığı ilk etkiyle harekete geçirilebilirdi, ama bu sınıfsal köken beraberinde hücre saldırısının stratejik anlamına uygun bir karşı güç olma niteliğine sahip değildi. Hücre saldırısını püskürtecek, direnişi zaferle taçlandıracak güçler, esasta tüm bu güç ve olanaklar tablosuna dayanarak işçi ve emekçileri yaratılan kutuplaşmada bir taraf haline getirerek elde edilebilirdi. Ancak hem işçi ve emekçi hareketinin yaşadığı zayıflık tablosu, hem de devrimci örgütlülüklerin direnişin yarattığı birikimi işçi ve emekçi kitlelere doğru derinleştirme çaba, kapasite ve yetenekten yoksun olmaları nedeniyle bu başarılamadı.

Katliam, hemen öncesiyle ve sonrasıyla bu küçük-burjuva karakterli hücre karşıtı toplumsal güçlerin tutarsızlığını, yalpalayan konumunu ortaya serdi. Direniş, katliam öncesindeki bu destek güçlerini kaybetmiş oldu.

Bugün ölümlerin peşpeşe gelmesi üzerine yine en duyarlı ve sınırlı etkinliklerin katılımcısı küçük-burjuva karakterde aynı toplumsal güçlerdir. Ancak katliam öncesinde ortaya koydukları gücün çok gerisinde bir destek sunmaktadırlar.

İşçi ve emekçiler de direnişe dönük oldukça anlamlı bir duyarlılık ve ilgi göstermektedirler. 1 Mayıs'ta işçi ve emekçi kitleler şahsında görülen hücre karşıtı duyarlılık bunun en çarpıcı göstergesidir. Ama tüm bu duyarlılık ve ilgiye rağmen, işçi ve emekçi kitleler henüz direniş cephesinin dışındadırlar. Daha çok izlemekle yetinmektedirler.

Direniş cephesine toplumsal planda verilen destek, gösterilen ilgi ve duyarlılık üzerinden buraya kadar söylediklerimizi genellersek şu sonuca varırız: Bugün direnişe dönük destek katliam öncesi dönemin oldukça gerisindedir, fakat ilgi ve duyarlılık katliam öncesi düzeyin çok çok ilerisindedir. Bu hem bu ilginin ve duyarlılığın düzeyi, hem de kapsamı açısından böyledir. Demek ki, eğer kilitleme devrimci yönde aşılabilecek, öncelikle bu olanaklar tablosunu değerlendirmek ve direniş cephesine katmak gerekmektedir.

Kilitlemeyi açacak sınıfsal güç ve dinamikler

Mevcut güç ve olanaklar tablosunu direniş lehine değerlendirmek, öncelikle ilgi ve duyarlılığa eylemli bir kanal açmaktan geçmektedir. Gerek direnişe destek amaçlı etkinlikler, gerekse işçi ve emekçilerin merkezi eylemlerinde görülmektedir ki, böyle bir kanal açıldığında önemli güçler direnişe destek ekseninde alanlara çıkabilmektedirler. Özellikle küçük-burjuva dinamikler böylesi eylemlere katılabilmektedirler. Sadece bu güçlerin harekete geçirilmesi bile, suskunluk ve belirsizlik tablosunu bir nebze kırmanın yolunu açacaktır.

Ama bunun için, hedefine hücre saldırısını ve sermaye devletini koymuş bir eylem programı gereklidir. Bu açıdan son günlerde yapılan Beyazıt eylemi oldukça anlamlı bir tablo sunmuştur. Yeterli bir ön hazırlık çalışması yapılmamasına karşın bine yakın kişinin devlet saldırısına açık böyle bir eyleme katılması önemlidir. Yine bazı sendika, kitle örgütü ve devrimci örgütlülüklerin ortak olarak düzenleyecekleri Ankara yürüyüşü bu açıdan mevcut tabloyu biraz olsun değiştirecek bir niteliğe sahiptir. Bu cepheden eylemliliklerin sürdürülmesi duyarlılığa bir kanal açacak, açılan bu kanaldan direniş sürdükçe yeni güçler ilerleyecektir.

Şu bir gerçektir ki, sermaye devleti bu tür eylemliliklere, özellikle liberal sol güçleri sindirmek için kesintisiz bir zor uygulayacaktır. Nitekim geçmişte bunda önemli başarılar kazanmıştır. Bu saldırıyı püskürtecek olanlar devrimci güçlerdir. Bugüne kadar devrimci güçler adına içerdeki direnişin anlamına ve ruhuna uygun direnişçi bir çizgi yeterince izlenememiştir. Halbuki devlet terörünün azgınca yürütüldüğü böylesi dönemlerde, dar bir kitleyle de olsa sokaklara çıkma iradesinin gösterilmesi, geride duran kitlelere de güç ve güven verecek, yasakların ve faşist ablukanın parçalanmasının yolu açılacaktır. Dolayısıyla kitlelerdeki mevcut duyarlılığın direniş cephesine taze güçler olarak taşınabilmesi, ablukayı önden yaracak güçlerin direngenliğine bağlı olacaktır.

Sorunlar, olanaklar ve görevler

Bugün devrimci direngenlik ve eldeki güçler üzerinden yapılacak eylemliliklerle harekete geçirilecek toplumsal güçler ağırlıkla küçük-burjuva karakterli yığınlar olacaktır. Çünkü işçi ve emekçi kitleler tüm ilgi ve duyarlılıklarına karşın, direnişin başlangıcında sahip oldukları zayıflıkları henüz aşabilmiş değildirlar. Ancak, düzenin yaşadığı kriz ve ağırlaşan faturasının yarattığı önemli mücadele arayışına ve birikimine sahiptirler. Yanısıra devrimci tutsakların direnişçi tutumlarından

etkilenmektedirler. Tüm bu olumluluklara karşın, işçi ve emekçiler sendika bürokrasisinin ihanetini aşamamakta, mücadele alanlarına çıkamamaktadırlar. İşçi ve emekçi hareketinin yaşadığı mevcut tablo genel hatlarıyla budur. Öyleyse, işçi ve emekçi kitleler hücre saldırısına karşı toplumsal bir güç olarak nasıl harekete geçirilebilirler?

Bu sorunun birbirine sıkı sıkıya bağlı iki yanı mevcuttur. Birincisi, sermayenin sınıfa dönük saldırılarına karşı bir direniş cephesinin örülmesi; ikincisi ise bu direniş cephesinin hücre saldırısına da içerecek bir biçimde genişletilmesidir. Böyle bir direniş cephesinin örülebilmesi için öncelikle yapılması gereken, ilerici-devrimci işçi ve emekçiler ile sendikacıların, güncel ve acil istemleri temeli üzerinde sermayenin sınıfa dönük saldırıları ile hücre saldırısına karşı güçlerini birleştirebilmesidir. Hem sendika bürokrasisinin ihanetini parçalamak, hem sermayenin saldırılarına karşı sınıfın ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemek ve hem de zindan direnişe dönük duyarlılığın toplumsal bir güce dönüştürülmesi buradan geçmektedir. Bu hem sınıfın ve emekçilerin birleşik mücadele ihtiyacını karşılayacak, hem de zindanlarda kilitlenen mücadelenin devrimci yönde aşılması için gereken güçleri ortaya çıkaracaktır.

Bu açıdan Ulucanlar katliamı sonrasında ilerici sendikacı ve emekçilerce oluşturulan İEP deneyimi irdelenmek durumundadır. Taşıdığı tüm zayıflıklara, bu zayıflıkların ürünü olarak yaşadığı tıkanmaya karşın, İEP deneyimi bu anlamda tüm ilerici-devrimci sınıf güçleri tarafından irdelenmeli, onun zayıflıklarını aşan, sosyal yıkım ve hücre karşıtı öfkeyi aynı kanalda birleştiren bir tutum geliştirilebilmelidir. Üzerinde özel bir biçimde durmayı gerektiren bu konu, bu yazının kapsamını aşmaktadır. Bu nedenle değinmekle yetiniyoruz.

Direnişin tayin edici rolü

Kilitlemenin devrimci yönde aşılması için dışarıda yapılacaklar, büyük bir görev ve sorumluluk alanı olarak tüm devrimci güçlerin önünde durmaktadır. Bununla birlikte, tüm bu pratik çaba zindanlar cephesinde atılacak adımlarla tamamlanmak durumundadır. Sermaye devletinin direnişi zayıflatmak ve dışarıda oluşan ilgi ve sempatiyi dağıtmak için yukarıda ortaya koyduğumuz saldırıların boşa çıkarılması zorunludur.

Bu, bugüne kadar destansı bir direnişi yazan devrimci tutsaklar cephesinden, devletin direnişi ve direnişin etkisini zayıflatmaya dönük attığı adımları boşa çıkaracak nitelikte olmalıdır. Yani bir kez daha dışarının tutumunu, içerisi belirleyecektir. Bu açıdan, direnişçi tutsakların 4. Ö.O ekibi çıkarması önemli bir adımdır. Sermaye devletinin direnişin zayıfladığı, tutsakların parça parça direnişi bıraktığı biçimindeki demagojik propagandası bu adımla parçalanacaktır.

Direnişin güçlendirilmesi için bir başka adım, direnişin taleplerinin işçi ve emekçilerin yakıcı talepleriyle birleştirilmesidir. Sermaye devleti, direnişin siyasal taleplere sahip olmasını onun dışı dönük etkisini kırabilmenin bir aracı olarak kullanmaktadır. Bunun temel nedeni, sözkonusu talepler üzerinden etkili bir propaganda yapılamamasıdır. Devletin bu çabalarını boşa çıkarabilmek, direnişin taleplerinin zindan sorunuyla sınırlandırılması ile değil, direnişin siyasal taleplerinin etkin bir propagandaya konu edilmesiyle mümkün olur.

Gün direnişi sokaklara, alanlara, fabrikalara taşıma günüdür!

Devrimci tutsakların şehitler ve sakatlıklar pahasına direnişi zafere kadar taşıyacaklarına kuşumuz yoktur. 200'lü günleri aşan direniş bunu yeterli açıklıkta göstermiştir. Gün, direnişe omuz verme, gerçek anlamıyla direniş ruhunu alanlara, sokaklara, fabrikalara taşıma günüdür. Bu bilinçle direnişi büyütüp, sermaye devletine diz çöktürelim.

Adana'da Ölüm Orucu direnişiyle dayanışma eylemleri

Adana İHD Cezaevi Komisyonu'nun F tipi hücrelere karşı gerçekleştirdiği oturma eylemi 11 Mayıs'ta 100 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. İHD şube başkanı Şehmuz Kaya'nın sürece ilişkin konuşmasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylem esnasında "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları atıldı. Eyleme Genel-İş 2 ve 6 No'lu Şube, Emekli-Sen, BTS, Haber-Sen, Halkevi, TUYAB, Dayanışma-Der, Tuhayder katıldılar.

Eylemden bir kaç gün önce yapılan toplantıya yaklaşık 18 kurum temsilcisi katıldı. Toplantıda EMEP'li ve ÖDP'li reformistler Ölüm Orucu direnişini sonuçları üzerinden değerlendirip, tutsak yakınlarının yaptıkları eylemlerin marjinal kaldığını, kitleselleşmenin bu tarz eylemlerle başarılamayacağını ileri sürdüler. Bunu, TÜSİAD ve Avrupa Parlamentosu'nun konuya yönelik açıklamalarının daha etkili olduğu vb. saçmalıklarla birleştirerek bir tartışma ortamı yarattılar. Reformistlere Pir Sultan Abdal Derneği de destek verdi. Reformistler, atılan sloganlarla ölümün kutsallaştırıldığını, bunun da eylemleri darlaştırdığını ileri sürmekten de geri durmadılar.

Hücre karşıtı eylemlerde neredeyse hiç yer almayan EMEP'in ve dönem dönem hücre karşıtı eylemlerde ve açıklamalarda kendini ifade eden ÖDP'nin tavrı, toplantının öteki katılımcıları tarafından tepkiyle karşılandı.

Hücrelerde yükselen direnişin sınıf mücadelesinin bir parçası olduğunu yok sayan bu reformist takımının, bu eylemi gerçek anlamda sahiplenmesi ve samimi bir destek sunması da beklenemez zaten. Yaşanan ölümlerin ağırlığı altında ve tabandan gelen basıncın etkisiyle bu eylemlere göstermelik olarak katılım gerçekleştirdikleri, bu tartışmalarda daha da netleşti.

13 Mayıs Anneler Günü'nde Adana İHD Cezaevi Komisyonu'nun aldığı karar doğrultusunda İHD önünde tutsak analarının anneler günü kutlandı. İHD önünde toplanan analara kurumlar tarafından karanfiller verildi. Eyleme Ceyhan saldırısında şehit düşen Halil Önder'in annesi de katıldı. Eylemde hücre karşıtı sloganlar atıldı ve kurum temsilcileri birer konuşma yaptılar.

16 Mayıs'ta Uğur Mumcu Meydanı'nda bir basın açıklamasıyla Ölüm Oruçları'nda geline son durum ve yaşanan ölümler karşısında hükümetin duyarsızlığı dile getirildi. Eyleme Genel-İş 6. Bölge, Emekli-Sen, BTS, Halkevi, Kızıl Bayrak, Alınlarımız, Devrimci Demokrasi, Atılım, Barikat, Tuyab, Dayanışma-Der, Tuhayder, HADEP ve EMEP katıldılar.

"İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!" sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından kitlesel olarak Cemalpaşa Postanesi'ne gidilerek Adalet Bakanlığı'na faks çekme eylemi gerçekleştirildi. Postane önünde atılan sloganlarla eylem sona erdi.

Devrimci tutsakların kirli oyun ve manevralarına yanıtı bir kez daha direnişi büyütme oldu...

4. Ölüm Orucu ekibi direniş saflarında!

İnsanlık, zindanlarda süren görkemli bir direniş tanıklık ediyor. Sermaye devleti tüm olanaklarına karşın, ellerini kollarını kelepçelediği tutsaklara diz çöktürmüyor. Bir avuç tutsak devrimci faşist devletin kanlı ve kirli saldırılarına papuç bırakmıyor.

Devlet direnişi 19 Aralık'ta vahşet operasyonu ile bitirebileceğini düşündü. Ama katliam ve işkencelerle F tiplerine doldurulan tutsakların yanıtı gecikmedi, direniş yeni gruplarla büyüdü. Kirli propaganda aygıtları çalıştırılarak direnişe dönük toplumsal ilgi ve sempati yokedilmeye çalışıldı. Ölüm Orucu Direnişi'nin olmadığı yalanı büyük bir arsızlıkla propaganda edildi. Bu arsızlık daha da ileri götürülerek, devrimci tutsakların ölmemesi aşağılık açıklamalara konu edildi. Devrimci tutsakların buna yanıtı ise, daha önce sadece sakatlıkları önlemek için aldıkları B1 vitaminini kesmek oldu.

Direniş şehitlerin verilmesiyle yeni bir evreye girdi. Direnişçi tutsaklar peşisıra faşist devletin suratına bir tokat olup indiler. Böylece o ana kadar

sürdürülen tüm kirli propaganda, yalan ve demagojiyle beraber sessizlik duvarları da parçalandı. Direnişçiler bir kez daha faşist devletin kirli oyunlarını boşa çıkardılar.

Ancak sermaye devleti yeni kirli oyun ve manevralarını devreye sokmakta gecikmedi. Daha önce katliama zemin hazırlamak için kullanılan yasal değişiklikler devreye sokuldu. Tecriti meşrulaştırmak dışında hiçbir işlevi olmayan bu yasal değişikliklerle direnişin meşruluğuna gölge düşürülmeye çalışıldı. Ama bu çabası da sonuç vermedi. Arkasından, hastaneler tam anlamıyla bir ablukaya alınarak, zorla tedavi işkencesiyle tutsakların iradeleri kırılmaya çalışıldı. Beraberinde ciddi sakatlıklarla yüzyüze kalan devrimci tutsaklar, direnişi bıraktılar vb. biçiminde alçakça bir propandaya konu edildiler. Direnişin zayıfladığı, birçok direnişçinin direnişi bıraktığı, kalanlarınsa yakında bırakacakları biçiminde sürdürülen bu aşağılık kampanyaya kararlılık gösterileri eşlik etti. Böylece hem içeride ve hem de

dışarıda belirsizlik atmosferi yaratılarak, umutsuzluk yayılmaya çalışıldı.

Devrimci tutsaklar devletin bu yeni kirli oyunlarına karşı da gereken yanıtı vermiş bulunuyorlar: 4. Ölüm Orucu ekibi 11 Mayıs'ta direniş saflarına katıldı. 4. ekibi yakın zamanda 5. ekip izleyecek. Böylelikle faşist devletin kirli oyun ve manevralarına karşı direnişçilerin yanıtı bir kez daha direnişi büyütme oldu. Faşist devlete direnişi kıramayacağı bir kez daha gösterildi.

Direnişçiler, daha direnişin başında da söyledikleri gibi, her koşul altında direnişi sonuna kadar götüreceklerini göstermiş bulunuyorlar. Şiddetli bir sınıf savaşımının en ileri cephesinde bulunuyor olmanın sorumluluğu ile davranıyorlar. Direnişleriyle insanlığı ve onuru yüceltiyorlar. Sermaye devleti ise, tam da çürüyen ve yokolmakta olan dünyanın temsilcisi olarak, kirli ve kanlı silahlarını öne sürüyor. Tam da bundan dolayıdır ki, direnişin görkemi ve taşıdığı aydınlık tarafından yenilmeye mahkumdur.

13 Mayıs Beyazıt eylemi...

“İçerde, dışarda hücreleri parçala!”

Ölüm Orucuları'nın 206. gününe denk gelen 13 Mayıs günü İstanbul'da ortak bir protesto eylemi yapıldı. Eylemde ÇHD İstanbul Şubesi, HADEP, EMEP, ÖDP, SİP, DBP, KESK İstanbul Şubeler Platformu, TMMOB, İHD İstanbul Şube, Halkevleri, Limter-İş, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Belediye-İş Beyoğlu Şubesi, Deri-İş Genel Merkezi, DİSK Basın-İş İstanbul Şube, TUYAB, TAYAD, TUAD, MAĞDER, Dayanışma Evleri, Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği'nin de içinde olduğu kuruluşlar, Adalet Bakanlığı'na ortak suç duyurusunda bulundular.

Polisin yoğun güvenlik önlemi aldığı eylem, toplanma noktasında yaşanan karışıklıktan dolayı iki ayrı noktada gerçekleşti. Çoğunluğunu HADEP'lilerin oluşturduğu 800'e yakın kitle Beyazıt Meydanı'nda toplanırken, yaklaşık 300 kişilik kitle asıl buluşma noktası olan Beyazıt otobüs duraklarında toplanmaya başladı. Bu karışıklık eylemin kitleselliğini olumsuz yönde etkilerken, aynı zamanda da geç başlamasına neden oldu.

Eylem komitesinin alandaki kitleyi duraklara çağırması üzerine yürüyüşe geçen kitleye polis saldırdı. Bunun üzerine ara sokaklardan duraklara ulaşmaya çalışanlara da saldıran polis bazılarını gözaltına aldı. Tüm engelleme çabalarına rağmen alandaki kitlenin bir bölümü durağa ulaşabildi. Saldırı üzerine durakta bekleyen kitle alkış ve sloganlarla eylemi başlattı ve adliyeye doğru yürümek istedi. Kitlenin hareketlenmesi üzerine polis duraktakileri çembere aldı. Polisin tehditleri karşısında HADEP kitlesinin büyük bölümünü dağıtma yoluna gitti. Fakat kalan kitlenin yürüme kararlılığı karşısında polis sonuçta yürüyüşe izin vermek zorunda kaldı.

Komitenin uyarısına rağmen yürüyüş sırasında “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci

tutsaklar onurumuzdur!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganları atıldı. Bazıları, anlaşmaya uyulmaması sonucu adliyeye yürünmesine izin verilmeyeceği kaygısıyla slogan atanları uyardı.

Adliyeye yaklaştıkça kitledeki öfke ve kararlılık daha da arttı. Adliye binasının çevresine yığılmış polis sürüsünün yanından geçerken kitlenin öfkesi, gür ve coşkulu bir şekilde attığı “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!” sloganlarıyla somutlanmış oldu.

Suç duyurusunda bulunmak üzere adliyeye giren temsilcileri bekleyen yaklaşık 350 kişilik kitle, sık sık “Katil devlet hesap verecek!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “İnsanlık onuru, hücreleri yenecek!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Şehit namırın!”, “Yeni ölümler istemiyoruz!”, “Tecrit kalksın ölümler dursun!” sloganlarını coşku ve öfkeyle attı.

Suç duyurusunun ardından basın açıklaması okundu. Açıklamanın ardından bir tutsak anası yaptığı konuşmada; daima çocuklarının arkasında olacaklarını, hiç kimsenin onları haklı taleplerinden

geri adım atıramayacağını ve çocuklarını sonuna kadar desteklediklerini söyledi. Konuşma sonrası kitle anaya alkış, zılgıt ve sloganlarla destek verdi. Eylem kitlenin slogan atarak dağılmasıyla bitti.

Beyazıt eylemi, yaşanan tüm teknik sorunlara ve organizasyon eksikliğine rağmen, son süreçte gerçekleştirilen anlamlı eylemlerden biri oldu. Eylem çağrısında imzası olmasına rağmen kitlesi bulunmayan çevrelere, yaşanan dağılıklığa ve tüm öteki olumsuzluklara rağmen, parçalı da olsa biraraya gelen 1000'in üzerinde bir kitlenin eyleme katılması, daha geniş bir çalışmayla daha kitlesel katılımların örgütlenebileceğini göstermiş oldu. Böylesi bir süreçte gerçekleştirilen bu eylem, yaşanan suskunluk fesadını kırabilecek dinamiklerin hiç de küçümsenmeyecek boyutlarda olduğunu göstermektedir.

Devletin direnişi yalnızlaştırmak ve kırmak için giriştiği tüm kirli oyunlara, uyguladığı baskı ve teröre rağmen, kitledeki öfke ve kararlılık devrimci tutsakların yenilmez direnişi ve teslim alınamaz iradesinin sonucudur. Bizlere düşen görev devrimci tutsakların başeğmez direnişine yakışır nitelikte eylemleri örgütleme ve bundan sonraki eylemlere daha güçlü katılım sağlayarak bunları süreklileştirmektir.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Ulucanlar katliamı davasında ikinci duruşma...

Göstermelik yargılama sürüyor

Ulucanlar katliamı nedeniyle açılan davada 50'nin üzerinde jandarmanın yargılanmasına başlandı.

Katliamın ardından katledilenlerin yakınlarının ve yaralıların açtıkları davalar birkaç kez reddedilmişti. Hücelere yönelik muhalefetin arttığı evrede, kamuoyunun basıncı ve meclis İnsan Hakları Komisyonu raporunun da etkisiyle, jandarmalar hakkında dava açılmıştı. Ancak açılan davanın iddianamesi hayli ilginçti. 50'nin üzerinde jandarma hakkında dava açılmış; ancak iddianameyi hazırlayan savcı, askerlerin görevlerini yaptıkları gerekçesiyle yargılanmalarına gerek bile görmediği için cezalandırılmalarını talep etmemişti. Yaklaşık 1.5 ay önce, avukatlara ve davacılarla tebligat bile gönderilmeden, az sayıda sanığın katılımıyla ilk duruşma gizlice gerçekleşmişti.

14 Mayıs günü gerçekleşen duruşmaya 32 sanık, davacı avukatları ve katledilenlerin yakınları katıldılar. Sanıkların hepsi görevlerini yerine getirdiklerini, kendilerine verilen emre uyduklarını dile getirdiler, duruşmaya katılmaktan muaf tutulmayı istediler.

Duruşmaya katılan Ümit Altıntaş'ın eşi Melek Altıntaş ve Mahir Emsalsiz'in annesi Mehmet Emsalsiz katliamda yakınlarının planlı bir tarzda katledildiğini vurgulayarak, tüm sanıkların cezalandırılmasını talep ettiler.

Tutsakların ve katledilenlerin yakınlarının avukatları, verilen ifadelerin yeterli olmadığını söyleyerek, operasyona ilişkin çeşitli sorular sordular. Sanıkların büyük bir çoğunluğu (astsubay ve uzman çavuş statüsünde olanlar) silah kullanmadıklarını, revir, hastane, cezaevi bahçesi vb. bölümlerde bulduklarını, operasyonun planlamasıyla ilgileri olmadığını söylediler.

Yarbay Ali İz ise, operasyonu bizzat yönettiğini, cezaevi yönetiminin talebi ve Adalet Bakanlığı'nın izniyle operasyonu gerçekleştirdiklerini, "isyan" durumlarında hep bu saatlerde operasyon yapıldığını, içeriden ateş açıldığı için uyarı amacıyla silah kullandığını söyledi.

Operasyonu yönetenlerden biri olan Binbaşı Zahit Engin ise, operasyonu bizzat yönettiğini, bayanların olduğu bölümlerde bizzat bulunduğunu, silah kullandığını, ateş ettiğini, başından yaralandığı için tutsakların hamam bölümüne götürülmesi olayına ilişkin bir şey söyleyemeyeceğini söyledi.

Duruşma diğer sanıkların ifadelerinin alınması ve diğer şikayetçilerin dinlenmesi amacıyla ileri bir tarihe ertelendi. Sanıkların davaya katılmadan muaf tutulmaları kabul edildi.

4 saat süren duruşma boyunca, sanıklar sık sık avukatlara tacizde bulundular. Sanıkların baş işaretleri, sözlü ifade ve tehditleri gerginliklere neden oldu.

Hamburg'da Ölüm Orucu Direnişi'ne destek eylemi!

16 Mayıs 2001 tarihinde Hamburg'da DETUDAK öncülüğünde, Alman örgütlerinin ve Kürdistan Halkevi'nin de destek verdiği bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşe 350 dolayında bir katılım oldu. Eylemde önde DETUDAK, arkasında parti ve örgütlerin pankartları taşındı. Taşınan pankart ve atılan sloganlarla devletin izolasyon, tecrit ve katliam karşısındaki tutumu teşhir edildi. Ve kamuoyunun dikkati bir kez daha devrimci tutsakların haklı taleplerine çekildi.

SY Kızıl Bayrak/Hamburg

Ölüm Orucu'nu destekleme eylemlerinden...

**Tutsak
analarından
"Anneler Günü"
eylemi**

13 Mayıs günü tutuklu aileleri Ankara Numune Hastanesi önünde Anneler günü dolayısıyla bir eylem yaptılar. Eylem, "Ölüm Orucu'nun 206. gününde devlet analara tabut vermeye devam

ediyor, ölümlere seyirci kalma" yazılı dövizlerle 5 dakikalık sessiz oturma biçiminde gerçekleşti. Ailelerin yaptığı sözlü açıklamada; "Dışarda anneler çiçekler alıyor, biz burada evlatlarımızın ölümlerini seyrediyoruz. Devlet, Adalet Bakanlığı çözüm üretsin. İnsanım diyen herkesi ölümlere seyirci kalmamaya çağırıyoruz... Devlet bize hediye olarak tabut verdi" denildi.

"Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Tecrit kaldırılсын, zorla müdahaleye son, temsilcilerle görüşmeler başlatılсын" Tutuklu ve Hükümlü Aileleri imzalı siyah dövizlerin taşındığı eylemde, devletin analara tabut vermesi nedeniyle siyah bir tabut temsili olarak getirilmişti. "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Ölümleri seyretme, tutsaklara sahip çık!" sloganlarının atılmasının ardından, analara çiçek verilerek eylem sona erdi.

Bursa'nın Kestel ilçesinde Ölüm Orucu'na destek açıklaması

Ölüm Orucu Direnişi'ne ilişkin olarak Bursa'nın Kestel ilçesinde basın açıklaması gerçekleştirildi. ÖDP, EMEP, FP, CHP, HADEP ve DYP ilçe başkanlarının düzenlediği açıklama Cumhuriyet Meydanı'nda yapıldı. Açıklamada; "Sorunun bir insanlık sorunu olduğunu düşünüyor ve Adalet Bakanlığı'nı sorunu çözme noktasında duyarlı olmaya çağırıyoruz" denilerek, tutuklu ve hükümlülerin ölümüne göz yumulmasının haklı bir nedeni olmadığı ifade edildi.

İzmir Hücre Karşıtı Platform'un Cumartesi eylemi

İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından Cumartesi günleri düzenlenen eylem 12 Mayıs günü yapılan yeni eylemle sürdü. Konak Sümerbank önünde başlayan eyleme yaklaşık 90 kişi katıldı. Şiirler okunan eylemde, geçen hafta İzmir'de şehit düşen Hüseyin Kayacı'nın kardeşi Meliha Kayacı bir konuşma yaptı.

Süreçle ilgili hazırlanan basın metninin okunmasıyla sona eren eylemde sık sık; "Yeni ölümler istemiyoruz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Zorla besleme işkencedir!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Gün gelecek devran dönecek, katiller halka hesap verecek!" vb. sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Stuttgart'ta Ölüm Orucu ile dayanışma mitingi Denizleri kana bulanmış ülkeye tatile gitme!

14 Mayıs DETUDAK bileşenleri tarafından Ölüm Orucu direnişçileriyle dayanışma mitingi yapıldı. Pazar günü olmasına rağmen, Stuttgart'ın en işlek yerlerinden biri olması dolayısıyla miting alanı kalabalıktı.

Mitinge Almanca atılan sloganlarla başlandı. "İzolasyon ölümdür, izolasyona hayır!", "Politik tutsaklar serbest bırakılсын!", "Bütün ülkelerde faşizme karşın mücadeleyi yükseltelim!" vb. sloganların yanısıra, uluslararası dayanışmayı vurgulayan sloganlar da atıldı. Müzik dinletisiyle coşku daha da arttı. Ölüm Orucu'nun son süreci Almanca okundu. Şehit düşenlerin isimleri tek tek açıklandı. Yine Almanca hazırlanmış "Türkiye'ye tatile gitme" başlıklı çağrı metni, aralıklarla iki-üç kez okundu.

Ölüm Orucu şehitleri ve tüm devrim şehitleri anısına yapılan 1 dakikalık saygı duruşu ile miting sona erdi.

TKİP taraftarları/Stuttgart

Özelleştirme saldırısına karşı mücadelenin sorunları

Özelleştirme saldırısına karşı mücadele, özellikle de '90'lı yılların ikinci yarısında Türkiye'deki işçi ve emekçi hareketinin temel gündem maddelerinden biri oldu.

Türkiye işçi ve emekçi hareketi son 6 yılda özelleştirmeye karşı mücadelenin nasıl olması ya da olmaması gerektiği noktasında zengin bir deneyim edindi. Bugünkü tıkanma tablosunun nedenlerini anlamak için döne döne bu deneyimin incelenmesi, buradan sonuçlar çıkartılması gerekmektedir.

Özelleştirmeye karşı mücadelenin 1997-98 yıllarındaki düzeyi, diğer yıllara göre belirgin bir biçimde yüksektir.

Türk-İş'in '97 5 Ocak'ında düzenlediği "Özelleştirme ve İşsizliğe Hayır! Türkiye'ye Sahip Çık!" mitingine 300 bin kişi katılmıştır. Aynı yıl enerji ve maden işçileri özelleştirmeye karşı yaygın ve militan eylemler gerçekleştirmişlerdir. 15 Şubat'ta Lüleburgaz'da, 16 Şubat'ta Çayırhan'da ve 23 Şubat'ta Yatağan'da kitlesel ve coşkulu mitingler yapılmıştır. Liman-İş üyesi işçiler tarafından da o yıl limanların özelleştirilmesine karşı 24 saat iş bırakma eylemi gerçekleştirilmiştir. Bu eyleme ülkenin tüm limanlarından sendika üyesi 7 bin işçi katılmıştır. Petlas işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri de '97 yılı boyunca sürmüştür. Hesaplamalara göre özelleştirme karşıtı eylemlere '97 yılında toplam 318 bin kişi katılmıştır. Bu özelleştirme karşıtı mücadelede ulaşılan en yüksek sayıdır.

1998 yılı da özelleştirme karşıtı mücadele bakımından yoğun sayılır. O yıl POAŞ işçileri değişik eylemler yaptılar. En ileri eylemleri 12 Haziran '98'de hayata geçirdikleri yarım gün iş bırakma eylemi oldu. Diğer eylemler ise basın açıklamaları, işyerinde bildiri okunması, toplantılar ve sendikanın Cumhurbaşkanı ile görüşme çabalarından oluşuyordu.

'98'de özelleştirmeye karşı mücadeleye damgasını tartışmasız bir biçimde SEKA işçisi vurdu. SEKA işçisi özelleştirmeye karşı haftalarca işyerlerini terketmedi. Bu eylem fiili mitingler, çocukların okula gönderilmemesi, yürüyüşler türünden tamamlayıcı etkinliklerle desteklendi. SEKA eylemleri aynı zamanda bir hayli de yaygındı. Kuruma bağlı işletmelerin bulunduğu hemen her kentte paralel eylemler yapıldı.

O yıl TEKEL ve Sümerbank işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemleri de gündemdeydi. Enerji sektöründeki özelleştirme karşıtı eylemler, bir önceki yıla göre zayıflasa da sürdü. Birçok iş bırakma, yürüyüş vb. örgütlendi. Zayıflamanın nedeni bu sektördeki özelleştirme saldırısının hızını yitirmesiydi daha çok.

18 Ocak 1998'de Özelleştirme Karşıtı Platform'un İstanbul ve İzmir'de düzenlediği mitinglere toplam 35 bin kişi, Türk-İş'in 16 Mayıs'ta düzenlediği "İşsizliğe hayır, özelleştirme talanına son" mitingine ise 50 bin kişi katıldı. O yıl özelleştirme karşıtı eylemlere toplam 194 bin kişi katıldı.

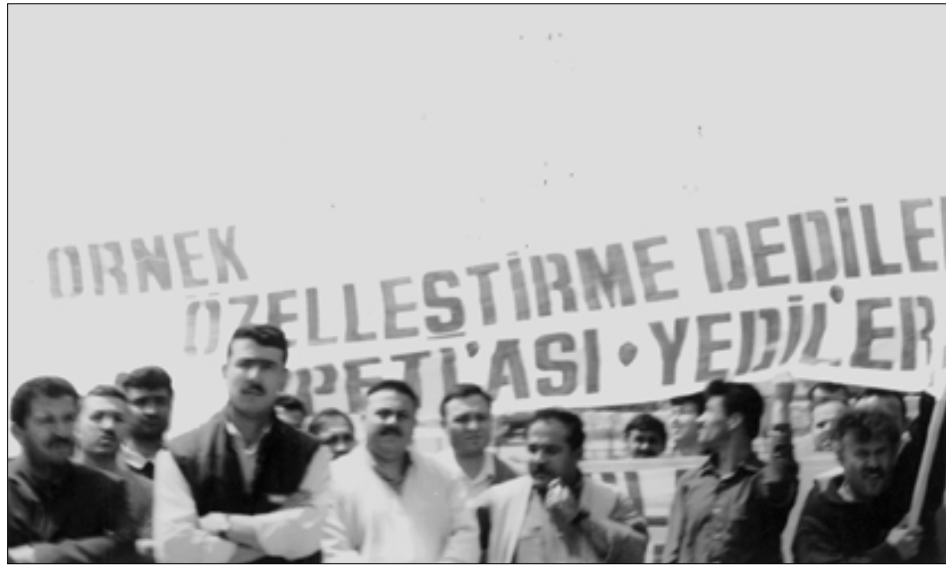
'99 yılına geldiğinde özelleştirme karşıtı eylemler büyük ölçüde hız kesmiş bulunuyordu. Parçalı ve güçsüz eylemlere '99 yılı boyunca yalnızca 27 bin

kişinin katılması da bunu gösteriyor.

Son 6 yıl üzerinden düşünüldüğünde, enerji santralleri, Petrol Ofisi, Petlas, SEKA kağıt fabrikaları, TÜPRAŞ, Sümerbank özelleştirmeleri gündemde öne çıkan örneklerdir. Bu örnekleri, bugüne bıraktıkları dersler ve mücadele mirası bakımından iki ayrı gruba ayırarak değerlendirmek mümkündür.

Militan direniş çizgisi

Enerji santralleri ve SEKA'daki mücadele pratiği diğerlerinden belirgin şekilde ayrılmaktadır. Bunun nedeni, elbette ki, buralarda özelleştirmeye karşı sergilenen militan eylem çizgisi ve ortaya konulan direniştir. Yukarıda da sözünü ettiğimiz gibi, enerji santrallerinde ve SEKA'da özelleştirme girişimleri

ayları bulan direnişlerle, iş bırakmalarla, yaygın protesto ve mitinglerle karşılanmıştır. Enerjide özelleştirme tam da bu mücadelenin sonucu olarak bir süreliğine olsa da durdurulmuştur. SEKA'da ise ortaya konulan direniş karşıtı sendikal bürokrasiyi aşacak bir inisiyatif yaratılmadığı için özelleştirme saldırısı SEKA'da kısmen başarıya ulaşmıştır. Kendiliğinden de olsa SEKA'nın tüm işyerlerinde paralel biçimde başlayan direniş bilinçli ve örgütlü bir düzeye erişemediği için, 2. raundda kısmi bir yenilgi kaçınılmaz olmuştur. SEKA'nın taşradaki bazı işletmelerinin özelleştirilmesinin yolunun açılması bununla ilgilidir.

Herşeye karşın tabana malolmuş militan direniş çizgisinin, özelleştirmeye karşı mücadelenin başarısı için vazgeçilmez bir koşul olduğunu bu örnekler yeterli açıklıkta göstermektedir.

Ya da uzlaşma arayışları

Olumsuz örneklere baktığımızda ise, ilk önce Petlas ve POAŞ örnekleri göze çarpmaktadır. Gerçi bu işletmelerde de özelleştirmeye karşı bir dizi eylem yapılmıştır. Özellikle Petlas işçileri çeşitli kereler iş bırakmaya kadar giden eylemler örgütlemişlerdir. Hatta bir kez de jandarmayla boğaz boğaza gelmişlerdir. Ama direniş inisiyatifi sendikada kaldığı ölçüde, düzen partilerinin ve sendikacıların manevralarına boyun eğmek durumunda kalmışlar, fabrikanın özelleştirilmesini ve toplu işten atmaları önleyememişlerdir. Petlas dışındaki örneklerde ise

sendikacıların inisiyatifi çok daha belirgindir. Nitekim özelleştirmeye karşı mücadele çoğu kez sendikacıların burjuva siyasetçilerle yaptığı görüşmelere ya da mahkemelerin vereceği kararlara indirgenmiştir. Yasal engellerin tek tek düzendiği bir dönemde tümüyle "hukuk mücadelesi"ne bel bağlamanın yolaçtığı sonuç, tabandaki işçi ve emekçilerin oyalanması ve bekleyişe itilmesi olmuş, bu da elbette ki sermayenin işine yaramıştır.

POAŞ özelleştirmesine karşı Petrol-İş Sendikası'nın tutumu buna nispeten yakın dönemden bir örnektir. Özelleştirmenin ardından 17 Ekim 2000 tarihinde 1200 işçi işten atılmıştır. İşten atılanlar hemen o günden itibaren direniş geçmişlerdir. İşyerinde örgütlü Petrol-İş, SEKA'da olduğu gibi direniş sahiplenip gelişmesi için çaba sarfedeceğine, işveren ve hükümetle uzlaşmak için kendini parçalamıştır.

Direniş başladıktan sonra sendika tarafından yayınlanan bir metindeki şu sözler, sendikaların özelleştirmeye karşı mücadeleden ne anladığını gösteren bir ibret belgesidir: "... işveren, bu karşılıklı anlayış ve sorunları birlikte çözmeye yaklaşımımıza rağmen tek yanlı bir karar alarak, mevcut 2200 dolayındaki üyemizin 1200'ünün işten çıkarılacağını ilan etmiştir.

(...)

"POAŞ işverenine; toplu iş sözleşmesi hükümlerine uyararak, sendikamız önerisi doğrultusundaki plana uymasını ve sorunların karşılıklı anlayış içinde çözülmesi önerisini bir kez daha ifade ederiz."

Bu sözlerde direniş sahiplenmek yoktur. Bu sözlerde mücadele kararlılığı yoktur. Tam tersine işverene yalvarma ve uzlaşma çabası vardır. Bunun sonucunda da 1200 işçinin bir günde kapı dışarı edilmesine rağmen hiçbir ciddi eylem ortaya konulmamış, direniş geçen işçileri bundan vazgeçmeye ikna etmek de gene sendikacılar sayesinde başarılmıştır.

Hatta bundan daha ileri giden, satışa çıkarılan işletmeleri işçilerin alması gerektiğini savunan, bunun için şirketleşmelere önyak olan sendikalar da vardır.

Elbette ki geçmiş deneyimin bugüne bıraktığı dersleri her yönüyle incelemek, bundan geleceğe ilişkin sonuçlar çıkarmak önemli bir ihtiyaçtır. Fakat burada birkaç cümleyle değinmeye çalıştığımız örnekler bile özelleştirmeye karşı mücadelede yaşanan temel sorunların ne olduğunu göstermektedir.

Özelleştirme karşıtı mücadelenin temel sorunları

Bunlardan birincisi, özelleştirme saldırısının politik anlamını ve gerçek yüzünü bilince çıkartamamaktan gelen sorunlardır. Düzen solu ve reformist partiler, kendi ideolojik ve politik konumlarının bir ifadesi sayılması gereken görüşleriyle özelleştirme karşıtı mücadele saflarında kafa karışıklığına yolaçmaktadırlar. Özelleştirmeye karşı mücadele çoğu durumda "sosyal devlet" in ya da devlet mülkiyetinin savunulmasına, burjuva hukukuna

bel bağlanmasına indirgenmektedir. Böyle olunca da, sermayeye cepheden tutum almanın olanakları ortadan kaldırılmaktadır. İşçi ve emekçilerde özelleştirmeye karşı oluşan tepki ve öfke görüşme ya da mahkeme sonuçlarını beklemeye kanalize

edilmekte, yığınlar çaresizliğin içine itilmektedir.

Bir diğer temel sorun sendika bürokratlarının sınıf içinde oynadıkları uğursuz rolle ilgilidir. Sendikalar özelleştirme karşıtı mücadelede de sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket etmemektedirler. Çünkü başlarında burjuvazinin ajanları oturmaktadır. Sınıf bu mücadelede sendikalarını kullanma olanaklarından yoksundur.

Buradan da anlaşılacağı gibi, sorun gelip sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyinin düşüklüğünde düğümlenmektedir. Fakat buna bugün bir de yığınların bilinçli bir tarzda içine itildiği çaresizlik ve sahipsizlik duygusunu eklemek gerekir.

Yenilgi ruh halinin yarattığı ağır sonuçlar

Son yıllarda yürütülen hak gasplarını durdurma ve özelleştirmeleri engelleme mücadelesinin umulan sonuçları vermemesi, bu çaresizlik duygusunu daha da derinleştirmiştir. Bu, tam anlamıyla mücadele meydanına çıkamadan alınan yenilgilerin yarattığı bir ruh halidir ve sınıf devrimcileri açısından hiç de şaşırtıcı olmamıştır.

Bunu görmek için Kasım '94'te çıkartılan "Özelleştirme Yasası"nın hemen ardından yazılanlara bakmak yeterlidir:

"İşçi sınıfı şimdi tarihi bir saldırıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu saldırı karşısında gerekli direnişi gösteremez ve onu püskürtmezse eğer, bu işçi sınıfı hareketine ancak 12 Eylül'le kıyaslanabilir bir darbe olacaktır. Bu nedenle sermayenin bu büyük saldırısına direnmek, onu geri püskürtmek, giderek bir karşı saldırı örgütlemek, işçi sınıfı için bugün yaşamsal bir zorunluluktur. İşçi sınıfı, eğer bu yeni toplu saldırıya göğüs geremezse, bunu izleyecek yeni saldırılar peşpeşe gelecek, sermaye işçi sınıfına tam anlamıyla köleliği dayatacaktır."

Bu değerlendirme gene işin ciddiyetini en güçlü şekilde vurgulayan şu satırlarla devam etmektedir:

*"Türkiye'nin tüm devrimci kuvvetlerinin mücadeleyi ilerletmede gerçekten oynayabilecekleri az çok ciddi rolleri varsa eğer, tam da bunu en etkin biçimde ortaya koymak zorunda oldukları günlere girmiş bulunuyoruz. İşçi ve emekçi hareketi bu çatışmadan bir yenilgi, dahası kolay bir yenilgiyle çıkarsa eğer, bu, devrimci hareketin bugünkü güdük durumunu bile koruyamaması, hepten kötürümleşmesine yolaçacaktır. Bunun bilincinde olunmalı, herkes gücünü ve faaliyetini buna göre ortaya koymalıdır." (Eksen Yayıncılık **Dünyada ve Türkiye'de özelleştirme saldırısı** sf.9-13)*

Sınıf devrimcileri bu değerlendirme ve uyarıları boşuna yapmamışlardır. Aradan geçen 6 yıl ve sınıf hareketinin bugün içinde bulunduğu durum bu değerlendirmeleri fazlasıyla

doğrulamıştır.

Sonuç olarak özelleştirme karşıtı mücadele bugün tam anlamıyla bir tikanıklıkla yüzyüzedir. İşçi ve emekçiler cephesinde özellikle son aylarda elle tutulur bir hareketlenme gözlenmemektedir. Tersine önceki yıllara göre hayli ciddi bir gerileme söz konusudur. Sınıf ve emekçi hareketine bir sessizlik ve bekleyiş havası hakimdir. Ne son saldırının muhatabı Telekom işçileri, ne de özelleştirmeye yüzyüze olan diğer sektörlerden işçi ve emekçiler ortaya ciddi bir tepki koyabilmiş, bu konuda mücadele örgütleyebilmişlerdir. Bölgesel toplantılar ya da imza kampanyası türünden girişimler ise, iyiniyet taşımakla birlikte, saldırının boyutlarıyla kıyaslandığında bir hayli mütevazî kalmaktadır.

Saldırıya karşı sınıf barikadı

Fakat bütün bunlar, sermayenin bu tarihsel saldırıda tartışılmaz bir zafer kazandığını, tersinden ise işçi ve emekçi hareketinin tarihsel bir yenilgi aldığını göstermiyor. Geç kalınmış olsa da yitirilmiş çok fazla bir şey yok. Zira süreç devam ediyor ve en kritik aşamalar henüz yaşanmadı.

Bu nedenle umutsuzluğa ve çaresizliğe prim vermemek, geçmişten ders alarak mücadelenin görevlerine yüklenmek gerekiyor. Hem enerji ve SEKA işçilerinin direngen tutumu, hem de bugün zindanlardaki devrimci tutsakların teslimiyete prim vermeyen direniş çizgisi mücadelede tutulacak yolu gösteriyor.

Başta Telekom, TEKEL, THY'de çalışanlar olmak üzere öncü işçi ve emekçiler, özelleştirme saldırısına karşı güçlü bir barikat örebilmek için, saldırının kapıya gelip dayanmasını beklemek yerine şimdiden harekete geçmelidirler. Diğer yandan özelleştirme karşıtı mücadelenin en temel zayıflığı olan sınıf dayanışmasının yokluğu ancak direnişe geçmiş sınıf kardeşlerine, diğerlerinin yapacakları eylemlerle destekle aşılabilecektir. Yani nerede özelleştirme karşıtı bir direniş varsa, başta özelleştirme saldırısıyla yüzyüze olan sınıf bölükleri olmak üzere sınıfın eylemlerle desteğiyle karşılanabilmelidir.

Enerji sektöründe ihaleleri tamamlanmış santrallerden bazılarının Haziran ayında yeni sahiplerine devredileceği açıklanmıştır. Sektördeki işçi ve emekçiler de buna karşı direniş kararlılıklarını dile getirmişlerdir. Dolayısıyla bugün özelleştirme saldırısıyla yüzyüze olan tüm işçi bölükleri güçlerini birleştirmek için harekete geçmeli, enerjide patlayacak muhtemel bir direniş yalnız bırakmamalıdır. Eğer bunu yapabilirsek, bu desteği örgütleyebilirsek, direnişçi işçilerin direngen çizgisini de genelleştirmiş, sınıf ve emekçi hareketine maletmiş oluruz. Güncel planda enerjide sermayeye geri adım atılması havanın işçi ve emekçilerden yana dönmesi açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Vatana ihanet çizgisinde birleşenler...

Ayşe Aydın

Derviş yasaları olarak piyasaya sürülen ABD'nin "15 emir"i, kimi düzen partileri üzerinden yaratılmaya çalışılan sahte milliyetçilik, bağımsızlık vb. yanılsamaların son kalıntılarını da silip süpürdü. Sağdan ve soldan en uç düzen partilerinin koalisyonuyla kurulan 57. hükümet, sadece ABD'nin atadığı fiili başbakanın emrine girmeyi sindirmekle yetinmedi, sindirme sorununu her vesileyle öne süren başbakanları şahsında, "büyük birader" başkanın yazılı emrini de hazmetti. ABD emperyalizminin tam tahakkümünü koşullayan 15 yasa, 15 günde değilse bile, jet hızıyla çıkarıldı.

Telekom yasası üzerinden MHP'li bakan şahsında koparılan "milli çıkarlar", "ulusal bağımsızlık" yaygaralarının ömrü, ABD'nin doğrudan devreye girmesi ve "ulusal bağımsızlığın" sözde koruyucusu ve kollayıcısı ordudan tek ses çıkmaması üzerine, sabun köpüğü gibi birden söndü. Aynı ulaştırma bakanına, bir gün önce tükürdüğünü yalattırcasına, kabul edilen Telekom yasası bizzat okutuldu, üstelik savunma ifadeleri kullandırılarak...

Gerçi faşizmin milliyetçiliğinin ne menem bir şey olduğunun kanıtlanması için Telekom yasası başta olmak üzere, ülkenin ve "milletin" toptan satışa çıkarılması anlamına gelen yasaların MHP ortaklığındaki koalisyon tarafından çıkarılması gerekmiyordu. Gerek dünyanın yakından tanıdığı Alman ve İtalyan faşistlerinin icraatı, gerekse bizzat kendi serencamı, MHP milliyetçiliğinin karakteri hakkında yeterince veri sunuyor. Ülkenin gerçek yurtseverleri, anti-emperyalist mücadelenin kahramanı devrimcilerin katlinde üstlendiği tetikçilik bile tek başına yeterlidir. Bir dönemin başrol oyunculuğunu üstlenen MHP yetiştirmesi bu katil beslemeleri güdüleyen "vatanseverlik" duygularının, CIA tarafından ödenen maaşın miktarıyla yakından ilgili olduğu çoktan açığa çıktı. MHP'nin milliyetçiliği, CIA kaynaklı kontr-gerilla talimnamelerinde "ev sahibi ülkenin yurtsever güçleri" olarak ifade edilenlerin, CIA ajanlarıyla işbirliği görevinden ibarettir. Dün bu rolü gönüllü olarak üstlenen ve onlarca devrimcinin, aydının, bilim adamının katline, Maraş, Sivas, Çorum gibi toplu katliamlara imzasını atan MHP, bugün de, vatanın toptan satışını hazırlayan yasalara imza atmaktadır. Vatana ihanet koalisyonunda üstlendikleri bu rolle birlikte, "yurtseverlik" görevleri de bir bakıma tamamlanmış olacak. Çünkü arkalarında seve seve satacak tek bir şey bırakmama kararlılığında oldukları görülüyor.

Açıkça görülen bir başka gerçek, MHP'nin bu "Amerikan vatanperverliği" konusunda yalnız olmadığıdır. Başta hükümet ortakları "sol" DSP ile "muhafazakar" ANAP olmak üzere, muhalefetteki ve iktidardaki tüm burjuva partiler; başta "hukukçu" cumhurbaşkanı olmak üzere tüm devlet kurumları ve hepsinin tepesinde MGK (onun şahsında ulusal bağımsızlığın koruyucu ve kollayıcı gücü ordu); ve tabii tüm bu kişi ve kurumların sahibi olarak tekelci burjuvazidir satışın asıl mimarları. MHP şahsında en uçtan kendini gösteren tüm özellikler aslında işbirlikçi burjuvazinin karakterini ortaya koyan, ihtiyaçlarına yanıt veren özelliklerdir. Susurluk'la bir kısmı ortalığa saçılan kirli ilişkilerin bir ucundan MHP'li katiller tutmaktaysa, diğer uçlarından askerinden polisine, bürokratından politikacısına kadar, devletin en etkili ve yetkili mevkilerindeki şahsiyetler tutmaktadır. Bu tabloda, o günden bu güne özenle üstü örtülmeye çalışılan Susurluk'un sermayedeki ayaklarıdır. Ancak ne denli çaba gösterilirse gösterilsin, gerçekleri uzun zaman gizlemek mümkün olmuyor. İşte nihayet, ABD'li Derviş'in vatana ihanet yasalarını hararetle desteklemekle yetinmeyip, "geç kalındı" diye azarlama yüzüzlüğü göstermekten de çekinmeyen TÜSİAD patronları şahsında o da ortaya çıkıyor.

Sermaye sınıfının değer verdiği tek şey paradır. Onun ötesinde "vatan, millet, sakarya" edebiyatı, soyup soğana çevirdikleri işçi-emekçi kitleleri aldatma, oyalama dışında kendileri için bir anlam ifade etmemektedir. Bu gerçek bugün, MHP'nin sahte milliyetçiliği, DSP'nin sahte solculuğu, ANAP'ın sahte tutuculuğu biçiminde, sermaye partileri şahsında kendini tüm çıplaklığıyla göstermektedir.

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/4

Kriz ve düzenin iç

İç alternatiften yoksun resmi siyaset sahnesi

Burjuva siyaset sahnesinin farklı bir politik yönelime dayanan bir iç alternatiften yoksun olduğunu hep söyleyegeldik. Bu olgu son 20 yıldan beridir böyledir işin aslında. İster 12 Eylül’le başlayan son 20 yıl, ister son 10 yıl, ister İMF’nin sosyal yıkım programının uygulandığı kriz öncesi son 14 ay, isterse bu programın çıktığı ve ülkenin ağır bir krizle çalkalandığı şu son 35-40 gün üzerinden bakılsın, burjuva siyaset sahnesinde, işbirlikçi tekelci burjuvazi adına uygulanan temel politikalara düzenin kendi içinde bir alternatif program gösterilemez. Kriz patlak verene kadar uygulanmakta olan İMF programı etrafında burjuvazinin tüm kesimlerinin ve tüm düzen partilerinin birleşmiş olması da bunun ifadesidir. Bugün İMF ile ilişkilere tavır almak emperyalist dünyaya tavır almak anlamına gelir ki, bu da ancak Türkiye’nin uluslararası ilişkilerinde köklü bir değişime gidilebildiği ölçüde olanaklı olabilir. Bu ise bugünün Türkiye’sinde egemen burjuvazinin hiçbir kesiminin çıkarlarına uygun düşmez.

Bu böyleyse eğer, krizi izleyen haftalar içinde burjuvazinin çeşitli kesimlerinin dışı vuran hoşnutsuzlukları neyin nesi diye sorulabilir. Yanıtı zorluk taşıyan bir soru değildir bu. Yakınmaların demagojiye kaçan yanı bir yana bırakılırsa, olan kabaca şudur. Uygulanan emek düşmanı yıkım programı ekonomide düzeltme yaratmak bir yana daha ağır bir krizle noktalanmıştır. Kriz ise her zaman olduğu gibi burjuvazinin belli kesimleri üzerinde de olumsuz, hatta yıkıcı etkiler yaratır. Zayıfları belli sıkıntılara sokar, hatta tasfiye olmakla yüzyüze bırakır. Bunun yakınmalara yolaçması ise anlaşılır bir durumdur.

Burjuvazinin krizden yakınan kesimlerinin sorunu

Fakat dikkat edilsin, bu yakınmalarda işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sosyal yıkıma karşı tek kelime yoktur. Bütün sorun krizin kendileri için yarattığı sıkıntılardır. İstenen ise İMF ya da emperyalist dayatmalara herhangi bir tavır değil, fakat kendi sıkıntılarını hafifletecek adımlar ve önlemlerdir. Bu kesimlerin faturanın işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmesine desteği tamdır, bu alanda sermaye lehine elde edilmiş tüm üstünlüklerin özenle korunmasını hararetle isterler, hatta krizin yıkıcı etkileri nedeniyle bu konuda özellikle hassastırlar. Ama krize karşı izlenecek politikalarda kendi durumlarının gözetilmesini isterler, kaynakların dağılımı konusunda, deyim uygunsu ganimetin bölüşülmesi noktasında kendi lehlerine adımlar isterler. Krizin öncesinde TOBB’un hükümetten 10 milyar dolar özel destek talebi hatırlanırsa, bu nokta daha iyi anlaşılır. TOBB bünyesinde şu günlerde çıkan çatlak seslerin gerisinde de bu tür istemlere karşılık bulamamak vardır. Daha önce de ifade etmiştim, her büyük kriz sermayenin zayıf ya da izlenen politikalara uyum sağlayamayan kesimlerini ezer ve çoğu durumda eler, bu krizin doğasında vardır. Ama bu sonuçtan hiç de alternatif burjuva politika arayışları çıkmaz, nitekim bugünün Türkiye’sinde de böyle arayışlar yoktur.

İMF programları temelde ve her zaman, işçi sınıfına ve emekçi katmanlara ağır bir fatura çıkararak, kapitalist ekonomiyi bir parça rahatlatma, çarkı bir parça döndürebilme amacına yöneliktir. Bu açıdan alındığında, programa büyük sermaye çevrelerinin tüm kesimleri açısından herhangi bir itiraz yoktur. Ama bu program uygulanırken, diyelim ki bankalar, sermayenin tefeciliğe daha çok ağırlık koyan kesimleri, bu işten daha çok kârlı çıkıyorlar. Ya da ücretler düşürüldüğü için, haklar kısıtlandığı için, emeklilik yaşı yükseltildiği için, bütün bunlardan burjuvazinin bütün kesimleri kârlı çıkıyor da, ama mali öz kaynakları zayıf olan, dolayısıyla da kendi yatırımlarında tekelci bankalara bağımlı olan kesimler, krizin etkisi altında faizlerin yükselmesi karşısında sıkıntıya giriyorlar. Ödeyecekleri faiz yükü artıyor, bankalara bağımlılıkları artıyor, aldıkları krediyi ödeyemez duruma düşüyorlar. Küçülme ya da daha da kötüsü batma riskiyle yüzyüze kalıyorlar ve bundan dolayı da kriz koşullarında bağırıp duruyorlar. Hepsi bu.

Hükümetler değişir, emek ve ülke düşmanı politikalar değişmez

Bütün bunları sözü bir yere getirmek, temel önemde bir fikrin altını çizmek için söylüyorum. Kriz hiç de burjuva propagandasının her kriz sonrasında emekçilere pompaladığı gibi burjuvazi adına ülkeyi yöneten hükümetler ya da politikacıların izlediği yanlış politikaların ürünü değildir. Bu sistemi aklamaya, krizin etkisiyle yığımlarda düzene karşı büyüüp yayılacak güvensizliği engellemeye, hiç değilse sınırlamaya yönelik bir aldatmacadır. Kriz yanlış politikaların değil, fakat kapitalist ekonominin yapısal sorunlarının ve işleyişinin bir ürünüdür. Hükümette hangi parti ya da partiler bileşimi olursa olsun durum hiçbir biçimde değişmez, bunu son on yılın uygulamalarından hareketle apaçık görmek mümkün. Politika temel esasları yönünden aynı emek ve ülke düşmanı politikadır, yalnızca uygulayıcılar değişiyor. Zaten saptayanlar da partiler ya da hükümetler değildir hiçbir zaman.

Son 20 yıldır, özellikle de ekonomik ve sosyal politikalar, neredeyse kesintisiz olarak doğrudan emperyalist odaklarca saptanıyor, işbirlikçi sermaye çevreleri tarafından hararetle destekleniyor ve hükümetlerce de uysalca uygulanıyor. Bugünkü hükümetin de bu alanda hiçbir iradesi ya da bağımsız karar alma gücü yok; o yalnızca, işin siyasal sorumluluğunu üstleniyor ve kendi önüne konulan bir programı kitleler nezdinde meşrulaştırmaya çalışıyor. Bu programlar olduğu gibi İMF tarafından hazırlanıyor, hükümet altına sadece imza koyarak siyasal sorumluluk alıyor. Bunu neden yapıyor denebilir? Bunu yapmak zorunda, çünkü görevi burjuvaziye hizmet etmek. Bunu yapmazsa ya da yapamazsa ve yapmadığı andan itibaren, burjuvazi adına ülkeyi yönetme konumunu ve olanağını kaybeder.

Bugünkü hükümetin siyasal bileşimi, burjuvaziye ve emperyalizme hizmet etme zorunluluğunu, tüm düzen partileri için değişmez olan bu ortak paydayı çok iyi bir biçimde ortaya koyuyor. Başbakan konumundaki Ecevit düzen solu geleneğinin dünkü temsilcisi ve simgesi. Bilindiği gibi orta katmanlar ile bağı güçlü olan bir

gelenek bu. Ama hükümet olalı beri, orta katmanlar için de ağır bir yıkım demek olan İMF programını olduğu gibi uyguluyor. MHP faşist demagojiyle yoksul emekçi insanların, bazı bölgelerde özellikle de kır emekçilerinin oylarını alarak hükümet ortağı olmayı başarmış bir parti. Yalnızca emekçilerin yoksulluğu üzerine değil, özelleştirme yağması ve “milli çıkarlar” üzerine de sosyal ve milliyetçi demagoji yapmış, bunlar sayesinde emekçileri aldatarak parlamentoda güç olmuş bir parti. Ama aynı emek düşmanı ulusal ihanet programını DSP ile aynı uysallıkla uyguluyor. Yani, bu ülkenin geleneksel faşist partisi ile geleneksel düzen solu partisi aynı hükümette bir araya gelmişler, aynı programı tartışmasız olarak ve uyum içinde uyguluyorlar. Bunu hükümet olarak “tam bir uyum içerisinde” uyguladıklarını söylüyorlar ve daha bir de bununla övünüyorlar.

Hükümet olabilmenin değişmez koşulu

Demek ki burjuvazi adına hükümet olmaya karar veren ve parlamentodaki konumuyla bu olanağı bulan her parti aynı ortak paydada buluşuyor. Bu, işbirlikçi burjuvazi ve emperyalist odaklar tarafından önlerine konulan programı aynen uygulamaktır. Bunu geçmişte, ‘90’lı yıllar boyunca, sırasıyla DYP-SHP, DYP-CHP ya da örneğin DYP-RP hükümetleri döneminde, bu hükümetlerin uygulamaları üzerinden de gördük. Demek ki geleneği ve kitleleri aldatmak için kullandığı politik argümanlar ne olursa olsun, sonuç değişmiyor.

Kaldı ki hükümet olan düzen partileri bunu belli bir gönüllülükle de yapıyorlar. Çünkü Türkiye kapitalizminin açmazları bunu gerektiriyor, batakta ki ekonomik düzene başka türlü nefes aldirtlamıyor. Onlar da bunun bilincindedirler, bunun bilinciyle hareket ediyorlar. Çünkü bu düzenin egemeni olan sınıfın, işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarları ve ihtiyaçları bunu gerektiriyor, onların siyasal misyonu da bu çıkar ve ihtiyaçlara yanıt vermektir.

Burada egemen burjuva sınıfının, onun arkasındaki emperyalizmin tercihi ve çıkarları var. Bu çıkarlara ve tercihlere göre şekillenen bir politika var. Gelen her hükümet aynı uysallıkla bu politikayı uyguluyor, bunu hükümet olarak kalabilmenin temel koşulu olarak algılıyor. Bu koşula uymak kaydıyla, elbette ki hükümet olmanın bir dizi avantajını da hükümet olan partiler kendi paylarına kullanıyorlar. Siyasal kadrolaşmadan, yağma ve talandan, rüşvet ve hırsızlıktan pay almaya kadar. SHP’nin, ardından isim değiştirmiş haliyle CHP’nin, ‘90’lı ilk yıllardaki hükümet ortaklıklarından nasıl “sebeplendikleri” bilinmektedir. Bu partinin de kendi skandallarıyla anılması, dahası bir ara adının “müteahhitler partisi”ne çıkması elbette boşuna değildi.

İMF için emperyalist sermayenin çıkar ve ihtiyaçları önplandadır

İMF tabii ki işbirlikçi Türk burjuvazisinden çok ona hükmeden uluslararası finans çevrelerinin çıkarlarını ve tercihlerini göz önünde tutuyor. Bu çevrelerce verilen kredilerin tahsilatını ve bu çevrelerin Türkiye’nin sömürülmesine ve yağmalanmasına ilişkin hesaplarını

alternatifi sorunu

H. Fırat

(24 Mart '01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)

düşünüyor. Politikalarını, Türkiye'ye dayatılacak yaptırımları, bunun ifadesi olan programlarını buna göre saptıyor.

Biliyorsunuz, kriz sonrasında bazı sermaye temsilcileri, program bu kadar hızlı uygulanmamalıydı, vidalar bu kadar sıkıştırılmamalıydı, İMF böyle yapmakla hata yaptı ve sonuçta son krizi hazırladı diyorlar. Ama İMF bunu hiç de bilgisizliğinden yapmıyor, tam tersine. İMF emperyalist odakların mali polisi ve denetçisidir, onların çıkarlarının güvenceye alınmasının güvenilir kefilidir durumundadır. Uluslararası finans çevreleri İMF'nin yaktığı yeşil ışığa bakarak kredi veriyorlar, ya da Türkiye'nin borsalarında kumar oynama yoluna gidiyorlar. İMF burada onların yölgöstericisi ve güvencesi; evet, ben bu ülkeye yeşil ışığı yakıyorum, bu ülkeye kredi verin ya da borsasına "yatırım" yapın dediği zaman, böylece, tahsilatına da ben kefilim demiş oluyor.

Dolayısıyla, tabii ki vurgunun büyüğünü emperyalist finans merkezleri, Türkiye'nin alacaklıları vuruyorlar her zaman. Ve vurgunun büyüğünü onlar vurdukları içindir ki, bu Türk burjuvazisinin bazı kesimlerini de belli bakımlardan sıkıntıya sokuyor, bu kesimlerde belli şikayetlere yolaçıyor. Ama burada milli kaygı ifade eden zerre kadar bir şey yok. Nasıl ki burjuvazinin kendi içinde bir çıkar çelişkisi, bir rant bölüşüm kavgası varsa, emperyalist burjuvazi ile onun işbirlikçisi olan sınıf arasında da bu açıdan belli sorunlar ve sıkıntılar elbette zaman zaman olabilir, olacaktır. Ama bu düzenin mantığı içerisinde, Türkiye kapitalizminin bugünkü yapısal konumu ve ilişkileri içerisinde, onun binbir bağla emperyalist dünya sistemine bağımlılığı içerisinde yapacakları hiçbir şey de yok. Bu düzenin mevcut yapısı, ilişkileri ve işleyişi içinde bunun başka türlü olması da mümkün değil.

Muhalefet değil yalnızca demagoji

Düzen partilerinden söz ederken akla daha çok parlamentodaki partiler geliyor olabilir. Ama dikkat ediniz, CHP'nin de izlenen politikaya herhangi bir itirazı yok. CHP, İMF'ye; onun damgasını taşıyan saldırı politikalarına karşı herhangi bir söylem tutturmamaya çok özel bir dikkat gösteriyor. İMF'nin adamı Kemal Derviş'e toz kondurmuyor. Toz kondurmak bir yana, Derviş iyi ama mevcut hükümet partileriyle işi zor diyerek, daha bir de ona arka çıkıyor.

Neden peki? Çünkü CHP yarın Türk burjuvazisi adına ülkeyi yönetmeye talip, o da kendi sırasını bekliyor güya. DSP ve diğerleri yıpranacak, sıra bana gelecek, bir dönem de ben yöneteceğim diye hesap yapıyor. Onun burjuvazi adına yönetebilmesi için de, burjuvaziyi ve emperyalist çevreleri bu açılardan rahatsız eden herhangi bir söylem tutturmaması lazım. Elbette, üretim duruyor, yatırım yapılamıyor, işsizlik artıyor, halk perişan, esnaf siftah yapamıyor, vb. diyor. Ama tüm bunları Çiller gibi bir gizli ABD vatandaşı da diyor. Zaten burjuvazi birilerine tüm bunları özellikle söylettirir. Kitlelerdeki hoşnutsuzluğun düzen dışı kanallara kaymaması için muhalefet partilerinin bu türden demagojik söylemleri başarıyla kullanmasını ister ve bekler. Bu da burjuvazinin yönetme sanatının bir

parçasıdır, burjuvazi bundan rahatsız olmak bir yana, yarın kendisine yönetim yolu açacağı, hükümet olma şansı tanyacağı partiyi tam da bu alandaki başarısı üzerinden değerlendirir.

Ama burjuvazi temelde uygulanan programa, bu programın sınıfsal karakterine, bu sınıfsal karakterin uluslararası bağlantılarına yöneltilen herhangi bir itiraza da katlanamıyor. Bu açıdan CHP, Türkiye kapitalizmine ve onun dayandığı emperyalist bağımlılık ilişkilerine en küçük bir itiraz yöneltilmiyor. Sadece, esnaf siftah yapamıyor, vatandaş perişan, köylü bilmem ne yapamıyor, vb. yakınlıkların demagojisi yapıyor. Ama yineliyorum; bunu öteki düzen partileri de, Fazilet Partisi ya da Tansu Çiller de yapıyor. Dahası, bunu bir de ulusal çıkar ve onur üzerine ikiyezli demagojik söylemlerle birleştiriyorlar; İMF'ye boyun eğiliyor diyorlar; biz olsaydık pazarlık yapardık, kişiliğimizi korurduk demeye getiriyorlar. Bununla hoşnutsuzluğu ve mevcut hükümete karşı öfkesi büyüyen emekçileri etkilemeye çalışıyorlar.

Kaldı ki bu aynı sorunları burjuvazinin bazı kesimleri de dile getiriyorlar. Kendileri de yakınıyorlar, kitlelerin hoşnutsuzluğunun düzene yönelmemesi için. Burjuvazi de, işçisiyle-işvereniyle herkes kan ağlıyor, hepimiz perişan durumdayız, diye söylenip duruyor. Vatandaşla birlikte bizim de durumumuz perişan diyorlar; ama bu aynı zamanda kolay işten çıkarmaların, ücretleri düşük tutmanın, sömürüyü artırmanın bahanesi oluyor. Sanayici kredisini ödeyemiyor, elinde kaynak olmadığı için işçiye de bir şey veremiyor deniliyor, buna dayanılarak saldırılar kolayca, deyim uygunsu meşrulaştırılarak hayata geçiriliyor.

Ulusal liberal hayallerin aldattıcılığı

Bütün bunlarla altını çizdiğim temel gerçeği yineliyorum. İşbirlikçi tekelci burjuvazi açısından mevcut politikaların kendi içinde bir alternatifi yoktur. Olsaydı zaten, onu belli bir çatışmayla, dişe diş bir mücadeleyle dile getiren bir burjuva partisi de siyaset sahnesinde olurdu. Burjuvazi yarattı böyle bir partiyi. Ya da mevcut partilerin bazıları burjuvazinin o kesimlerinin derdine tercüman olur, sözcüsü olarak siyaset sahnesine çıkarlardı. Yok böyle bir durum. Kemal Derviş yine aynı yerden geliyor, üstelik Amerika'nın kendi öz adamı, bizzat onun tarafından hükümete dayatılmış.

İMF programı iflas etti, karşısında Dünya Bankası programı diyorlar. Oysa, İMF programının iflas ettiği gün İMF başkan yardımcısı Stanley Fisher Türkiye'deydi ve Ecevit'le görüşerek Kemal Derviş'i ona bizzat İMF adına kendisi dayattı. Bunu herkes biliyor, sık sık da yineliyor. Ardından Amerikan büyükelçisi Ecevit'i konutuna çağırdı, bizden kredi dileniyorsunuz, bu kredileri veririz, ama koşullarımız var, diyerek bunları dikte ettirdi. Elbette Kemal Derviş'in Amerika'nın adamı olarak işbaşına getirilmesi de bu koşulların bir parçasıydı.

Son kriz elbette Türkiye üzerindeki emperyalist kölelik zincirini daha da ağırlaştırmıştır. Ama bundan basitçe ulusal liberal sonuçlar da çıkarmamak gerekir. Şimdi bu yapıyor yaygın bir biçimde, sol reformist

partiler yapıyorlar bunu. Sanki bu düzenin tabanı üzerinde bu türden bir kölelik olmayabilmiş, temel sınıf ilişkileri korunarak bir başka türlü de olabilmiş gibi bir propaganda yapılarak emekçiler aldatılıyor.

Biz komünistler Türkiye üzerindeki emperyalist kölelik zincirinin ağırlaştırılmasına karşı kararlılıkla mücadele ederiz, ediyoruz da. Buna ilişkin acil istemler formüle ederek kitleleri buna karşı seferber etmeye çalışıyoruz. Bu türden en önemli istemler partimizin programının taktik istemler bölümünde yeterli ölçüde ve açıklıkta zaten yer alıyor. Ama, kim ki bu düzen tabanı üzerinde, bugünün Türkiye'sine egemen temel sınıf ilişkileri değişmeksizin, emperyalist kölelik ilişkilerine son verilebileceğini, bunun bu mevcut ilişkiler tabanı üzerinde de pekala olanaklı olabileceğini söylüyorsa, o kitlelere yalan söylüyor, onları aldatıyor demektir. Bu sınıf egemen kaldıkça, bugünkü düzene karakterini veren temel ilişkiler değişmedikçe, Türkiye üzerindeki emperyalist kölelik de esas yönünden değişmeden kalacak ve sürecektir. Bunda gedikler açılabilir, bu belli alanlarda geriletebilir, fakat esas yönünden değişmeden kalır. Esasa ilişkin değişiklik, temel ilişkilerde köklü değişiklikler ölçüsünde olanaklıdır ancak, bu olmazsa olmaz koşuldur.

Türkiye üzerindeki emperyalist kölelik zaman içerisinde hep ağırlaştı. Bu ağırlaşma kapitalizmin gelişmesi ve Türk burjuvazisinin semirip palazlanması ile doğru orantılı oldu. Türkiye kapitalizmi son elli yılda hızlı bir gelişme temposu içerisinde zaman içinde belli bir noktaya geldi; ama bakıyoruz, vardığı en ileri nokta, emperyalizme köleliğin de en uç noktası durumundadır. Artık Amerikan emperyalizmi doğrudan kendi maaşlı memurlarını Türkiye'ye fiili başbakan olarak gönderiyor. Artık Düyun-u Umumiye döneminde elçiliklerin Osmanlı yönetimine doğrudan müdahalesi gibi, Amerikan büyükelçisi de ya konutuna çağırıyor Ecevit'i, ya da kendisi gidip koalisyon ortaklarıyla doğrudan görüşmeler yapıyor. Resmen Amerika adına pazarlıklar yaparak, verilecek yeni borca karşılık kendi koşullarını dayatıyor.

İflas etmiş İMF programının yerine daha da ağırlaştırılmış yeni versiyonu

İMF programı iflas etmişti değil mi? Yeni program, iflas etmiş İMF programının daha ağırlaştırılmış bir biçimi ama. Artı, kriz vesile edilerek, eski programda yer verilmeyen bazı yeni kalemlere de yer veriliyor bu yeni programda. Krizi burjuvazi her zaman bir fırsat olarak kullanır. Kendi uyguladığı programlarla çöküntü yaratıyor, sonra da çöküntünün vahametini kullanarak, aman bunu yapmazsak durum daha da kötü olacak diyerek, o güne kadar cesaret edemediği yeni saldırı ve uygulamaları gündeme getiriyor.

Dikkate değer çarpıcı bir örnek vereceğim. Kriz patlak vermeden önce Türk Telekom'un ancak %30'unun satılabileceğine ilişkin bir yasa çıkardılar; bu Anayasa'ya aykırıydı, yasal değişiklik yaptılar. Eskiden Telekom önemlidir ulusal güvenlik için, bu nedenle en fazla yüzde 5'ini blok olarak satabilirsiniz diyorlardı. Ama çok geçmeden yüzde 31'ini blok satma kararını çıkardılar. Bu önemli bir yatırımdır, buraya yatırımı

yapacak tekel o bloku alacak, tam söz hakkı olacak ki, yatırımını yapsın dediler. Şimdi (24 Mart '01 itibariyle-KB) yeni İMF programına göre, Telekom'un yüzde 51'ini satmak gerekiyor. O zaman yüzde 31'i bile zor kabul ediliyordu, şimdi burjuvazi kendi krizini kullanarak yüzde 51'inin blok satışını gündeme getiriyor. Bu saldırı gerçekleşirse eğer, iletişim ağı olduğu gibi emperyalist tekellerin doğrudan denetimine geçiyor.

Aynı şekilde Türk Hava Yolları'nın özelleştirilmesine, işin aslında emperyalist tekellere peşkeş çekilmesine hazırlanıyorlar. Bunu emperyalist kuruluşlar alacaklar, zira blok satışa para yetiştirebilenler onlar. Yerli tekeller ancak onlarla işbirliği halinde işin içinde olabiliyorlar. İş Bankası'nın yakın zamanda cep telefonu ihalelerinden birini ancak bir İtalyan şirketiyle ortak alabilmesi gibi. Ona dayanmadan 2.5 milyar yatıracak gücü yok, belli ki. Telekom ve THY satışında da bu böyle olacak. Ve bunları uluslararası emperyalist tekeller aldığı zaman, uluslararası piyasada iş gördüğü için o piyasanın yasal gereklerine uyulacak. Buna göre örneğin Kıbrıs'taki kukla Denктаş Cumhuriyeti yasal bir devlet olmadığı için bugüne kadar oraya uçuş seferleri düzenleyen tek şirket olan THY, artık bunu yapamayacak. THY yabancı bir emperyalist şirketin eline geçtiği zaman, Denктаş cumhuriyetine olan uçuşları büyük ihtimalle kaldırarak. Bu örneği kasten veriyorum, düşükleri utanç verici durumları örneklemeye çalışıyorum. Bir taraftan Kıbrıs üzerine bir şoven kampanya yürütüyorlar, öte yandan da kendilerini işte bu durumlara düşürecek adımlara hazırlanıyorlar.

Bu bir çaresizlik durumudur. Burjuvazi kaba bir ihanete doğru gidiyor, ama bu onun bugünkü kaçınılmaz konumudur. Zira küreselleşmeye uyum politikaları, ülkenin her alanda emperyalizme en kaba ve çıplak biçimde peşkeş çekilmesinden başka bir şey değildir.

Emperyalist küreselleşme süreci ile dünyada daha ileri bir bütünleşmeye doğru gidiliyor ama, bu emperyalist merkezlerin daha doğrudan yönetimi, daha da ağırlaştırılmış köleliği anlamına geliyor. Burjuvazi buradan bir şey kaybetmiyor. Telekom satılıyor, burjuvazi uluslararası bir tekelle ortak oluyor, böylece kendisi için yeni bir sömürü pazarına kavuşmuş oluyor. Türkiye daha ağır biçimlerde bir köleliğe gidiyor, ama burjuvazinin çeşitli kesimleri yeni vurgun ve sömürü alanları buluyorlar. Onlar için önemli olan azami kâra dayalı iktisadi yaşamın sürmesidir. Ama bunun için tefecilik yapar, ama bunun için emperyalizme ülkeyi satar, ama bunun için Telekom'u ya da THY'yi peşkeş çeker...

Bu Türkiye'ye ilişkin bir şey değil, bir emperyalist ilişkiler sistemi. Bu Türkiye burjuvazisinin özel bir yönelimi ya da Türkiye'ye düşman bir takım emperyalist mihrakların Türkiye'ye özel bir tuzağı da değil. Dünyanın her yerinde böyle yapıyorlar. Son günlerde işçilerinin militanca çatıştığı Kore'de Daweoo isimli dev bir tekel var; Türkiye'deki en büyük 500 işletmenin yıllık cirosu 70 milyar dolar, bu tekelin tek başına 52 milyar dolar. Şimdi bu tekeli emperyalistler yavaş yavaş ele geçiriyorlar, duruma tam el koymak için orada düzenlemeler yapmak istiyorlar, bu çok geniş çaplı tensikatlar anlamına geliyor, işçiler de buna karşı direniyorlar. Bu dev tekeli şimdi dünya sermayesi ele geçiriyor. Borç veriyor, mali mekanizmalarla kaskaca alıyor, zaman içerisinde ele geçiriyor. Aynı şey Endonezya'da oluyor, Brezilya'da oluyor, Meksika'da oluyor. Meksika ekonomisinin devralındığını biliyorsunuz.

Bugün emperyalizme bağımlı bütün ülkelerde süreç böyle işliyor. Emperyalist küreselleşme süreci dedikleri bu zaten.

(Devam edecek...)

İflas etmiş bir sınıf, iflas etmiş bir düzen...

12 Eylül'de ordunun tanklarıyla, dipçiğiyle emekçilerin elini-kolunu bağladılar; yirmi yıldır her türlü reçeteyi deniyorlar. Sonuç kendi deyimleriyle tam bir iflas. Türkiye Düyun-u Umumiye dönemine geri dönüyor diye artık bazı düzen kalemleri bile yazıyorlar. Elbette borç veren boğazınıza kementini geçirir, kendi koşullarını size dayatır. Şimdi borcunu almak için sizin Telekom'unuza, Türk Hava Yolları'nıza, enerji kuruluşlarınıza ve kaynaklarınıza vb. el koyuyorlar. Yarın onlar elden çıkacak, ama borç alma ve misliyle ödeme servisi gene devam edecek, bu düzenin işleyişi içinde etmek de zorunda.

Ola ki yarın kalkıp diyecek ki, vergileri doğrudan toplarsam, vergi gelirlerini bana ipotek edersen, sana yeni borçları ancak bu koşulla vermeyi sürdürürüm. Bu olmayacak bir şey mi? Bugüne kadar neler olmadı ki, bu da olmasın? Ama Düyun-u Umumiye de buydu zaten. O zamanlar vergiyi, vergi toplama hakkını devletten satın almış mültezimler topluyorlardı. Düyun-u Umumiye bu türden araçları ortadan kaldırdı, işi doğrudan kendi eline aldı. Osmanlı devletinin emperyalist alacaklıları Türkiye'de Düyun-u Umumiye dedikleri bir mali tahsildar örgütü kurdular. Devletin vergi gelirlerine borçların karşılığı olarak doğrudan el koydular. Bunu kendi vergi toplama kuruluşları ve güvenlik örgütleriyle yaptılar. Şimdi de özünde durum çok farklı değil, halihazırda işin yalnızca biçimi farklı. Şimdi devlet toplayıp borç ödeme servisine aktarıyor, yarın bunun başka bir biçim olması şaşırtıcı olmayacaktır.

Bu işin emperyalist kölelik yönü, bu cephede işlerin nerelere vardığının bir göstergesi. Bir de işin iç cephesi var ki, konumuz baştan başa, bu alanda işlerin ne denli bataktaki olduğu üzerinedir zaten.

Türkiye bugün gelir dağılımı uçurumunda dünyanın en kötü beş ülkesinden biri. Yolsuzlukta dünyada dördüncü. Yani ağır bir sömürü düzeni olmanın yanısıra, bir vurgun ve talan düzeni bu aynı zamanda. Türkiye ekonomisinin geldiği yerdir bu.

Ekonomi yarı yarıya kayıt dışı diyorlar. Kayıt dışı ekonomi aynı zamanda vergisiz ekonomi demektir. Artı, emekçiye hiçbir sosyal hakkın tanınmadığı ekonomi demektir. Sendikanın ve sigortanın olmadığı, en ilkel demokratik ve sosyal hakların bile çalışanlar tarafından kullanılmadığı ekonomi demektir.

Bir de kara ve kirli para alanı var. Türkiye kapitalizmi her yönüyle mafyalaşmış durumda. Her türden kara paranın ve kirli kazancın özel bir yer tuttuğu bir ekonomi bu. Herşey bir yana, yıllık 50-60 milyar dolarlık bir eroir rantı olduğu söyleniyor, ki bunun çok büyük ölçüde devletin denetiminde olduğundan en ufak bir kuşku duyulmamalıdır. Dünya ölçüsünde, en başta da ABD'de bu iş böyle. Burjuva devletler, onların kirli işler servisleri, buradan büyük kazançlar sağlıyorlar ve kirli işlerini büyük ölçüde bununla finanse ediyorlar.

CİA bundan 200 milyar dolar kazanıyor senede. ABD'de uyuşturucu ticareti CİA'nın denetimindedir, örneğin Kolombiya'nın ünlü kokain baronları CİA ile içiçedirler, onun izni ve denetimi altında çalışırlar. ABD dünya jandarmasıdır, dünya egemenliği için kullandığı fonları çok büyük ölçüde buradan sağlıyor. Türkiye'de bir ara, '90'lı yılların sonunda, daha çok yönetici seçkinlere hitabeden bazı yayınlarda, bunu açık açık yazdılar da; bütün dünya bunu böyle yapıyor, biz niye yapmayacakmışız dediler. Mehmet Ağar gibileri bu çerçevede gerçekten "verilen görevi" yerine getiren adamlar. Ama bal tutan parmak yalarmış; devletin kirli işler için örgütlediği çetelerin durumu da biraz bu. Adamlar devlete iş örgütlerken, bu arada kendileri için de bir şeyler yapıyorlar. İşin gizli ve karanlık karakteri bunu kolaylaştırıyor. Bunda ölçünün kaçırıldığı, biraz da işin kokusunun dışa vurduğu yerde, bu çetelere müdahale ediliyor ve bunun adı da güya "çete temizliği" oluyor.

Neresinden bakarsanız bakın, ister dış borç yükünden, ister ikide bir mali krizlerle tıknafes olmasından, ister gelir

dağılımı uçurumuyla dünyanın en kötü beş ülkesinden biri haline gelmesinden, ister yolsuzluk ekonomisinde dünyanın dördüncü ekonomisi olmasından bakın (ki bunlar en çarpıcı göstergelerdir), bu bir sınıfın ve onun dayandığı ekonomik ilişkilerin çürümesi ve iflasıdır.

Çürümüş ve dahası iflas etmişse niye aşlamıyor denilecektir? Çünkü deneyimli ve örgütlü bir sınıf bu; kendini çok yönlü olarak savunmayı, çıplak iflası rağmen işleri götürmeyi hala başarabiliyor. İflasın sürekli olarak ürettiği bir fatura var; bu faturayı emekçilere ödediği ve buna karşı gelişen emekçi muhalefetini dizginleyebildiği sürece yaşıyor, ayakta kalıyor. Ekonomik çarkı döndürüyor ve siyasal alanda duruma hakim olmayı sürdürüyor. Tarihsel olarak iflas etmiş olmakla siyasal olarak hükmetmeyi sürdürmek bağdaşmaz şeyler değildir. Türk burjuvazisi şahsında da bugün bunu görüyoruz.

Bu sınıf ya ileriye doğru aşılır, ki bu bir toplumsal devrim, bir proletarya devrimi demektir. Ya da bu çark böyle işler ve emekçi sınıflara sürekli derin sosyal, siyasal ve kültürel acılar yaşatır. Bu sınıf tarihsel ömrünü doldurmuştur diyoruz, bütün bu olaylar bunu gösteriyor. Konuşmam boyunca sıraladığım gerçekler ve göstergeler, böyle bir iflası anlatıyor. Bu, bu sınıfın yönetim meşruluğunu kaybettiğini gösteriyor. Bu sınıf işçisine iş, çalışanına bir dilim ekme veremez duruma gelmiştir. Yüzbinlerce işçi ve emekçi bu krizle birlikte bir anda sokağa atılıyor. Bu, bir iflastır, bu sınıfın artık aşılması gerektiğinin güncel bir göstergesidir.

Ama tahkim edilen devlet, kurumlaştırılan faşist baskı ve terör düzeni, işte tam da bunun içindir. Orduyu, polisi, öteki baskı kurum ve aygıtlarını bunun için sürekli güçlendirip modernize ediyor bu sınıf. En küçük, en sıradan, en olağan demokratik hak ve özgürlükleri bunun için boğuyor, F tiplerini bunun için kuruyor ve bu uğurda oluk oluk devrimci kanını bunun için akıtıyor. Buradan savunuyor kendini, iflas ettiği ölçüde zalimleşiyor, hayvanileşiyor, baskı ve zulümde sınırlar aşıyor.

İflası bu kadar kaba açığa çıkmış bir düzenin aşılması gerektiğini, aşamazsa 50 yıldır çektiklerini gelecekte bir 50 yıl daha, üstelik daha da ağırlaştırılmış olarak çekeceklerini emekçilere anlatmak varken, neden biz onlara aldatici, boş hayaller yayıcı sözde "ulusal program"larla gidelim ki? Bu düzene kendi temelleri üzerinde çeki düzen verme hayalini neden emekçiler içinde pompalayalım ki? Ama günümüzün çürümüş sol reformist akımları büyük ölçüde işte tam da bunu yapıyorlar.

Gerçekten devrimciyseniz eğer, emekçilere diyeceksiniz ki, siz ancak gücünüzü ortaya koyabildiğiniz sürece ve ölçüde, sürekli size ödetilen ve ödetilmek istenen faturayı şu veya bu ölçüde sınırlamayı başarabilirsiniz. Bu yalnızca şu veya bu ölçüde bir sınırlama olur ve burjuvaziyi deviremediğiniz sürece de daha ötesi olamaz. Ve siz sömürüyü sınırlama ve baskıları göğüsleme mücadelesinde başarı kazandığınız ölçüde, tam da bu sayede kendi gücünüzün ve devrimci çıkış yolunun, yani bu durumdan temelli olarak kurtuluşun bilincine de varacaksınız. Zihniniz aydınlanacak, bu mücadele içinde birbirinize güvenecek, kendi birliğinizi kuracaksınız, kendi devrimci örgütlenmelerinizi geliştireceksiniz ya da varolan örgütlerinizin yönetimini ve denetimini ele geçireceksiniz. Böyle böyle siz zamanla burjuvazinin karşısına bir örgütlü karşı güç olarak çıkabilecek gelişme düzeyine ulaşırsınız. Dünyadaki ve Türkiye'deki gelişmelerin koşulları olgunlaştırdığı bir aşamada da, ki bu bir devrimci kriz dönemi olacaktır, burjuvaziyi devirme ve böylece iktidara ele geçirme olanağı bulacaksınız. Bu elbette kısa dönemli bir sürecin işi değildir, belki de uzun yıllara, on yıllara yayılabilecek bir mücadele süreci demektir. Ama bunun dışında bir çözüm yolu ve reçetesi yoktur. Var diyenler gerçekte sizlere yalnızca yalan söylüyordur, sizleri boş hayallerle sersemleterek sizi ezmekte olan burjuvaziye hizmet ediyordur.

Beynimize vurulan kölelik zincirlerini kıralım!

Bugünkü kölelik düzeninde yalnızlık bilinçli bir tercih midir? Birçok insan bu soruya evet cevabı verecektir. Çünkü insanlarda zaman zaman yalnız kalma duygusu oluşur. Ancak bu hiçbir zaman bireyin tamamen yalnızlaşması biçimine dönüşmez. Çünkü insan sosyal bir varlıktır. Hiçbir insan ölüncüye kadar kendini yaşamın, doğanın ve insanların dışına çıkarıp soyutlayamaz. Ama öyle dönemler gelir ki, sen istemediğin halde yalnızlığa itilir, tecrite konulursun. Sosyal varlık olduğun unutturulmak, toplumdaki yaşamdan soyutlanmak istenirsin.

Bu kölelik düzeninde de vardı. İsyancı köle diğerlerinden ayrıydı. Ya teslim olur, köle sahibinin dediğini kabullenir, ya da sonuçta öldürülürdü. Bu kah aç bırakmakla, kah işkenceyle, kah fazla ve ağır işlerde çalıştırmayla olurdu. Bu yöntem, bugün daha modern bir şekilde yapılıyor.

Bugün az sayıdaki emperyalist ülkenin çıkarları için dünya koca bir köleler dünyasına çevrilmiştir ve bu kölelik her geçen gün ağırlaşmaktadır. Burada köle sözcüğünü bilinçli bir tercih olarak kullanıyorum. Eskiden de köleler vardı. Köle sahibinin iş gücündü bunlar. Köle sahibinin verdiği bir lokma ekmekle yaşarlardı. Ücret almazlardı. Ayakları zincirliydi. Söz hakları, itiraz etme olanakları yoktu. Modern çağın köleleri ise biz işçi ve emekçileriz. Eski çağ kölelerinden farkımız elbette var. İş gücümüzü burjuvaziye para karşılığında satıyoruz. Ama karşılığı yine bir lokma ekmek ve sefalet. Ayaklarımızda zincir yok, ama burjuvazi verdiği eğitime, bilinçle, yaşama bakışımızla, günlük yaşantımızla bizi öyle bir zincirlemiştir ki, bunu göremiyoruz. Bu zincir şimdi ayaklarımızda değil beyinlerimizdedir. Günlük yaşamımızın dahi onlar tarafından belirlenmesidir. Bu zincir tam da bundan dolayı diğerlerinden daha kalın bir zincirdir.

Mesela kölelerin söz hakkı, itiraz etme olanağı yoktu diyoruz. Peki, bugün biz modern kölelerin söz hakkı, itiraz etme hakkımız var mıdır? Günümüzde söz hakkı sadece oy kullanmakla sınırlıdır ki, bu da hiç de bizim çıkarımıza olmayan bir hak. Sadece bugünkü köle sahiplerine biz köleleri yönetin diyoruz. Yönetimde yoksak, alınan kararlarda yoksak, söz hakkımız nerede peki? Bu durumda sokağa kalıyor söz hakkı. Sokağa çıktığımızda, panzerli, silahlı, bombalı, coplu koca bir ordu ile karşı karşıya kalıyoruz. Köle sahiplerinin ordusu! Niye bu ordular peki? Senin “can güvenliğinin” için diyorlar. Can güvenliğinin bu “koruyucu”lar tarafından tehdit edildiğini görmek çok sürmüyor! Sen kölesin, senin neyine söz hakkı! Bırak köle sahipleri döndürsün bu sömürü çarkını. Kafa tutmak, bu düzeni değiştirmek senin neyine! Coplanırsın, tutuklanırsın,

cezaevlerine tıklırsın.

Bu cezaevleri de aynı kölelik düzenindeki gibidir. İsyan eden, başkaldıran modern köleyi uysallaştırmak, baş eğdirtmek, kişiliksiz ve kimliksiz hale getirmek içindir. Yetmedi, daha rahat işkence etmek, katletmek içindir. Tıpkı günümüzde yaşanan cezaevi katliamlarının örneklediği gibi. Daha da modern “F tipleri”dir. Buradakiler, bu düzene baş eğmeyen, onu yıkmayı düşünen ve biz işçi-emekçilerin iktidarını savunan kişilerdir. Devrimcilerdir. Yıllarca katledildiler, işkence gördüler, ama işçi sınıfı ve emekçilerin insanca yaşayacakları bir düzen için mücadeleden taviz vermediler.

Şimdi F tiplerine kapatılıyorlar. Sırf beyinlerindeki ve yüreklerindeki aydınlığı ve insanlıklarını yok edebilmek için, modern köle sahibi burjuvazinin devleti onlara hücreleri dayatıyor. O güzelim insanları yalnızlaştırıyorlar. Bizlerden, yaşamdan soyutluyorlar. Buna izolasyon ve tecrit deniliyor. Arkadaşlarıyla görüştürülmüyor, aileleri ve avukatlarıyla görüşmelerine bir yağın engel getiriliyor. İnsan sosyal bir varlıktı hani? İnsan hakları vardı hani?

F tipi hücreler bu barbar sömürge düzeninin korunması içindir. İçerde devrimci tutsaklar, dışarda biz işçi ve emekçiler yalnızlaştırılarak teslim alınmak isteniyoruz. Yalnızlığın nasıl bir duygu olduğunu anlamak hiç de zor değil. Kendinizi kapatın bir odaya, ışık yok, ses yok, zaman kavramı yok. Buna ne kadar dayanabilirsiniz? Ya da işyerinde grevde, direniştesiniz, ama destek alamıyor, yalnız kalıyorsunuz. Bu yalnızlığın sonucu sizin yenilginiz oluyor.

Bugünkü yalnızlığımız bizim “bilinçli bir tercih”imiz değil, beynimizdeki kıramadığımız zincirlerimizden dolaydır. Bundan dolayı güçlerimizi birleştiremiyor, milyonlardan oluşan bir emek ordusu olarak harekete geçemiyoruz.

F tiplerine katledilerek kapatılan kardeşlerimiz, o güzel pırlıl insanlar, bu ülkede doğmuş büyümüş, bu ülkenin insanlarıdır. Ya işçi ve emekçi ya da onların çocuklarıdır. Ve onlar bizlerin geleceğini savundukları için oradalar. Yarın mücadeleyi yükselttiğimizde, bizleri de oralara atacaklar. Hücreler sadece onlar için değil, hakkını arayan, sömürüye dur diyen tüm işçi ve emekçiler içindir. Bizler için yaptıkları bu hücre mezarları yıkmak en öncelikli görevlerimizden biridir.

Asalak burjuvazi beynimize vurduğu zincirlerle bize yalnızlığı dayatıyor, bu sayede etrafımıza ördüğü hücre duvarlarını daha da kalınlaştırıyor. Artık bu zincirleri kırmak için bir yerlerden başlamalıyız.

Kurtköy'den bir işçi

Antakya'da sel emekçileri vurdu

Antakya tarihinin en büyük doğal afeti olarak tanımlanan sel, yoksul emekçi sınıfların yoğunlukta olduğu semtleri vurdu. Bilanço oldukça ağır. Antakya belediyesi görevlileri sabahın erken saatlerinden itibaren gecekondu bölgeleri ağırlıklı olmak üzere Antakya'nın her yerinde evlerin boşaltılması yönünde uyarılar yaptılar. Ancak evlerini boşaltacak emekçilere herhangi bir alternatif sunmadılar. Selde mahsur kalanlara devlet saatler sonra ulaştı. Selde birçok ev yıkıldı ya da kullanılamaz hale geldi. Ancak devlet her zamanki gibi yine yoktu. Selde açıkta kalanlar, onlarla aynı kaderi yaşayan ancak şans eseri evleri sağlam kalan işçi-emekçi kardeşleri tarafından sahiplenildi.

Tarıma dayalı geçim kaynaklarının yoğun olduğu Antakya'da sel tarım alanlarını da yok etti. Her yıl yaklaşık 100 bin tarım işçisinin ağır çalışma koşulları altında ekip biçtiği Amik Ovası tamamen sulara gömüldü. Amik Ovası dışında kalan toplam 720 bin dekar tarım alanı kullanılamaz hale geldi (ki bu tarım alanlarının önemli bir kısmı binlerce ailenin bir yıllık geçim kaynağıdır).

Selde evleri yıkılanların bir kısmı çadır kentlere yerleştirildi. Bir çoğu hala açıkta. Sermaye devletinin tepesindekiler Antakya'ya gelerek bildik konuşmalar ve vaatlerle timsah gözyaşları dökerek “duydukları sonsuz üzüntüyü” dile getirdiler. Selde iki emekçi sel sularına kapılarak yaşamını yitirdi. Maddi hasar oldukça büyük. Sadece bayındırlık hizmetlerinin (altyapı, yollar, köprüler vb.) yeniden yapılandırılması için trilyonlar telaffuz edilmektedir.

Devrimci tutsakları diri diri tabutluklara gömmek için trilyonlarca lira harcayan sermaye devleti, önemli bir bölümü afet bölgesi olan bu ülkede önlem almak için kuruş bile harcamaz. Marmara depreminde yaşanan bugün farklı biçimlerde ve farklı şiddette de olsa Antakya'da yaşanmaktadır. Yarın bir başka yerde yaşanacaktır. İnsan yaşamına en ufak değer vermeyen kapitalizmin yıkılması için mücadeleyi yükseltmenin ne denli hayati olduğu bu tür yıkımlar üzerinden de bir kez daha görülmektedir.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Birbirimize güvenmek zorundayız!

Son krizle birlikte toplumun ezilen katmanları daha çok ezilmeye başladılar. Kapitalistlerin krizinin faturası her zaman olduğu gibi işçi ve emekçilere yükleniyor.

Burjuvazi işçi sınıfının kalmış son örgütlü kurumlarını ve kazanımlarını dağıtmak hedefinde. Bedeller ödenerek kazanılan hakların bir bir gaspedilmesi, TİSK'in birinci maddesi. Esnek üretimin yasallaşmasını isteyen işverenler sendikası, tazminatların kaldırılmasını ise çoktandır dile getirmektedir.

Esnek üretim bir biçimiyle zaten uygulanmaktadır. Aylardır birçok fabrika işçilerini ücretsiz izne çıkartmıştır. Ya da gerektiğinde fazla mesai yaptırılmaktadır. Ama esnek üretimin yasallaşması demek, sosyal hakların gaspı demektir. Sigorta başta olmak üzere hiçbir sosyal haktan yararlanamamak demektir.

Yeni yasayla, tazminatların yeni bir fonda toplanacağı, ancak ölüm ya da emeklilik durumunda ödeneceği söyleniyor. Mezarda emekliliğin yasalaştığı bir ülkede, bu tazminat hakkının açıkça gaspı anlamına geliyor. Bu ülkede fonların nasıl kullanıldığını, kimlerin kasasına akıtıldığını ise, işçi ve emekçiler zorunlu tasarruf fonundan biliyorlar.

İşçi ve emekçiler bu denli büyük bir yıkım programı ile karşı karşıyalar. Ama bu azgın saldırıyı püskürtebilecek bir hareketlilik içine girebilmiş değiller. Bunun en önemli nedenlerinden biri satılmış sendika bürokrasisidir. Ama bu nedenlerden biridir sadece. İşçi ve emekçiler önceden yoksun durumdadır. Ve artık en yakın arkadaşı da dahil hiç kimseye güvenmemektedir. Dolayısıyla önümüzdeki en büyük sorunlardan biri “güven” sorunudur. Sınıf bilinçli devrimci işçiler bu sorunu aşmak için mücadele etmek zorundadırlar.

İşçi ve emekçiler yıllardır uygulanan bireycileştirme politikalarının sonuçlarını yaşıyorlar. İşyerinde herkesi rakip görme bakışı mevcut. Konuştuğumuz tüm işçiler mücadeleye vardır, ama hiçbir arkadaşına güvenmemektedir. Ona arkadaşının da böyle düşündüğü, ama onun da kimseye güvenmediği söylendiğinde, bu sefer işi arkadaşına saldırmaya vardırılmaktadır.

Kendi arkadaşına, hatta kardeşine güvenmeyen işçiler devrimciler de güvenmemektedirler. Kuşkusuz bunda devrimcilerin de payı büyüktür. ‘80 yenilgisinin kıramayan etkisi ve devrimcilerin sınıftan kopukluğu koşullarında bu güveni vermek güçleşmektedir.

Önümüzdeki süreçte sınıfın önündeki sorunlar çok daha büyüktür. Sendika bürokrasisi, örgütsüzleştirme saldırısı, esnek üretim dayatması ve en önemlisi işçilerin birbirlerine güven meselesi... Biz partili öncü işçiler olarak, özellikle güven sorunu üzerine gitmeli, tek başına kurtuluşun mümkün olmadığını, bu azgın saldırıların ancak hep birlikte püskürtülebileceğini kavratmak için özel bir çaba içinde olmalıyız.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Partili bir işçi

Almanya: Lufthansa pilotlarının grevi sürüyor

Almanya'da Mayıs başından beri Lufthansa ile 4200 pilotu temsilen Cockpit Sendikası arasında süren toplu iş sözleşmesinde yine sonuç alınamadı. Pilotlar yeniden 24 saatlik greve gittiler. Bu üçüncü grevde de binlerce uçak seferi iptal edildi, onbinlerce yolcu uçamadı.

Geçtiğimiz süreçte değişik işkollarındaki toplu sözleşmelerde işçi ve emekçileri sermayeye satan sendika bürokratları, pilotların kazanmaları durumunda ek ücret talebinin yükselebileceği telaşındalar. Pilotların taleplerine boyun eğmemesi için Lufthansa patronlarına çağrıda bulunuyorlar.

IG-Metal Sendikası Başkanı, hava yollarındaki toplu sözleşmelerin "Almanya için kötü sonuçlar doğuracağını", "elit grup olan pilotların çıkarlarının ön planda tutulduğu toplu sözleşmelerin sonuçlarının çok değişik çevreleri etkileyeceğini" söyleyerek uyarılarda bulundu. Pilotlar yüklü bir ücret artışı alırsa yer ve kabin personeli de iş bırakarak ek zam talep eder ve ek ücret talebi tüm Almanya'nın gündemine girer diyerek, Luftahansa patronlarını sert tavır takınması konusunda uyardı. IG-Metal bürokratları geçtiğimiz yıl %2.1 ücret zammı ile metal işçilerini satmış ve bununla "toplumsal çıkarları gözettiklerini" savunmuşlardı. Bu ücret artışı enflasyon karşısında eriyip tükendi.

Pilotlara bir diğer tepki de (Mart ayında hizmet sektöründeki sendikaların birleşmesi ile kurulan ve 3 milyon üyeli en büyük sendika olduğuyla övünen) Birleşik Hizmet Sendikası'ndan (Ver.di) geldi. Nisan ayı içinde yer personeli için yapılan Ver.di ile Lufthansa arasındaki toplu sözleşmelerde sendika %3.1'e boyun eğmişti. Ver.di Sendikası sözcüsü, pilotların talepleri ile ilgili özel muameleden başkalarının da pay almak isteyeceğini, yer ve uçuş personelinin taleplerinin de yükseleceğini bilmeli, diyerek Lufthansa yöneticilerini iyi düşünmeleri yönünde uyardı. Ver.di başkan yardımcısı ise, pilotların talepleriyle "ortak ve dayanışmacı bir TİS politikasının konsepti yokediliyor" diyerek, bunun "sosyal adalet düşüncesine atılmış bir tokat" olduğunu söyledi.

Sermayenin borazanı burjuva medya da, bütün setörlerde ek ücret talebinin yükselebileceğini, pilotların başarı elde etmemesi için çaba harcanması gerektiğini yazıyor.

Geçtiğimiz yıl toplu sözleşmelerde işçi ve emekçileri satan sendika bürokratları, şimdi de pilotların taleplerine karşı Lufthansa patronlarının arkasında yer alarak, gerçekte kimin hizmetinde olduklarını tüm açıklığıyla ortaya koyuyorlar.

Pilotların mücadelesi çalışanlar üzerinde etkisini gösteriyor. Alman British Airway şirketinde çalışan yer ve hava personeli, daha fazla ücret ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için bir uyarı grevi yaptı.

Yunanistan'da son üç haftada üçüncü genel grev...

Yunanistan'da Avrupa Birliği tarafından hazırlanarak dayatılan sosyal güvenlik sistemi ile ilgili yasa tasarısı işçi ve emekçiler cephesinde protesto edilmeye devam ediyor.

Yunanistan'da geçtiğimiz günlerde yeniden bir genel grev yaşandı. Son üç hafta içinde gerçekleşen bu üçüncü genel greve katılım %50 oranında oldu ve 2.5 milyon kişi katıldı. Kamu sektöründe ve özel sektörde çalışan işçiler, köylü sendikaları, deniz ve karayolları ulaşımı, şehirlerarası, adalar arası ve şehir içi ulaşım dahil tüm hayat durdu. Atina'da 30 bin kişi protesto yürüyüşü yaptı.

Emeklilik için çalışma süresini 35 yıldan 40 yıla çıkarmayı öngören ve sosyal güvenliğin tasfiyesini içeren yasa tasarısı ilk kez 26 Nisan'da genel grev ile karşılanmıştı. Bir uçtan bir uca tüm ülkeyi felce uğratan bu genel grev eylemi hükümete geri adım attırmış, hükümet sosyal güvenlik ile ilgili görüşmelere yeniden başlamayı planlamıştı. İşçi sendikalarının bazıları bunu yeni bir diyalogun başlatılmasında önemli bir adım olarak değerlendirirken, bazıları yeni hakların kazanılması gerektiğini savunarak işçi ve emekçileri sokaklarda mücadeleye çağırılmıştı.

Tüm ülke 1 Mayıs'ta ikinci kez yeniden genel bir grev ile sarsılmıştı. Grevte yüzde yüz katılım sağlanmıştı.

PARİS'TE MUMİA ABU JAMAL İLE DAYANIŞMA EYLEMİ

12 Mayıs Cumartesi günü Paris'te, Mumia Abu Jamal'in serbest bırakılması için bir dayanışma yürüyüşü düzenlendi. Fransız Komünist Partisi, troçkist partiler ve diğer sol örgütlerin de içinde bulunduğu komite tarafından düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 3 bin kişi katıldı.

Fransız demokratik güçlerini birleştiren bu yürüyüşe biz de DETUDAK olarak katıldık. Bu vesileyle, Türkiye cezaevlerindeki direnişi ve Ölüm Oruçları'nın son durumunu bildiri ve sloganlarımızla duyurmaya çalıştık. Kortejimizde yaklaşık 200 kişi vardı. Sık sık, "Yaşasın Türkiye'deki politik tutsakların direnişi!", "Kahrolsun Türkiye'deki faşist rejim!", "Türkiye'deki katliamlara son!" sloganlar atıldı ve dövizler taşındı.

Bir-Kar/Paris

Dolandırıcı medya patronu Berlusconi İtalya'da yeni başbakan!

13 Mayıs 2001 Pazar günü yapılan seçimleri Forza Italia (Fİ) lideri Berlusconi kazandı. Böylece, şu an İtalya'da en güçlü parti durumunda olan ve başbakan olmak için önünde hiçbir engel kalmayan Berlusconi, kabinesini oluşturmak için kolları sıvadı.

Büyük sermayedar Gianni Agnelli'nin önerisi üzerine Ferrari şefini Ticaret Bakanı olarak görevlendirmeyi düşünen Berlusconi, nasıl bir politika izleyeceğini şimdiden ortaya koyuyor.

Tekeller, vergi kaçakçılığı ve dolandırıcılıktan hüküm giymiş bir başbakanın arkasında durarak, ona akıl hocalığı yapıyor. İtalya'da yeni Başbakan Berlusconi'nin bu kirli geçmişi ile ilgilenmeyenler, bir ülkenin kaderini bankada sadece 10.000 DM'ı olan sol lider Francesco Rutelli'ye teslim etmek istemiyorlar.

Beş yıl önce yapılan seçimlerde %21 oy alan Rutelli'nin partisi bu seçimde %17 oy alarak ikinci parti oldu. Böylelikle "Ulivo" birliğinin (Rutelli) parlamentodaki sandalye sayısı 130 olurken, "Özgürlükler Evi"nin (Berlusconi) sayısı 177'ye yükseldi.

Bazı Avrupa Birliği ülkeleri Berlusconi'nin (Fİ) ittifak ortakları olan popülist Bossi ve faşist Fini'ye dikkat çektiler. Fransa Dışişleri Bakanı Vedrine, Avrupa'nın bu hükümeti gözetiminde tutması ve uyanık

olması gerektiğini dile getirdi. Alman hükümeti ise henüz bir değerlendirme yapmış değil. İsveçre Başbakanı Göran Persson ise yaptığı açıklamada, Berlusconi'nin partisi "Avrupa değerleri"ni yıpratmaya yönelik herhangi bir işaret vermediğini söyledi.

Avusturya'da Özgürlükler Partisi (FPÖ) lideri Jörg Haider İtalya'da yapılan seçimlerin sonucunu Avrupa'nın zaferi olarak değerlendirip kutlama mesajı gönderdi. Şaşırtıcı olmayan bu tutumun gerisinde, İtalya'da yabancılara karşı uyguladığı politikalarla "İtalya'nın Haider'i" olarak bilinen Bossi'nin, Berlusconi'nin iktidar ortağı olması var.

Seçimlerden önce İtalya'da ve diğer ülkelerde büyük tepkilerle karşılaşan, üç özel televizyon kanalı sahibi ve yanısıra 14 milyar dolarlık servetiyle başbakanlık için uygun olmadığı söylenen Berlusconi'nin hangi sınıfta temsil ettiği önümüzdeki süreçte işçi ve emekçiler tarafından tüm açıklığıyla görülecek.

S. Bahar

ABD emperyalizmi nükleer silahlanmayı tırmandıran yeni projesine destek arayışında...

Sadık uşak Türkiye "Ulusal Füze Savunma Sistemi"ni destekliyor

Uluslararası silah indirimi anlaşmalarına zemin hazırlayan "Anti Balistik Füze Anlaşması" (ABM) 1972'de SSCB ile ABD arasında imzalanmıştı. Reagan döneminde gündeme getirilip geri çekilen "Yıldız Savaşları" projesi, "Ulusal Füze Savunma Sistemi" (NMD) adıyla ABD yeni Başkanı Bush tarafından yeniden gündeme getirildi. NMD, ABM anlaşmasının yok sayılması anlamına geliyor. Rusya ise buna tepki gösteriyor, ABD'nin ABM anlaşmasına uymasını istiyor.

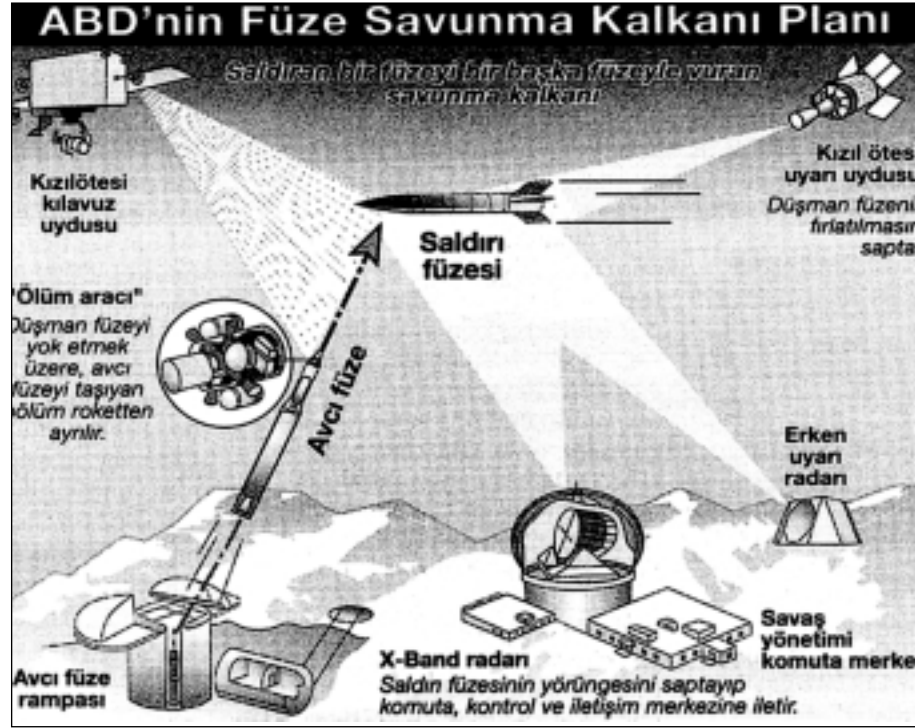
Rusya'nın dışında Almanya, Fransa ve Çin gibi ülkeler de NMD'ye karşı çıkıyor. Bu tepkiyi hesaba katan ABD emperyalizmi heyetler oluşturarak projesine destek arayışına çıktı. İran, K. Kore, Irak ve Çin'in sahip oldukları füzelerin tehdit oluşturduğu savıyla NATO'ya bağlı ülkeler ve bazı Asya ülkeleri (Hindistan, G. Kore gibi) bu sisteme dahil edilmeye çalışılıyor. Böylece ortaya çıkan tepkinin yok edilmesi ve sistemin masraflarına başka ülkelerin katılması hedefleniyor.

Tehdit altında olduğunu iddia eden ABD emperyalizminin kendisi gerçekte insanlık için en büyük nükleer tehdidi oluşturuyor. Bu ülke son 50 yılda sadece füze savunması için 100 milyar dolar harcamıştır. Dünya üzerindeki jandarmalığını nükleer silahlanmayı daha da tırmandırarak devam ettirmek istiyor. Ancak bu amaçla düzenlediği destek turlarından umduğunu bulamadı. Görünürde Türkiye ve Hindistan dışından pek destek veren olmadı. ABD'ye her zaman kuyrukçuluk yapan İngiltere'de bile 100'e yakın milletvekili bu sisteme karşı çıkıyor. Rusya, ABD heyetiyle yapılan görüşmeden sonra, sorulara çözüm bulmak bir yana daha çok sorunun ortaya çıktığını açıkladı.

Amerikan yönetimi Türkiye'ye gönderdiği heyetin başına eski Ankara büyükelçisi Marc Grossman'ı vererek, bu sadık uşağına verdiği önemi gösteriyor. ABD, uşaklıkta sadakatini fazlasıyla kanıtlayan Türkiye'yi bu yeni projeye dahil etmeyi planlıyor.

Dünya için yeni bir felaket anlamına gelen NMD'nin Ortadoğu ayağı Türkiye ve İsrail olacaktır. Eğer bu sistem hayata geçirilebilirse, Türkiye hem nükleer silah deposu hem de herhangi bir çatışmada ilk hedeflerden biri haline gelecektir. Nitekim Grossman Türkiye'nin bu sisteme entegre olmasına özel bir önem verdiklerini açıklıyor. Bu plana göre Güneydoğu'da bir üssün kurulması hedefleniyor. Üstelik böyle bir üssün kurulmasında masrafların çoğunu Türkiye karşılayacak. Ayrıca bu sistemden bağımsız olarak sermaye devleti ABD'den patriot füzeleri almaya hazırlanıyor

Grossman başkanlığındaki heyet, Başbakan Ecevit, Dışişleri Bakanı İsmail Cem ve Genelkurmay Başkanı'yla görüşmeler yaptı. Grossman görüşmelerin sistemi tanıtmak amacıyla yapıldığını açıklasa da, kapalı kapılar ardından yapılan görüşmelerin tanıtımla sınırlı kalmadığı açık. Nitekim Türkiye projeye olumlu baktığını açıklamakta gecikmedi. Güya olumlu bakmasını gerektirecek tehditler varmış. Rusya, İran, Irak, Suriye ve Bulgaristan'ın füzelere sahip oldukları ve bu durumun Türkiye açısından kaygı

verici olduğu iddia ediliyor. Oysa, emperyalizme uşaklık ve işbirlikçi burjuvazinin sınıf çıkarları gereği saldırgan davranan, etrafına tehditler savuran Türk devletinin ta kendisidir. Ancak uşakların bir kaygısı da var. O da Rusya ve Çin'in de ikna edilmesidir. Bu iki büyük güçle gerginlikler yaşanmaması için bu gereklidir.

Projeye ilgili görüşmelerin daha üst düzeyde devam edeceği yapılan açıklamalardan anlaşılıyor. Buna göre 13 Haziran'da Brüksel'de yapılacak NATO liderler zirvesinde Bush'un Ecevit'le görüşmesi bekleniyor.

Bush Brüksel zirvesinde NMD'ye karşı çıkan diğer NATO ülkeleri liderlerini ikna etmeye çalışacak. Ancak bu projenin uygulanıp uygulanmaması farklı güç odakları arasındaki rekabete bağlı olacak. Bu aşamada ABD emperyalizmi güçlü rakiplerini (Çin, Rusya, Almanya, Fransa) ikna etme çabasında. Bu ikna çabalarının sonuçsuz kalması durumunda (ki öyle olması ihtimali yüksektir) çelişki ve çatışmaların alacağı biçimi süreç ortaya koyacaktır.

Farklı güç odaklarının NMD'ye karşı çıkması, açık ki bu projenin dünya için taşıdığı tehlikeden dolayı değil. Bu tepki, emperyalist sömürü ve yağmadan alınacak paylarla ilgili. Bu açıdan bakıldığında, ABD emperyalizminin etkinliğini artıracak böyle bir projeye diğer emperyalist odakların karşı çıkması anlaşılır.

Bu tehlikeli projeye asıl tepki göstermesi gereken dünyanın işçi ve emekçileridir. Zira bu sistem dünya halklarının geleceğini doğrudan ilgilendirmektedir. Ancak henüz bu konuda açık bir bilincin oluşmadığı görülüyor. Destek turlarına çıkan ABD heyetleri sadece G. Kore emekçileri tarafından protestolarla karşılanmıştır. Militer mücadeleleriyle gündeme gelen G. Kore işçi ve gençliğinin bu projeye ilk tepki verenler olması ayrıca anlamlıdır.

Emperyalist-kapitalist sistem, emekçi halklara yaşattığı felaket ve yıkımlara yenilerini eklemeye devam etmektedir. Burjuvazinin, muazzam boyutlara ulaşan kârlarını daha da artırmak ve güvence altına almak için yapamayacağı kötülük yoktur. İnsanı, toplumu, doğayı ve hatta gezegeni bile tahrip etmekten kaçınmamaktadır. Yıldız savaşları projesi bunun kanıtlarından bir tanesidir. Çürüyen vahşi kapitalizm yok edilmeden insanlığın geleceği güvence altına alınamayacaktır.

Dünyadan kısa kısa...

Panama'da öğrenci ve işçi protestoları

Panama'da 11 Mayıs günü binlerce öğrenci ve işçi, otobüs bilet fiyatlarının artışı protesto etmek isteyince devlet güçlerinin saldırısına uğradı. Protestocuların devlet başkanlığı sarayının çevresindeki bariyerlere yürümesi üzerine ateş açan polis, 14 kişiyi yaraladı. Çıkan çatışmalarda 5 polis yaralanırken, 58 kişi gözaltına alındı. Protestolar üzerine Panama'da okullar tatil edildi.

İşgalci İsrail ordusu Gazze Şeridi'ni ikiye böldü

Filistin'e yönelik katliam ve işgal saldırısını aralıksız sürdüren İsrail ordusu, Gazze Şeridi'ni ikiye bölerek, Filistinliler'e kuzey ya da güneye geçişi yasakladı. İsrail ordusuna bağlı tankların Gazze Şeridi'nin kuzey ve güneyini birbirine bağlayan ana karayolu olan Selahaddin üzerinde mevzilediği ve yola beton bloklar konulduğu bildirildi.

Alman ordusundaki sivil personelden uyarı grevi

Alman ordusunda görev yapan sivil personel, daha fazla sosyal güvence talebiyle 15 Mayıs günü ülke çapında uyarı grevi yaptı. Sendikaların grev çağrısına uyan yüzlerce çalışan, haklarını almak için 2 saat iş durdurarak bir eylem gerçekleştirdiler. Sendika, çalışanların sosyal haklarını korumak amacıyla, daha fazla sosyal hak verilmesini öngören bir toplu sözleşme hazırlanmasını talep ediyor.

Meksika'da öğretmen grevi

Meksika'da öğretmenler, maaşlarının artırılması ve eğitime daha fazla kaynak ayrılması talebiyle greve gittiler. Ülke çapındaki grev eylemine; Chipas eyaletinde 15 bin, Michoacan'da 5 bin, Pasifik kıyılarındaki Guerrero eyaletinden de 1500 öğretmen katıldı. Grev nedeniyle 1 milyon öğrenci okula gidemedi. Öğretmenler maaşlarına %100'e varan oranlarda artış istiyor, hükümet ise öğretmenlere yalnızca %10.5 artış öneriyor.

Filistin'de "Büyük felaket" günü protestoları

Filistin'de İsrail devletinin kuruluşunun 53. yılında onbinler yürüdü. Arapların ulusal "El Nakba" ("Büyük felaket") günü anma törenleri dolayısıyla Filistin'de yine olağanüstü hal hakimdi. 10 binlerce Filistinli Gazze Şeridi ve Batı Şeria'da sokaklara dökülürken, çıkan çatışmalarda 2 Filistinli öldürüldü, çok sayıda kişi yaralandı. Öğleden sonra Filistin topraklarında sirenlerin çalmasıyla trafik durdu ve 3 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Filistin lideri Yaser Arafat, El Nakba günü dolayısıyla televizyonda yaptığı konuşmada, sığınmacılar Filistin topraklarına geri dönmedikçe Ortadoğu'da barışın sağlanamayacağını belirtti.

Ateş Saçan Yürekli yoldaşıma...**“Tereddüsüzce yürüdüğün bu kavgada bir direnç çiçeği olup açtın...”****F. Çiğdem**

*“Aynı yalınlıkta ölmek isterim
Kırda bir çiçek gibi sakın, gösterişsiz
Mum yerine yıldızlar parlansın üstümde
Yeryüzü uzansın altımda sessiz
Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim
Varsın hainleri gizlesinler soğuk bir taş altında
Dürüstçe yaşadım ben,
Karşılığında
Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim.”*

Yaşanılan ne varsa yoldaş sıcaklığındaydı...
Paylaşılan ne varsa devrim sevdasıyla...
Ateş saçan yüreğinden yükselen direniş türküsü
güneşe, Habip’e, Ümit’e kavuşabilmek için
seslendiriliyordu...

Üç mevsimi devirdi direniş... Dile kolay üç
mevsimi gezdi...

Büyük direnişinin tarihi zulmün zindanlarında
sonbaharın sararan yapraklarıyla merhaba dedi. 19
Aralık’ta tipiye ve yağın kara inat, ateş sıcaklığında
içimizi ısıttı. Ardından o hep çok sevdiğin kır
çiçeklerine göz kırptı. “Bizsiz olmaz bu bahar”
dedirten direngenliğe selam durdu bütün
gelincikler...

Seni yazabilmek satırlara kalemim yettiğince,
anlatabilmek seni şiir sadeliğinde... Söylemek seni
türkü sıcaklığında... Biliyorum zor iş bir tufanın
seyrini tutabilmek. Dökebilmek kağıtlara ateşin
rengini. Seni yazarken ellerim yanacak. Konuşurken
senden, her söz bir yerde yetersiz kalacak.

Kış aylarının soğuk günlerinde bir görüş
kabininde tanışmıştım seninle. Deneyimlerinin
ışığında benim zayıf yanlarıma çok acımasızca
vurmuşsun. Çok geçmedi, kısa bir süre sonra
deneyimlerini, yaşamını, çocuğunuz gibi
sakındığınız, emek emek büyüttüğünüz partimizi
senden senin yanbaşımda öğrenmeye başladım. Bu
şekilsiz demir parçası, senin ve yoldaşların büyük
özveri ve sabırla şekilleniyordu.

Her yeni güne senin öğreticiliğinle, yoldaş
sıcaklığıyla başlıyorduk. Yaşamın, anlatımların,
sıcaklığın, şekillenmesi gereken demiri çekiç olup
dövüyordun.

Cezaevinde yaptığımız ilk konuşmada beni
eleştirmiş, bunun yanında da yeniden
doğrulabilmem için güç vermiştin.

Devrimci olmaya başladığın ve günümüze kadar
gelen yıllarını şöyle bir geriye dönüp
değerlendirdiğinde; “Hayatımın son 10 yılı dolu
dolu geçti. Devrim ve sosyalizmin tarihsel inancıyla
dolu dolu 10 yıl işçi sınıfının, emekçilerin iktidarını
kürmek için yola koyuluşumun 10 yılı... Bundan
sonra ne kadar yaşarım bilmem. Fakat aynı sadelikte
ve inançla son nefesimi vereceğim” diyordun.

Örgütlülüğünün ilk aylarında tutsak düşmüştün.
Buca Cezaevi’nde kısa bir tutsaklıktan sonra
mücadeleye daha ileriden katılmak için hiç vakit
kaybetmedin. Aile evinden de bu yüzden ayrılmıştın.
Emekçi bir ailenin çocuğuydun. Kendi ailenin
yaşadığı ekonomik sıkıntılar canını sıkıyordu. Bir
çıkış olmalıydı. Sadece kendi ailen adına değil, tüm
işçi-emekçilerin kurtuluşu olmalıydı. Ailen ilk başta
bu düşüncelere onay vermediği için ayrılmak
zorunda kaldın. Ailenden bahsederken büyük bir
gurur sarıyordu seni. Onları çok seviyordun.
Sohbetlerimizde onlardan sıkça bahsediyordun. Her

ne kadar uzun seneler ayrı kalsanız da
paylaşımlarınız çok güzeldi. Senin devrimci
duruşun, direngenliğin onlara büyük güç veriyordu.

Buca’dan çıktuktan sonra örgütlü mücadeleye
İstanbul’da devam ettin. Tekstil fabrikasında işçi
olarak çalıştın. Sendikal faaliyette, grevlerde, iş
yavaşlatmalarda işçi arkadaşlarınla omuz omuza,
öncü ve örgütlü bir işçi olma bilinciyle hareket
ediyordun. 1995 yılında yine bir operasyonda tutsak
düşmüştün. Bu sefer Bayrampaşa Cezaevi’ndeysin.
Buradaki tutsaklığın da kısa sürdü. En son ‘98
yılı Aralık ayında son kez tutsak düşüyordun.

İlk örgütlenmeye başlayan insan nasıl
heyecanlıysa, sende bu heyecan sürekli
hissediliyordu. Yaşamının sonuna kadar da kavganın
o kızgın alevinde ilk günkü gibi yanmaya devam
ettin. Nazım Usta’nın “Aslolan hayattır” cümlesini
sıkça vurguluyordun. “Aslolan hayattır. Aslolan
iyiyi, kavganın sıcaklığını son nefese kadar
taşımaktır. Hem de bir an bile tereddüt etmeden”
diyordun. Mahkemede yaptığın siyasi savunmada
da sermaye sınıfına olan öfke, partili olmanın
verdiği gurur kendisini çok net ortaya koyuyordu.
Düzenin itirafçılık, ajanlaştırma politikasına karşı
yaptığın savunma düşmanın suratına bir tokat gibi
iniyor, ihanetin ve korkunun kaleleri birer birer
yıkılıyordu.

Yaptığın işlerde korkunç sabırlıydın.
Aceleciliğime çok kızardın. Yaptığın işleri son güne
bırakmadan, sakın sakın, ayrıntıları gözden
kaçırmadan bitirirdin. Günlük yaşamında oldukça
titiz, düzenli ve disiplinliydin. “Günü planlamadan
yaşayan birisi asla devrimci olamaz. Günü planlı
yaşamayan, yarın o görkemli yapının planını nasıl
yapabilir ki?” diyordun.

Sosyalizme inancın ve bağlılığın rengi nasıl
kızılırsa, yaşanılan paylaşımlar da bu tarzda, öyle
yürekte ve sınırsızca, öyle sade ve katıksızdı.
Sabahlara kadar seni rahat bırakmaz, kafama takılan
en ufak soruyu sorardım. Havalandırma ve malta
işgalinin olduğu günler seninle, yıldızları
seyretmenin, hayaller kurmanın tadı ise
bambaşkaydı.

Gün 26 Eylül’dü. Güneş 26 Eylül’e bir başka
doğuyordu. Eli kanlı cellatlar Ulucanlar’ı kan gölüne
çeviriyorlardı. Siyasi bayanlar koğuşunda barbarların
“teslim olun” diyen iğrenç davetine karşı sesin
yankılanıyor barikatın başında; “Siz devrimcilerin,
komünistlerin teslim olduğunu nerde gördünüz. Asıl
siz teslim olun!” sloganı zılgıtlarla yükseliyordu
göğe. Sabahın dördünde başlayan bir direnişin
senfonisi besteleniyordu. Notaları kanımızla yazılan,
ON’larla halaya durulan bir direnişin ezgisi
sarıyordu bütün şehri.

Barikatın ön saflarındasın... Tekstil fabrikasında
yarını dokuyan proleter ellerin şimdi eli kanlı
cellatlara karşı çelikten bir yumruk. Hülya “Buca’yı
geçtik arkadaşlar, yoldaşlar” diyerek Buca’nın
direniş saatini geçtiğimizi müjdeliyor. Direniş
türkülerini kutluyoruz bu müjdeyi ve doğan yeni
günü böyle selamlıyoruz. Silah tarakalarının sesine
inat, biz marş söylüyoruz. Seninle göz göze
geldiğimde gülümseyen gözlerinle karşılaşıyorum.

Birbimize kenetlenme vakti geldiğinde, omuz
omuzaydık. O an son kez olduğunu düşünüp sınıksız
sarıldım sana. Ne büyük mutluluktu. Az sonra eli
kanlı cellatların kanımızı akıtacaklarını bilmek,
duyduğum mutluluğu zerre kadar etkilemiyordu.

Hepimiz yaralı ve kan kaybediyorduk. Bu
haldeyken işkenceler devam ediyor, taramalı
silahların sesleri ise hiç durmuyordu. Gecenin geç
saatlerinde hücrelere atılmıştık. Ulucanlar’da 26
Eylül’de başlayan direniş 26 gün boyunca hücrelerde
devrimcilerin başeğmeziyle sürdü. Günler sonra
ilk fırsatta yanına gelmiş ve sana bir kez daha
sınıksız sarılmıştım. İşte o an söylediğin “Sonuna
kadar, zafere kadar götüreceğiz yoldaş, sana
güveniyorum” deyişin hala kulaklarımda. Zorla
hücrelerimize kapatılmıştık tekrardan. Söylediklerin
kulaklarımda çınlıyor, seni görebilmenin mutluluğu
ile bir çocuk gibi uçuyordum.

26 gün boyunca işkenceler sürdü. Erkek
arkadaşları da kurşun yaraları olmasına rağmen
hücrelere atmışlardı. Bütün işkencelere inat bizler
tek bir şeyin acısıyla sarsılıyorduk. Habip’siz
Ümit’siz, ON’larımızız yola devam edecektik...

Açlık grevimizin talepleri kabul edilip de koğuşa
geçtiğimizde bizim için zorlu bir süreç başlamıştı.
Her şeyi yeni baştan, sıfırdan oluşturmak
gerekliyordu. Eski haklarımızı yeniden
kazanmalıydık. Bunun yanısıra sermaye sınıfının
hücre saldırısı gündemdeydi. Yeni katliam
hazırlıklarını barbarlar büyük bir pervasızlıkla
seslendiriyorlardı. Bu yüzden öncesinde genelde
konuşmadığımız bir konu olan şehitlik mertebesini
katliamdan sonra konuşur olmuştuk. Geçmişe dönüp,
Ümit yoldaşla partinin ilk şehidi olma konusundaki
tartışmalarımızı, Ümit’in 27 yaş ısrarını
hatırlıyorduk. Ve sen Ümit olmaktan, Habip
olmaktan bahsediyordun. Yaşamları ve sergiledikleri
direnişle partimizin özü ve özeti olan
yoldaşlarımızın ilk ardılı, partinin ilk kadın şehidi
olmaktan bahsediyordun. Ümit’in ısrarcı 27 yaş
vurgusu kadar iddialı olmasa da, bunu sıkça
vurguluyordun. Ve sen de sözünü tuttun.

Haziran aylarından bir gün havalandırmadan içeri
bir başka mutlulukla, gülümsemeye girdin. TKİP
Programı ve Tüzüğü elindeydi. Gözlerindeki tufan
görölmeye değerdi. Dakikalarca herkese sarılıp

durdu. O anı resmetmeyi o kadar çok isterdim ki. İşte tam da o günlerde partiye ve sosyalizme sevdalı Ateş Saçan Yüreğimizi *, faşizmin hücre saldırısını, yaşamı hücreleştirmeye çalışılan milyonlarca işçi ve emekçi adına püskürtmede barikatın yine ön saflarında olma sevinci sarmıştı. Ölümüne direnilerek, hücre hücre erirken bedenler, saldırı püskürtülecekti. Güneşi büyük bir coşkuyla tilili çekerek selamlıyordun.

Alın bandı törenini anlatıyordun mektubunda. Kısa ve tok bir konuşmayla kendi alın bandını kendin takmıştın. Partinin bayrağına leke sürdürmeden, hep yukarıda taşıyacağını belirtiyordun. Sizleri eyleminizden vazgeçirmeye gelen birçok heyete kararlılığımızı, hücre saldırısının mutlaka püskürtüleceğini belirtiyordunuz.

Eli kanlı sermayenin faşist devleti 19 Aralık'ta bir kez daha kanlı yüzünü gösterdi. Katliam içeride ve dışarıda sürdürülürken, içeridekiler adına direnişin mekanı değişmişti sadece. Ölüm Orucu hücrelerde ve hastanelerde sürdürülüyordu artık. Sizin mekanınız da Numune Hastanesi'nin mahkum koğuşu olmuştu. Bilinçlerde direniş gücünden hiçbir şey yitirmeden sürüyordu. Devletin oyunları da, direnişi "bitirme" çabaları da nafile bir şekilde devam ediyordu. Adalet Bakanlığı'nın seni ve Hülya'yı Ölüm Orucu Direnişi'ni bırakmanız koşuluyla şartlı tahliye edeceği haberi iki müsteşar tarafından sizlere iletilmişti.

Dudaklarımızda alaycı bir gülümsemeyle direnişiniz karşısında küçüldükçe küçülen barbarlara gereken yanıtı vermiştiniz. Devletin oynadığı bu oyuna karşı, "Ölümüne direnecek, hücre saldırısını püskürtmede kendi üzerimize düşeni yapacağız, bedelse bedel, cansa can. Bu saldırı mutlaka püskürtülecek. Biz kazanacağız" diyordunuz.

Cellatlar kozlarını her zaman böyle açıktan oynamıyordu. Sen bütün oyunlara, alçalmalara inat, geriye düşenlere bakmadan kararlı adımlarınla yolunda ilerliyordun. Direnişe en ufak bir söz söyleyeni tereddütsüzce mahkum ediyordun. Son nefesine kadar bu tarihsel görevi yerine getirebilmenin mutluluğu içindeydin.

Bizler dışarıda kendi payımıza hücre saldırısını püskürtmede içeridekiler gibi olamadık. Bu yüzdendir ki, direnişin her yeni günüyle sizlerle ayrılık vakti biraz daha yaklaşıyordu.

Ölüm Orucu Direnişiniz üç mevsim geride bıraktı. Üç mevsimdir yaşam adına, yaşamak adına edilmeyen hemen hemen hiçbir cümle kalmadı. Sizlere direnişi bırakın, yaşamanız gerek diyorlardı. Yaşamak adına teslimiyeti adres gösteriyordu çürümüş ve kokuşmuş platformlar. Yaşamayı nefes almak olarak değerlendiren bu cesetlere sizler, "Sizin ölüm dediğiniz bizim zafere göz kırpsımızdır aslında" diyordunuz.

Duymak istemediğimiz ve bizi bir o kadar sarsan haberini hastane bahçesindeyken öğrendik. Güneşin yolunu adımlıyordun akşam saatlerinde. İçeriden

direnişçilerin sloganlarını duyduk ilkin; "Hatice Yürekli ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" Şimdi öldü mü diyecektik sana? Yo hayır! Güneşe yürürken ardında birçok öğrenci, o görkemli yapının yoldaşlarını bırakarak gidene öldü denilebilir mi hiç? Annesinden ayrılan bir çocuk, evladından ayrılan bir ana, gözbebeği sarsılan bir yoldaşın olarak, ne kabul edebilirim, ne de anlatabilirim seni soranlara.

Bak herkes senin başeğmeden taşıdığın sevdayı konuşuyor şimdi. Bu sevdıyla uğurlanmalıydın son yolculuğunda. Tek vasiyetindi Ümit'in yanına defnedilmek. Eğer olmazsa, nerede defnedilirse edil, bir devrimci gibi uğurlanmak. Ve seni öyle uğurladık güneşe. O hep sevdiğin "görüş kabiniinde" türküsüyle selamladık seni.

Habip ve Ümit'in izinde gideceğim diyordun. Dediğini yaptın Ateş Saçan Yürek. Senin yüreğinden saçılan sosyalizmin o kızıl ateşi bizlere yol gösterecek. Nasıl kahroluyorsak Habip'siz ve Ümit'siz savaştığımız olmamıza, bir de sensiz savaşmak acı veriyor. Toprakla buluşuyorsun şimdi ve yürüyorsun güneşin izinde. O hep dilinden düşürmediğin;

"Su bendini yıkar bir gün
gece gündüze çıkar
Yürü bildiğin yolda
Ölümden öte ne var" marşını

söylüyorsun.

Tereddüsüzce yürüdüğün bu kavgada bir direnç çiçeği olup açtın ve o şimdi yeşeriyor. Senden sonra sevdalı bir savaş türküsü söyleniyor senin adına. Bu türküde sen ve senle daha da bilenen öfkemiz, daha da harlanan isyanımız yükseliyor güneşe, İŞİTİYOR MUSUN?

Artık seninle sabaha kadar süren sohbetlerimiz olmayacak. Omuzuna yaslanıp ağlayamayacağım. Yıldızları voltada izlerken söylediğimiz o güzelim ezgileri sensiz söyleyeceğim. Tekstil fabrikasında elleri nasır tutan yaşamını dinleyemeyeceğim. Fakat seni konuşacak yoldaşlar. Seni anlatacak işçi arkadaşların. Seni söyleyecek şimdi en güzel ezgi.

Sana elveda demedim, demeyeceğim. Yaşamının sadeliğinde ve kızılığında karşılayacağız güzel günü. Devrim halayında omuz tutup Enternasyonal'i hep birlikte söyleyeceğiz. Faşizmin zindanlarında kan ve canla yazılan büyük görkemli direnişte,

"Kaç güneş sönerse
sönsün içimizde
Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü...
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesinizi haykıracağız
Biz kazanacağız!
Biz kazanacağız!"

* **Ateş Saçan Yürek, Ümit Altıntaş** yoldaşın **Ulucanlar**'da beraber yatarken **Hatice Yürekli** yoldaşa taktığı isimdir. **Hatice Yürekli** bu isimle (**Ateş S. Yürek** biçiminde kısaltarak) **Kızıl Bayrak**'a yazılar yazmıştır...

Adı gibi yürekli Hatice yoldaş!..

"O gerçekten de Yürekli bir kızımızdır"! Bu sözü, Hücre Karşıtı Platform ve ailelerle, Ölüm Orucu'nda şehit düşenlerin ailelerinin evlerine ziyarete gittiğimizde, Hatice Yürekli'nin evinde bir tutsak babası (oğlu hapishaneden şartlı tahliyeyle çıkmıştı) söyledi. Gerçi herkes bir şeyler söylüyor, söylemeye de devam ediyorlar senin hakkında! Annen, kardeşlerin, yoldaşların ve dostların... Ama en vurucu sözü bir baba tok bir sesle söyledi, "o gerçekten de Yürekli bir kızımızdır"! Bizlere pek söz kalmamıştı doğrusu.

25 Nisan 2001'de seni son yolculuğuna uğurlamıştık. İstedığın gibi; marşlarla, sloganlarla ve sana yaraşır bir törenle... Mezarının başında seninle birlikte diğer Ölüm Orucu şehitlerini de andık törenin bitiminde. Ölüm Orucu'na dışarıdan katılan ve şehit düşen Erdoğan Güler'in son yolculuğuna hazırlanmak için kitleye duyuruda bulunduk. O'nu da ertesi gün Salihli'de uğurladık son yolculuğuna...

Hani denilir ya "gidenlerin ardından" anılır insan. Bir dost aynen şunları söylüyordu: "Hatice '89-90 yıllarında İHD İzmir Şube'de çalışıyordu. Kiramızı ödeyemiyorduk. Paramız yoktu ve kışın soba yakamıyorduk. Hatice o soğukta gelir, derneği açardı. Temizliğini, kayıtları, vb. işleri yapar, evine öyle giderdi. Yönetim kurulunun toplanmadığı, herkesin dağıldığı bir dönemde, o cefakar insan, hiç düşünmeden ve karşılığında hiçbir şey alamadan derneği açar, akşam olunca da kapatırdı." Sen şehit düşmeden bir hafta önce söylenmişti bu sözler ve cenaze törenine katılma kararı alınmıştı.

Annen ise şöyle diyordu: "O çocukluğunda da korkusuzdu, diğer kardeşlerini peşinden sürükledi. Babası kardeşlerini yazları Kur'an kurslarına gönderirdi. Hatice ise onları alkoyar, başka kitaplar okuturdu. Hapishaneye ilk düştüğünde bir sürü eşya ve erzak aldım, ziyaretine gittim. Başım önümde idi. Bir an önce verip uzun bir süre gitmemeki düşüncem. Oradaki görevli memur bana; 'Başını öne eğme, o inandığı bir dava uğruna orada. Sen onunla gurur duymalısın, kaldır başını' dedi. Ondan sonra sahip çıkmaya başladım kızıma."

Benzer şeyleri kardeşleri söylüyordu.

Seninle sohbetlerimizde arada bir şunu söylerdin. Örgütlü mücadeleye gönüllülük temelinde katılır. Ve herkesin yapabileceği şeyler vardır. Ama bunu hissetmek, anlamak, paylaşmak ve kollektif bir tarzda yürütebilmektir önemli olan... Bilemiyorum, belki de bu son cümlemin biraz eksikliğini yaşıyoruz, ama bu geçici bir durumdur. Ümit yoldaşın vurguladığı gibi, "artık uğruna ölmeye değer bir partimiz var." Habip'lerin, Ümit'lerin belirttiği gibi, bir an olsun kavgadan geri durmamak...

Senin son yolculuğundan sonra, emperyalizmin uşak takımı Telekom'u efendilerine satıyorlar. Hem de 60 milyar dolarlık bir kuruluşu İMF'den gelecek 5-6 milyar dolarlık ek kredi karşılığında. Diğer taraftan hain sendika bürokratları sıfır sözleşmelere imza attılar. Bunların sonucunda işsiz sayısı daha da artacak, yoksulluk daha da büyüyecek. Ülkenin yeraltı ve yerüstü tüm zenginlikleri birer birer özelleştirme adı altında yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekiliyor. Son olarak sahte sendika yasasıyla kamu emekçilerin mücadelesini boğmaya çalışıyor sermaye devleti.

Herşeyin alınıp satıldığı bir ülkede ve dünyada, bizlerin davasına ve onuruna dokunmaya güçleri yetmeyecektir. Yeter ki kavganın ateşini daha gür yakalım. Sen, Habip ve Ümit hep bizimle beraberdir. Sizleri daha da ileriye taşıyacağız.

İzmir'den bir yoldaşın

Kervan yürüyordu...

<i>Toprak... Mayıs yağmurlarıyla gebeyken yeni</i>	<i>Bulutlar gözyaşlarına duruyordu</i>
<i>sabahlara</i>	<i>kabırlı günlerde...</i>
<i>güller düşüyordu</i>	<i>Kervan yürüyordu yine de...</i>
<i>ikişer üçer</i>	<i>Saçık sultanlar</i>
<i>bereketli ovalara</i>	<i>yedi kat yerin</i>
<i>Anaların ahı duyuluyordu</i>	<i>dişinden</i>
<i>dünyanın her yanında.</i>	<i>ba bike üküyordu...</i>
<i>Ve kelepçeler çürüyordu</i>	<i>KERVAN YÜRÜYÖRDÜ...</i>
<i>kızıl bantlı</i>	<i>Rahime Henden</i>
<i>alınlarında...</i>	<i>9 Mayıs 2001</i>

Devrim davası Onlar ve Onlar'ın izinden yürüyenler tarafından sürdürülecek... M. Dicle

Devrimci kimliği savunma ve ayakta tutmanın ağır bedeller gerektirdiği bir dönemden geçiyoruz. Asalak burjuvazinin çeteleşmiş devleti, emperyalist merkezlerin yol göstericiliğinde, devrimci örgütlenmeleri tasfiye etme planını kanlı bir şekilde hayata geçirme çabasıdır. Bu, kirli ve işçi-emekçileri kölelik batağında boğma planının önündeki en büyük engel, devrimci ve komünistlerdir. Bu konuda açık bir bilince sahip olan sermaye düzeni, tutsak devrimci ve komünistleri saldırının ilk hedefi olarak seçmiştir. Ancak bu plan, onlarca devrimcinin hayatı pahasına direnişle engellenmektedir.

Devrim davasına bağlılığın en destansı örneklerini veren devrimci tutsaklar, ölümün üzerine yürümekte tereddüt etmemektedirler. Başından beri bu yürüyüşte yeralan Hatice yoldaş, Ümit ve Habip yoldaşların yolundan ilerleyerek ölümsüzler kervanına katıldı. Örgüt ve parti yaşamında, düşman karşısındaki tavizsiz tutumunda olduğu gibi, yaşamının son direnişinde de parti, devrim ve sosyalizme sonuna kadar bağlı olduğunu gösterdi. Ancak bu son direniş, herhangi bir direniş değildir. Bu direniş yeni başlangıçlara esin kaynağı olan, güç katan, fiziki anlamda bir kayıp olmakla beraber, aynı zamanda partiyi ve devrim davasını güçlendiren bir direniştir. Ve yaşamın çizgisini bütünleyen bir özelliğe de sahiptir.

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya uğruna yaşamlarını ortaya koymayı bu ideali savunmak kadar doğal sayan devrimcilerin, kuşkusuz övülmeye ihtiyaçları yoktur. Zira yaşamları ortadadır. Bu yaşamlardan süzülecek güçlü yönlerin, mücadeleyi sürdüren kuşaklara aktarılmasıdır önemli olan.

Bu açıdan Hatice yoldaşla beraber çalıştığımız dönemde dikkatimizi çeken ve örnek alınması gereken (yaşamı ve mücadelesiyle ortada olan diğer güçlü yönlerinin yanısıra) bir yönü vardı. Bu da çalışma için en küçük bir olanağın bile değerlendirilmesi yönünde gösterdiği çaba ve ısrardır. Bu olanağın partiye sunulması için sabırla, yorulmadan zaman ve emek harcamasıdır. Parti kuruluş kongresinde dile getirilen, "Partiye bir iğne ucu kadar katkı sunacak bir imkan varsa, bu imkan değerlendirilmelidir" tespitine denk düşen bir ısrardı bu. Bu ısrarı, ancak yaşamlarının merkezine devrim ve sosyalizmi yerleştirenler gösterebilir.

Bir toplantı arasında bir ozanın "Bir insan değiştirdiği adresler kadar yaşar" dizesinden bahsettiğimde, gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. O zaman ben çok yaşamışım dedi. Anladım ki, bir devrimci olarak çok adres değiştirmiş.

Sömürü ve zorbalığın sembolü olan burjuvazinin, bu azınlık saltanatını sürdürmek için hiçbir vahşetten kaçınmayacağını biliriz. Ve bu zorbalığın ilk hedefinin devrimciler ve komünistler olduğunu da biliriz. Buna rağmen, bir devrimcinin, bir yoldaşımızın fiziki olarak aramızdan ayrılışını kolayından kabullenemeyiz. Bu durum, belki cephelerin şimdiki eşitsizliğinden kaynaklanmaktadır. Aramızdan ayrılanların ise, son nefeslerini verirken, tüm yaşama tutkularına rağmen rahat olmaları, son nefes bile (olması gerektiği gibi) idealler uğruna veriliyor olmasından olsa gerek. Ya da Lyon barikatlarında son nefesini vermek üzere olan dokumacı Bouvri'nin arkadaşı Stock'a dediği gibi;

"Sil gözünün yaşlarını delikanlı, ben henüz yaşıyorum. Ölsem de arkandan zırlama, yerime geç. Hepimiz ölümlüyüz ama iş orada değil. Mesele insanın niçin öldüğünde. Ben kendi yirmibeş yılımı, bir tok fabrikatör domuzun altmış yılına vermezdim. Hem döşekteki ölümün nesi daha iyi barikattaki ölümden..." (Ateşi Çalmak, C:1, s.508)

Dünyanın bütün barikatlarında düşenlerin önünde saygıyla eğiliyorum.

TKİP kurucu üyesi/ÖO şehidi Hatice Yürekli'ye...

"Son ana kadar parti bayrağına ve devrimci ideallerine sımsıkı sarıldın..."

Merhaba Hatice yoldaş!

Seninle son ayrılışımızda ikimizin de elinde ağırlığımızdan daha ağır valizlerimiz vardı. Birbirimize uzak mesafeden gözlerimizle hoşçakal dedik. Ve bir süre sonra tutsak düştüğün haberi geldi. Düşmana karşı diğer yoldaşlarla birlikte direnmiştiniz...

Birlikte kısa bir süre aynı tekstil fabrikasında çalıştık, sonra birden ortadan kayboldun. Uzun bir süre senden haber alamadım. Kötü haberi gazetelerden öğrendim. Tutsak düştüğün haberi ve diğer yoldaşlarla fotoğrafların vardı gazete sayfalarında. Beni partiye kazanmada Habip yoldaşın ve senin emeğin vardır. Ve kimbilir kaç fabrikada yeni yoldaşlar kazandırdın partiye.

Hatice yoldaş, ölümü kucaklamada soyadın kadar "Yürekli" oldun. Son ana kadar parti bayrağına ve devrimci ideallerine sımsıkı sarıldın. Bizler, diğer yoldaşlarla birlikte emanetinize en iyi biçimde ve sonuna kadar sahip çıkacağız.

Habip ve Ümit yoldaşları uğurladığımızda, yazarken çok zorlanmışım. İnsanın içindeki acıyı, kini, öfkeyi yaşadığı kadarıyla aktarması zor oluyor, hele bir de sözkonusu olan yoldaşlarıysa...

Bu devlet en acımasız bir şekilde kallesçe ve kahpece katlediyor. Türkiye'de yoksulluk çeken milyonlar hiç mi hiç umurunda değil. Sisteme muhalefet eden kim varsa yok etmek için saldırıyor. Tabii ki en başta devrimcileri ve komünistleri ezmeyi ve yoketmeyi amaçlıyor. Ancak hiçbir saldırı bizleri sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratmak için yürüttüğümüz

mücadeleden vazgeçiremeyecektir.

Yoldaş, seni yağmurla birlikte uğurladık, bardaktan boşanırcasına yağın yağmur ölümsüzlüğünü duyurdu. Birden gözümün önünde canlandı; "benden buraya kadar" diyordun, "yaşatacaklarımızla beraber" diyordun...

Aylarca direndin, direniyorlar, burjuvazi bile şaşırıyor bu işe. Katletme operasyonlarının hiçbirini bir sonuç vermedi. Hergün bir yenisi eklendi. Elllerinden gelse herkesi yok edecekler. Ama bunun faturasını da iyi biliyorlar. Yıllardır devrim yolunda bedel ödeyen yiğit devrimcilerin bir gün gelip işçi sınıfının önderliğinde bu faturayı burjuvaziye ödeteceğinden zerre kadar kuşku yoktur. Bizler yarınları işçilerle birlikte kucaklayacağız "Yürekli yoldaşım".

Şu an birçok direnişi yoldaşımız ve siper yoldaşının bilinci kapalı, devlet zorla müdahaleye devam ediyor. Sakat bırakmaya devam ediyor.

Dışarıda Ölüm Orucu direnişine destek veren ailelerin eylemlerine müdahale ediliyor, evleri zorla basılıp direnişçiler hastahanelere kaldırılıyor. Başaramayacaklar, bedenleri hücrelere kapatmakla, ikiyüzlülikle, baskıyla, yalan ve demagojiyle mücadele tarihimizi unutturamayacaklar.

Partimizin kurucularından Hatice Yürekli yoldaş ve diğer yoldaşların bize devrettiği davaya bağlılığım sonsuz olacak. Sizlerden devraldığım bayrağı leke sürdürmeden taşıyacağım.

Tekstil işçisi yoldaşım

Heyula

Ülkemin gecelerinde

Bir heyula dolaşıyordu

Karanlığın deliksiz şafağında

Gün, doğmanın telaşında

Ve korkusunda...

Sıyırdı güvercin desenli pelerini

Heyula

Döndü yüzünü Ay'a uluyarak

Değişim için

Yılan yanını.

Ay'ın haberi yoktu

Meşguldu kayan yıldızlarla

Güneş ve şafak geç kalmıştı

sabaha.

Heyula ateş ağızlı bir devdi

Özgür ölüleri yakan bir alevdi

Anaların kızıl top yürekleri

çıgıllardaydı

İpnotizma devrede, tanrılar

uykulardaydı.

E. Yılmaz/ Aralık '00

“Bugün direnişin kızıl bayrağı bizlerin ellerinde! Bu onura layık olmak, bayrağı hep yükseklerde dalgalandırarak, gerektiğinde onun rengini kanımızla daha da kızılaştırmak boynumuzun borcu. Bizi teslim alabileceğini sananlar ne büyük bir yanlış içerisindedir. Devrim davasının yenilmezliği görkemli direnişimizle bir kez daha gösterilecektir sınıf düşmanına...”

“Kazanan biz olacağız, kazanan devrim davası olacak!”

Hatice Yürekli

Ekim Davası zaferle taçlanacak!

Merhaba dostlar, yoldaşlar;

20. yüzyılın başında proleter devrimler çağını başlatan büyük sosyalist Ekim Devrimi ve devrimde proletaryaya önderlik eden Bolşevik Partisi, bugün de bize rehber olmaya devam ediyor. Bolşevik Partisi'nin mücadele ve örgütlenme geleneğinin bu coğrafyada ileri taşınması iddiası ve pratiğinin sahibi olan Partimiz, kuruluşunun 2. yılını geride bırakmış bulunuyor. Partimiz 2. yılını geride bırakırken, kendi onüç yıllık ve bilimsel sosyalizmin yüzelli yıllık birikiminden aldığı güçle, kararlılıkla yolunu yürüyor.

“Yeni Ekimler İçin!” şiarıyla yola çıkan komünistler, parti silahını kuşanarak ve işçi sınıfını parti bayrağı altında savaştırmak için Ekim Davası'nı zaferle taçlandıracaklardır. Buna sarsılmaz bir inanç duyuyor, bunun için yaşıyor, bunun için savaşıyor ve gerektiğinde bunun için ölüyoruz, öleceğiz!

Şan olsun büyük sosyalist Ekim Devrimi'ne!

Şan olsun partimiz TKİP'ye!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın proletarya devrimi!

(Bu metin daha önce “Ulucanlar Zindanı'ndan TKİP'li tutsaklar” imzasıyla yayınlanmıştır.)

Tarihsel önemde bir sürecin içerisindeyiz. Hücre saldırısına karşı başlatmış olduğumuz SAG Direnişimizi Ölüm Orucu aşamasına taşımış bulunuyoruz. Bu vesileyle kısaca birkaç şey söylemek istiyorum.

Düzen ve devrim cephesi, en durgun dönemlerde dahi sürekliliği kesilmeyen bir çatışma içerisindedir. Bugün, sermaye devleti, bu coğrafyada gerçekleşecek devrimin temel gücü olan işçi sınıfı başta olmak üzere tüm ezilenlere karşı kapsamlı bir saldırı içerisindedir; tüm alanlarda, iktisadi, siyasi, ideolojik, kültürel vb... Bu kapsamlı saldırının tüm sonuçlarına varabilmesi için, okun sivrî ucunu öncelikle, ezilenlerin temel çıkarlarının temsilcisi devrimcilere yöneltilir. Bu hep böyle olmuştur. Toplumun en direngen, en dirençli kesimini oluşturan devrimciler, dışarıda süreklileşmiş bir azgın devlet terörüyle, içerde hak gaspları, vahşi saldırılar ve katliamlarla karşı karşıya bırakılmışlardır. Amaç; en dirençli kesimleri ezerek, imha ederek, toplumu daha rahat köleleştirebilmenin koşullarını oluşturmaktır.

Bugün bu saldırıların en kapsamlısıyla karşı karşıyayız. F tipi denilen hücre cezaevleri tam da bu kapsamda bir amaç doğrultusunda gündemleştirilmiştir. Hepimizin bildiği gibi, hücrelerde teslim alınmak istenen, devrimci düşünce ve değerlerimiz, yaşam biçimi ve ideallerimizdir. Özünde ise bir ideolojik saldırıdır bu. Belki de düzen ve devrim cephesini karşı karşıya getiren en sert çatışmalardan biri olacaktır.

Bu nedenlerle, tam da sorunun ciddiyetine ve

önemine denk düşen bir direniş sürecini başlatmış ve direnişimizi Ölüm Orucu aşamasına çıkarmış bulunuyoruz. Bunun özünde ideolojik çatışma olduğunu söylediğimizde, aslında biz, zaferi tüm sonuçlarından bağımsız olarak daha en başta, yanıtımızı tok ve net bir biçimde direniş olarak ortaya koyduğumuz yerde kazandık. Zafere inancımızı esasta ideolojik güçlülüğümüzden alıyoruz. Devrime ve komünizme olan sarsılmaz inancımızdan alıyoruz. Bununla birlikte; “Esnemektense kırılmayı tercih ederiz, biz hazırız, bayrağımıza leke sürdürmeyeceğiz!”, “Artık tereddütsüz öleceğiz!” diyen şehitlerimizden ve “Teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz?” dayatmalarına “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz, asıl siz teslim olun!” şiarıyla sembolleşen ve devrim tarihimizde onurlu yerini alan görkemli Ulucanlar direnişimizden!

Kendi adıma ise şunu söyleyebilirim. Bir devrimcinin en temel sorumluluğu parti ve devrimin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmaktır. Bugüne kadarki siyasal yaşamımda bu temel sorumluluğun hakkını vermeye, her koşulda partinin ve devrimin kızıl bayrağını hep yükseklerde tutmaya çalıştım, bugün de olduğu gibi. Partim, bana Ölüm Orucu direnişçisi olma onurunu vermiş bulunuyor. Bu onura layık olmayı, tarihsel önemdeki bu sorumluluğu yerine getirmeyi sadece partime karşı değil, devrime karşı da bir görev olarak algılıyorum. Çünkü, biz devrimci ve komünist tutsakları hücrelere atmayı planlayanlar, oralarda devrim ve komünizm ütopyamızı

boğacaklarını sanıyorlar. Buna asla izin vermeyeceğiz. Yaşamımızın biyolojik olarak sona ermesine rağmen devrim ve sosyalizm savaşımızın haklılığına gölge düşürmeyeceğiz. Düşmanın teslim alma çabalarını direnişimizin gücüyle boşa düşüreceğiz!

Bugün direnişin kızıl bayrağı bizlerin ellerinde! Bu onura layık olmak, bayrağı hep yükseklerde dalgalandırarak, gerektiğinde onun rengini kanımızla daha da kızılaştırmak boynumuzun borcu. Bizi teslim alabileceğini sananlar ne büyük bir yanlış içerisindedir. Devrim davasının yenilmezliği görkemli direnişimizle bir kez daha gösterilecektir sınıf düşmanına. Temsil ettiğimiz sınıfa, işçi sınıfına layık komünistler olduğumuz bir kez daha görülecektir. Sonuçları ne olursa olsun, kazanan biz olacağız, kazanan devrim davası olacak.

Yoldaşlar ve siper yoldaşları olarak, tarihsel önemde bir sorumluluğu omuzlamış bulunuyoruz. Bu sorumluluğun hakkını vereceğimize inancım tam.

Şimdiden zaferimizi kutluyorum!

**Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

(Hatice Yürekli yoldaşın Ölüm Orucu Direnişi'ne geçişte yapılan band takma töreninde yaptığı konuşmanın metnidir.)

“Biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz...”

Faşizmin işkencehanelerinde devrim savunması

1949 yılında Çorum’da doğdu. 18 Mayıs 1973’de Diyarbakır’da faşizmin işkencehanelerinde kurşuna dizildi...

Gençlik mücadeleleri içinde devrim yolunu seçtim

“Getirildiği görülen sanık İbrahim KAYPAKKAYA huzura alındı, hüviyet tesbitinden sonra suç konusu olay ve örgütsel ilişkiler hatırlatılarak sanıktan SORULDU: SANIK cevaben:

Ben yoksul bir ailenin çocuğu olarak, 6 yıllık Hasanoğlan İlköğretmen Okulu’nda yatılı okudum. Hasanoğlan’daki başarılı öğrenciliğim nedeniyle Yüksek Öğretmen Okulu’na gönderildim. Bir yıl hazırlık sınıfında okuduktan sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu’na ve aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi’ne girmiş oldum.

Bundan sonra devrimci gençliğin demokratik ve devrimci eylemlerine katıldım ve devrimci düşüncemi geliştirdim. 1967 yılında 9 arkadaşımınla birlikte Çapa Fikir Kulübünü kurduk. O dönemde FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu)nun ve TİP’in bir üyesi olarak, onların düzenlediği bütün toplantı, forum, miting ve gösterilere katıldım.

1968 yılında okulun gerici yönetimi tarafından önce muvakkat ve daha sonra da kati olarak uzaklaştırıldım. Buna karşı Danıştaydan yürütmenin durdurulması kararı almama rağmen okulun faşist idarecileri bu karara uymadı. Benim düşünce yapım, katılmış olduğum eylemler ve gençlik örgütündeki çalışmalarım, okuldan uzaklaştırılmamın başlıca nedenleri olarak gösterildi. Hatırladığım kadarıyla o zamanlar katıldığım, NATO’ya Hayır ve Amerikan 6. Filosunu protesto eylemleri, Halk Aşıkları Gecesi düzenlemeye çalışmam, bazı bildirilerin dağıtılması ve işçi yürüyüşlerine katılmam öğrencilik sıfatıma zarar

Burada sunduğumuz metin **İbrahim Kaypakkaya’nın** 21 Nisan 1973 günü Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Savcılığı tarafından alınan ifadesidir. Devamında küçük bir parça olarak yüzleştirme tutanağı da yer almaktadır. Metnin girişinden de anlaşılacağı gibi, **Kaypakkaya’nın** yanıtları Askeri Savcı tarafından kayda geçirilmiştir, metnin üslubu ele alınırken bu gözetilmelidir.

İbrahim Kaypakkaya’nın yalnızca dört hafta sonra kendisini başeğmez tutumundan dolayı kurşuna dizecekler önünde verilmiş bu ilk “sorgu” sunu, özellikle yeni kuşak devrimcilerin ilgisine ve incelemesine sunuyoruz. Siyasal poliste ve işkencede başeğmez devrimci tutumuyla yakın tarihimizde büyük bir geleneğin temellerini atmış bu yiğit devrimciyi bu vesileyle bir kez daha derin bir saygıyla anıyoruz.

(Metnin başlığı ve arabaşlıkları, metnin içeriğinden hareketle **SY Kızıl Bayrak** tarafından konulmuştur. Metne bir rahatlık sağlamak için yer yer ek paragraflar da yapılmıştır.)

getiren hareketler olarak telakki edilmiştir. Oysa bunlar, yurdunu ve halkını seven herkesin, kendi inancı ve bilinci doğrultusunda sürdürmesi gereken ve kişisel sorumluluğu olan çalışmalardır.

TİP’in parlamentocu ve reformcu çizgisine karşı mücadele

Gelişen zaman içinde FKF gençlik örgütünde bazı görüş ayrılıkları belirmişti. Bu bir bakıma, ilerleyen bilincin ve edinilen tecrübelerin doğal sonucuydu. FKF içinde beliren başlıca iki görüş: Birincisi, FKF yönetiminin öteden beri TİP’in parlamentocu ve reformcu görüşü. İkincisi, milli demokratik devrimi savunan aşamalı devrim tezi. Bu düşünceyi ilk zamanlar Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi, daha sonra da PDA ve İşçi-Köylü de savunmaya çalıştı. Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi bazı olumsuz yanlarına rağmen, devrimci kadroların bilincinin ilerlemesine ve devrimci düşüncenin kavranmasına yardımcı oldu. Çünkü TİP ve yönetici kadrosu, devrimci kadrolar, işçiler ve köylüler arasında devrimci düşüncenin, Marksizm-Leninizmin yayılmasını engelliyorlardı. Ben, TİP’in yöneticilerini, kendilerine sosyalist adımı veren reformcu orta burjuva aydınları olarak görüyorum. TİP’in çizgisi de, orta burjuvazinin radikal kesiminin tutarlı reformist çizgisiydi.

Ben bu ayrılığa MDD (milli demokratik devrim)i savunan grup içerisinde yer aldım. Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi çevresi, tam ve -kelimenin gerçek anlamında- devrimci mahiyette olmamakla birlikte, TİP’e göre, işçilerin, köylülerin, gençliğin ve diğer halk kitlelerinin demokratik ve devrimci anlamda eylemlerine biraz daha fazla ilgi göstermeye çalıştı.

İşçi ve yoksul köylü eylemlerine katılıp destekledim

Daha sonra 1969 yılında FKF’nin DEV-GENÇ’e dönüştüğü kurultayda, DEV-GENÇ ve Aydınlik Sosyalist Dergi içinde de ayrılık oldu. Ben bu ayrılığa

Proleter Devrimci Aydınlik ve İşçi-Köylü dergi ve gazetesi çevresindeki arkadaşların grubunda yer aldım. Bu dergi ve gazetenin çıkışına, dağıtımına yardımcı olmaya, savunduğumuz görüşleri işçiler, köylüler ve gençlik içerisinde yaymaya çalıştım. Yine bu arada Trakya’daki topraksız köylülerin, ellerinden toprağı jandarma gücüyle gaspetmiş büyük çiftlik sahiplerinin topraklarını işgal etmesi eylemlerine, İstanbul’da Demir Döküm, Sungurlar, Horoz Çivi, Pertriks, Ege Sanayi, EAS Akü, Gıslaved, Gamak, Singer ve Derby fabrikalarındaki işçilerin haklı grev ve direnişlerine yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. 15-16 Haziran büyük işçi yürüyüşüne katıldım ve fırsat buldukça da faşistlerin üniversitelere yaptığı saldırılara karşı savunma mücadelesi veren devrimci gençliğin bu mücadelesine ve diğer demokratik eylemlerine katkıda bulunmaya çalıştım.

Şahsımı ilgilendiren siyasi konuları aşan sorulara yanıt vermem

Ben buraya kadar anlattığım şeyleri söylemekte bir sakınca görmüyorum. Bütün bunlar, o dönemdeki legal ve kanunen de suç olmayan faaliyetlerdi. Ben de, bir devrimci olarak bu faaliyetler içerisinde yukarıda anlattığım çerçevede içerisinde yer aldım. Bu çalışmalarımı, Marksizm-Leninizme inanan bir komünist devrimcinin halkın kurtuluşu için yapması gerekli çalışmalar olduğu kadar, devrimci gençliğin örgütü DEV-GENÇ’in üyesi olan bir devrimci gencin halka ve gençliğe karşı sorumluluğunun gereği olarak da sürdürdüm. Ancak şahsımı ilgilendiren konular ve hakkımdaki isnatları taşan hususlardan gayri, gençlik örgütü ve çalıştığım devrimci gruplar içinde başkalarını etkileyebilecek bir beyanda bulunamam. Anlatmış olduğum şeyler, gençlik ve içinde bulunduğum devrimci gruplar saflarında kendi çalışma ve düşüncelerimle ilgili bulunmaktadır. Başkaları hakkında beyanda bulunmayı, kişisel sorumluluk sahamı aşan bir hareket sayarım. Sıkıyönetim ilanına kadar faaliyetlerim bunlardı.

Örgütlü faaliyetlerim hakkında konuşmam

Sıkıyönetim ilanından hemen sonra ve özellikle İsrail Başkonsolosu Efraim ELROM’un öldürülmesi olayının arkasından şiddetlenen faşist baskılar ve bir yığın tutuklamalar sonunda birçok gençler ve aydınlar tutuklandılar. Hatta DEV-GENÇ içerisinde kayda değer bir faaliyeti olmayanların dahi yakalanıp tutuklanmaları karşısında, benim de aranıp yakalanacağımı tahmin ederek uzun bir süre gizlendim. Gizlendiğim yer ve bu devredeki ilişkilerim konusunda herhangi bir şey söylemeyi gereksiz buluyorum.

Kaçak bulunduğum dönemde ve tahminen 1972 Nisan ayı sonuna kadar elime ŞAFAK adlı dergi ve ŞAFAK yayınları geçmekte idi. Bu yayınları bana kimin nasıl getirdiği konusunda bir şey söylemeyi de gereksiz buluyorum. ŞAFAK dergisinde ve yayınlarında demokratik halk devrimi açısından katılmadığım bazı görüşler yer almakla birlikte, bir devrimci çalışmanın varlığından ve sürdürülüyor olmasından memnuniyet duydum. Daha sonra bu yayın organını çıkaran örgütüle

herhangi bir ilişki kurmaksızın, bulunduğum yerde kendi olanaklarımla ve kendi düşüncem doğrultusunda propaganda ve bilinçlendirme çalışmaları yaptım. ŞAFAK yayın organının, Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi (TİİKP) adlı bir örgüte ait olduğunu ve böyle bir örgütün varlığını bilmiyordum. Bunları daha sonraları, bu örgütle ilgili yakalama haberleri dolayısıyla radyo ve gazetelerden öğrendim. Ben, bu illegal örgütün yöneticisi olduğunu söylediğiniz Doğu PERİNÇEK ile sorgularınızda iddia ettiğiniz gibi bir ilişkide bulunmadım. Ve bana Doğu PERİNÇEK tarafından örgütsel veya başka bir görev verilmedi. Esasen Doğu PERİNÇEK'i de tanımam, sadece sıkıyönetimden önce adımı duymuştum. Kendisini PDA'ya yazı yazan bir devrimci olarak biliyordum. Sizin deyiminizle, ŞAFAK örgütünün illegal organizasyonuna katılmadım.

Bu devredeki çalışmalarımı ilgili herhangi bir şey söylemeyeceğim. Çalıştığımı söylememin şahsi sorumluluğum açısından yeterli olduğu görüşündeyim. Ben sormuş olduğunuz şekilde Malatya ve Tunceli bölgelerinde faaliyet göstermedim. Çalışma alanım buralar değildi ve neresi olduğunu söylemeyi de gereksiz buluyorum; neresi olmadığını belirtmeyi yeterli görüyorum.

Devrimci bir örgütün üyesi olmaktan büyük bir kıvanç duyuyorum

Benim, bahsettiğiniz TİİKP adlı örgütle hiç bir bağlantısı olmayan kişisel nitelikteki faaliyetlerim, Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) ve Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu saflarına katılmama kadar sürmüştür.

Sonradan katıldığım bu örgütlere ne zaman katıldığımı hatırlamıyorum. Ve beni bu örgütlere kimin aldığını söylemeyi de gereksiz buluyorum. TKP/M-L ve ona bağlı TİKKO örgütlerinin kimler tarafından kurulduğunu ve yönetildiğini bilmiyorum.

Yalnız bu örgütlerin saflarına katıldığımı ve onların illegal üyesi ve tarafı olduğunu saklamıyorum ve bu örgütlerin üyesi olmaktan büyük bir kıvanç duyuyorum.

Bu örgüt içerisindeki çalışma yöntemim ve örgütün kurtuluşuna esas olan düşünceler, bahsetmiş olduğunuz yazılarda geniş ölçüde yeralmaktadır. Mensup olduğum bu örgütlerin "ŞAFAK REVİZYONİZMİ TEZLERİNİN ELEŞTİRİSİ", "TÜRKİYE'DE MİLLİ MESELE", "TÜRKİYE'DE KEMALİST HAREKET, KEMALİST İKTİDAR DÖNEMİ, İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI YILLARI VE 27 MAYIS HAREKETİ", "BAŞKAN MAO'NUN KIZIL SİYASİ İKTİDAR ÖĞRETİSİNİ DOĞRU KAVRAYALIM" başlıklarını taşıyan ayrı ayrı, uzun ve örgütün görüşlerini yansıtan tezleri ve düşünceleri kabul ediyorum. Bu başlıklar altındaki yazılara benim de görüşlerim diye imzama atmaya hazırım, fakat bu yazıların esas olarak kimin veya kimler tarafından kaleme alınmış olduğunu bilmiyorum.

Ben bu görüşler doğrultusunda devrimci mücadele vermek üzere 1973 Ocak ayı başlarında, faşist güçler tarafından şehit edilen yiğit arkadaşım Ali Haydar YILDIZ ile Tunceli'ye gelmişim. Köylüleri devrim için, halk ihtilali için örgütlemek amacıyla köylere gitmiştik.

Buradaki çalışmalarımız 24 Ocak 1973 günü, kalmış olduğumuz Vartnik mezrasındaki kömün basılmasına kadar sürdü. Bunlar dışında başka bir açıklamaya gerek görmüyorum.

"Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım"

Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım" dedi. Başka bir diyeceği olmadığını söyledi ve birlikte tutulan işbu ifade zaptı, okunup imzalandı (21 Nisan 1973, TKP/M-L, TİKKO, TMLGB Davası, Klasör No 3, Dosya No 1, Sıra No. 4).

"Proletaryanın ideolojisini benimsemiş, halkın kurtuluşunu savunan bir komünistim"

"İbrahim KAYPAKKAYA'ya, iddia edilen suç konusu olay anlatıldı ve huzurdaki şahıs gösterilerek soruldu. Sanık, 'ben burada gösterdiğiniz şahıs ve Hacı ÖZDOĞAN'ı tanımıyorum. Sizin iddia ettiğiniz gibi bu şahıstan nüfus cüzdanı filan almış da değilim. Üzerimden çıkan ve burada gösterilen şahsa ait olduğunu söylediğiniz hüviyet cüzdanımı Malatya'da buldum. Sıkıyönetimce arandığım için, hüviyetimi gizlemek amacıyla, bulduğum bu nüfus cüzdanına kendi fotoğrafımı yapıştırdım. Ben proletaryanın ideolojisini benimsemiş, halkın kurtuluşunu savunan bir komünistim. Bir sınıf mücadelesi olan size karşı yürüttüğüm mücadelede böyle şeyleri doğal karşılıyorum. Karşımda bulunan ve üzerimde bulunan hüviyet cüzdanının kendisine ait olduğunu söylediğiniz şahsı tanımıyorum; onun beni tanıyorum demesi, ya sizin işkence ve baskılarla zorlamanızdan, ya da yine aynı sebeple korkması dolayısıyla yalan söylemesinden ileri geliyor; bunun sebebini ben bilmem' dedi.

"Halka zulmetmenin hesabı er geç sorulacaktır"

Sanık İbrahim KAYPAKKAYA'ya huzurdaki diğer üç kişi gösterilerek, suç konusu olay izah edilip soruldu. Sanık, 'ben, burada bana göstermiş olduğunuz üç köylüyü tanımıyorum ve bu kişilerle de hiç bir zaman hiç bir yerde karşılaşmış değilim; bu üç köylünün bana, baskından sonra yardım ettikleri iddianız da yalan ve uydurmadır. Ben, müsademe sırasında yaralanmış olduğum için ekmek dahi yiyemiyordum. Huzura getirilmiş olan bu üç köylü, benimle hiç bir ilişkileri olmadıkları halde, fiilsiz, sebepsiz ve haksız olarak buraya getirilmiş ve kendilerine baskı ve işkence ile gözdağı verilmek istenmiştir. Bu faşizmin bir zulüm örneğidir ve faşistlerden halka zulmetmenin hesabı er geç sorulacaktır' dedi" (TKP/M-L, TİKKO, TMLGB Davası, Klasör No 3, Dosya No 4, Sıra No. 13/2).

(İbrahim Kaypakkaya/Bütün Yazılar-1, Tufan Yayınları, s.12-17)

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
40-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL.

Sincan hücrelerinde sistematik işkence

Sincan F Tipi Hapishanesi'nden tahliye olan Kerim Yalçıntepe anlatıyor:

Ben 6 Mayıs 2001 tarihinde Sincan F Tipi Hapishanesi'nden tahliye oldum. Buraya 19 Aralık'taki vahşet operasyonu ile Çankırı Hapishanesi'nden getirilmişim.

(...)

Sincan'da tecritte, ya üç ya da tek kişilik hücrelerdeydik. Hücrelerden yalnızca haftada bir kez bir saatliğine, ziyaretçimiz gelirse ailelerimizle görüşmek için çıkartılıyorduk. Yine avukat gelirse yarım saatliğine görüşebiliyorduk haftada bir kez. Bunun dışında hücreden kesinlikle çıkartılmıyorduk. Hücrede beraber kaldığımız arkadaşlarımız dışında hiç kimseyi asla görme koşulumuz yoktu. İstedikleri herhangi bir şeyi yapmadığımızda, karşı çıktığımızda disiplin cezaları veriliyordu. Ceza; 2 ay görüş yasağı ya da mektup alıp göndermeme... Bu yüzden aylarca ailesiyle görüşemeyen, mektup gönderemeyen-alamayan onlarca arkadaşımız var. Tehditler, işkence, yaptırımlar her zaman oluyor.

Ulucanlar katliamına da katılan Bekir Etyemez adlı başgardiyan vardı. İsteyerek, severek işkence yapıyordu. Selmani Özcan adlı arkadaşımıza birçok kez saldırdı. “Eğer 100 milyonumuza keserlerse ben size yapacağımı bilirim” türü tehditler savurdu. Selmani Özcan 96 Ölüm Orucunda 1. Ekipte idi ve denge sorunu var. Ona rağmen bilinçli olarak tek kişilik hücrelere koyarak işkencelerini devam ettiriyorlardı. Selmani yalnızca bir örnek, hemen herkes tehdit edildi, dayaktan geçti. Yıldırma, korku salmaktaki amaçları. İşkenceyi yapan yalnızca bu başgardiyan değil... “Müdahale ekibi” dedikleri 30 kişilik grup başı çekiyordu. Ama işkenceye tüm gardiyanlar katılıyordu.

Günde iki kez yapılan sayımlarda, üç kişilik hücrelerde zorla aşağı indiriliyorduk. Kimi zaman yumruklarla, tekmelemlerle saldırıya uğruyorduk. Hastane ve mahkemelere gidiş-gelişler de bilinçli olarak işkenceye dönüştürülmüştü. Mutlaka tedavi olması gereken arkadaşlarımız bile bu yüzden hastaneye gidemiyor, tedavi olamıyordu. Hastaneye gidip-gelirken iki el sınıksız arkadan kelepçeleniyordu. X-Ray cihazı, dedektör, duyarlı kapı olmasına rağmen ayakkabı araması dayatılıyor, onursuz aramaya karşı çıkınca da zorla yere yıkılarak dövülüyorduk. Genel aramalar ise talana dönüştürülüyor. Eşyalar dağıtılıp ortalığa atılıyor, yazılar, mektuplar, günlük gazeteler arama sırasında alınarak gaspediliyor, hiçbirine tutanak tutulmuyor ve geri verilmiyordu. 3 Mayıs'taki aramada savcının, müdürün talimatıyla tutuklu ve hükümlülere saldırılmıştı. Saldırıya uğramayan hemen hemen yok gibiydi. Zorla yere yatırılarak, onursuz arama dayatılıp saldırılmıştı. Hacı Demir'e “insanların beynini yıkıyorsun” denilerek, hedef gözetilerek saldırıldı. Sonuç; kırılan iki diş ve vücutta moraran yerler.

Yapılan işkenceler, tehditler, keyfi uygulamalar hakkında birçok kez suç duyurusunda bulunduk. Sonuç değişmedi, ne dava açıldı işkence yapanlar hakkında, ne de işkenceler son buldu. Adalet Bakanlığı bir keresinde müfettişlerini göndermişti. Sözde işkence iddalarını araştırıyordu. Geldi görüştü. Şurda şu işkenceler, şu kişiler tarafından yapıldı, işte izleri dememize, göstermemize rağmen sonuç çıkmadı, dinleyip gitti. Kimi arkadaşlarımıza burada olmamıştır, onu asker yapmış, biz karışamayız gibi cevaplar verdiler. Niye geldiniz sorumuzu ise cevaplamadılar, sıkıştırınca bakanlık gönderdi dediler. Evet Bakanlık göndermişti. İşkenceler kamuoyuna yansayınca “asılsız iddialar” demek için piyondular. Kendileri de biliyorlardı ve kabul da ediyorlardı.

Tüm uygulamalar tutukluları kişiliklerinden soyundurmak ve direnişi kırmak içindi. Direnme hakkını yok etmek için her yonteme başvuruluyordu. Öyle ki, hücrelerini değiştirmek isteyen tutuklulara psikologlar tarafından, “sayımlarda aşağı inersen, ayakkabılarını çıkaracaksan...” şartı dayatılarak “tredman” uygulanıyor.

Cengiz Soydaş'ın şehit düşmesiyle paniklediler. Beklemiyorlardı ölümü.

Cengiz gece bilincini yitirmişti ve sabaha kadar da açılmamıştı. Sabah sayımında farkettiler ve hastaneye götürmek için aldılar. Ve Cengiz hastaneye götürülemeden

şehit düştü. Savcı ve müdür arasında geçen konuşmada müdürün ne yazacağız sorusuna Savcı, “hastaneye götürülürken ambulansa öldü yazarsınız” cevabını veriyordu. 21 Mart saat 9.30 civarı geçiyordu aralarındaki bu konuşma.

Hapishanedeki direnişçilerimizi kendileri istememelerine rağmen zorla hastaneye kaldırdılar. Ankara Numune ve Eğitim-Araştırma Hastaneleriyle hapishane arasında mekik dokuttular direnişçilerimize. Bu götür getirler, tamamen eziyet-işkenceydi direnişçilerimiz için. Saatlerce ringte beklettiler, su, şeker bile vermediler. Bayılanlar oldu. Ringte bulunan hapishane personeli olan sağlık görevlileri bile su aldırtmadı askerlere. Geri dönüşte 6-7 saate yakın hapishane girişinde betonun üstünde beklettiler. Sözlü olarak yaptıkları “direnişi bırakın, kazanamazsınız” türü telkinlerine eziyetlerle birlikte devam ettiler. Direnişçilerimizin iradelerini bu yöntemle de kırmak istiyorlardı.

Direnişçilerimiz bu götür getirleri iki-üç kez yaşadılar. Hastanede de yürüyemez halde olmalarına rağmen ayak bileklerinden bağladılar. Hastaneye gazete dahi almadılar. Kendileri müdahale istemediklerini hem sözlü söylemelerine hem de yazılı olarak Başhekim'e, doktorlara ve Adalet Bakanlığı'na yazılı olarak vermelerine rağmen, bilinci kapanınca zorla müdahale ettiler.

Hemen hepsi hafızalarını kaybetti. Geçmişlerini hatırlayamaz hale getirildiler. Yarına ilişkin hiçbir şey hayal edemez durumdalar. Direnişçileri hem bu hale getirdiler, hem de utanmazca direnişi bıraktı yalanına başvurumaktadırlar. Hem hapishanede hem de hastanede kendileri ile görüşmeye gelen çeşitli heyetlere, “eylemi bitirmek istiyorsanız, başka yolu yok, taleplerimizi kabul edecekseniz, gidin temsilcilerimizle görüşün, biz tüm yetkilerimizi temsilcilerimize verdik, öleceğiz, ölümlerimizle zafer kazanılacak” diyorlardı.

Hapishane savcısı ise, Ölüm Oruçlarımızın bulunduğu hücrelere, adeta haçlı seferi düzenlercesine gidiyor ve “hapishanede ölüm olmayacağını, bunu kendisinin engelleyeceğini” söylüyordu. Peşinden de ekliyordu; “isterseniz hemen çorba yaptırırım, patates kaynatırırım”. Haçlı seferlerine cezaevi müdürleri, kendine doktor diyen Mengele artığı doktorlar ve psikologlar'da katılıyor. Onlar da direnişi kırmak için ellerinden geleni ardına koymuyorlardı. Bazen hücrelere kendileri bizzat giderek, bazen de çeşitli vesilelerle odalarına çağırarak Ölüm Orucu'nu bırakmalarını söylüyor, örgüt baskısı varsa güvenliklerini alacaklarını söylüyorlardı. Oysa kendileri de çok iyi biliyordu ki bu kişiler kendi iradeleriyle ölüme yatmışlardı. Ölüm Orucu Direnişçilerimiz hergün irade savaşı veriyorlardı, kararlılıkları, inançları her geçen gün daha da pekişiyordu. Bugün de benzeri yöntemler sürmektedir. Hastanelerde doktorlar, psikologlar, Savcılar direnişi kırmanın bir aracı durumunda. Ailelerini de buna alet ediyorlar.

Direnişi kırmaya çalışsalar da boşuna... İçerdeki arkadaşlar kazanacak, evet bedelleri ağır; 53 şehit, onlarca zorla müdahale edilerek hafızalarını yitirmiş, yaşayan ölü durumundaki direnişçi... Ve daha da olacak. İçerdekilere teker teker ölmeye hazır ve zafer tutkularının önüne hiçbir güç geçemez. Tek bir kişi kalsa bile teslim olmayacaktır. 4. ve 5. Ölüm Orucu ekipleri hazır. Ve sırada ölüme gönüllü yüzlerce kişi var.

“Örgüt baskısı ile sürdürüyor” diyorlar. Oysaki tek kişilik hücrelerde, hastanede de tek kişilik odalarda kalıyorlar. Bütün bunlara rağmen direniş sürüyor. Asıl baskıyı onlar yapıyor. İşkenceyi, tecriti, zorla müdahaleyi onlar uyguluyorlar, savunuyorlar. Sakat bıraksınlar, ölüm döşegindeki yoldaşlarımızı zincirlere bağlayarak, işkence yaparak zorla müdahale etsinler, sansürler, yasaklar koysunlar, bunların hiçbirisi sonucu değiştiremez. Bedel ödeniyor, daha da ödenecek...

Ne zamana kadar mı? Zafer kazanılana kadar. Tutuklu ve hükümlüler direnişin bitmesi için, tecritin kaldırılması ve kendileri ile görüşülmesi ön şartını kamuoyuna açıklamışlardı. Hala adım atmayan, “tutuklu ve hükümlülerle görüşmeyeceğiz” diyenler, tüm ölümlerden ve sakat kalmalardan sorumludurlar. Zafer sonrası tükürdüklerini yaladıklarını hep birlikte göreceği

Kerim Yalçıntepe/16 Mayıs 2001

Kuşatmayı bedenleriyle parçalayan şehitlerimizle zaferi kazanacağız!

Faşist sermaye devleti, 200. günlerinde şehitlerimizle devam eden ÖO Direnişimiz karşısında, yenilgiyi kabul etmemenin inatçılığı, sıkışmışlığın ve çaresizliğin vahşetiyle saldırılarına devam ediyor.

16. madde düzenbazlığı, şimdiye kadar söylenen yalanların, işkencelerin, katliamların kabulü ile birlikte saldırı ve oyunlarına yeni boyutlar kazandırdıklarının bir ifadesidir.

19 Aralık katliamından önce ve sonra direnişimizi gölgelemek için uydurulan yalanlar, devrimci irade karşısında tuzla buz oldu. Sokaktaki hücre karşıtı muhalefet baskı ve teröre maruz kalıp uzun bir süre sessizliğe boğulmuştu. Şehitlerimiz bedenleriyle yırttılar bu sessizliği.

Bugün 1 Mayıs sürecinde hepimiz gördük ki, direnişimiz öncesine göre daha geniş bir kitle tarafından sahipleniliyor, destekleniyor.

Onca katliama, işkenceye rağmen, “cezaevlerini örgüt evlerine çeviren (bu) silahlı teröristler”, nedense bir türlü ateşli silah kullanmadılar. F tipi insanlık dışı hücrelere karşı devrimci iradeleriyle bedenlerini ölüme yatırdılar.

Bugün zorla müdahale işkencesi ile sakat bırakılan, kısmi ya da tamamen hafızaları kaybolan yoldaşlarımızın “tedaviyi kabul ettiği” yalanları, önceki yalanlarının karşısında gülünç kalıyor.

Ve yalan, demagoji, baskı, terör, işkence ile örülen kuşatmayı bedenleriyle parçalayan şehitlerimizle, zaferi hiçbir şeyi affetmeyecek kadar trnakla söküp koparacağız.

Biz kazanacağız!

Direniş...

*yeni acılar eklenerek
bir öncekine
büyüyor
kavganın çocuğu
zulmün
zindanlarında...*

*büyüyor...
anaya mahsun
babaya suskun
yare küskün*

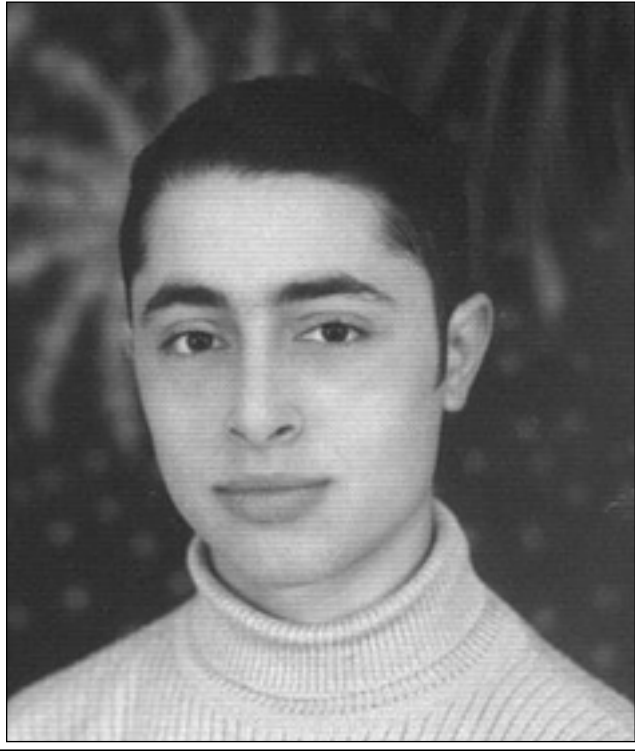
*toprak doymaz tohuma
toprak suya hasret
zafer doymaz bedene
zafer cana hasret*

*yarın korkar
yarın titrer
yarın dört gözle
bekler özgürlük günlerini*

*ve
büyüyor kavganın
çocuğu
anaya mahsun
babaya suskun
yare hasret...*

A. Yılmaz

Mücadele Postası... Mücadele Postası... Mücadele Postası...

Gula sor! Sevgili Burhan!

Armutlu'nun insan ve isyan gülüslü çocuğu. Seyre dalarsan Antakya'yı Armutlu'nun tepesindeki taş bahçeden, gör gözlerindeki hırs ve inancı nasıl da taşıyoruz yüreklerimizde. Ve eğer dalarsa gözlerin denizlerin engin mavisine, anımsa o yüreklerinde kızıl karanfilleri taşıyanları. Hani o bir ucunda orak diğer ucunda çekiç, özsuğunda zifiri sarı yıldızı taşıyan yiğitleri... Onlar gibi olmak istediğini bir kez daha haykır. Bir kez daha haykır kalles ölümüne inatla ...

Burhan Hayzaran, 1981 Antakya doğumlu. 8 Mayıs 2001 tarihinde Armutlu'da, insanlığın en büyük sorunlarının baş aktörü olan kapitalist sistemin yarattığı trafik canavarının pençesinde yaşamını yitirdi. Biz de yüreğinde taşıdığı inanç ve kararlılığın taşıyıcısı olacağız. Ta ki, ölümünün sorumlusu kapitalizmi tarihin çöplüğüne gömene dek...

SY Kızıl Bayrak okurları/Antakya

14 yaşındaki kız çocuğuna 75. Yıl Karakolu'nda yapılanlar..

Yıldız Erdoğan, 11 Mayıs günü İHD İstanbul Şubesi'nde yaptığı basın toplantısında, kızı Döndü Erdoğan'ın pazara giderken "şüpheli şahıs" olarak gözaltına alındığını belirtti. Ardından 75. Yıl Karakolu'nda tutulduğunu, onu görmek için gittiklerinde, elleri arkadan kelepçelenmiş, saçları dağınık, başı kızanık ve bitkin bir vaziyette bulduklarını belirtti. Anne Erdoğan, kızlarının 10 saat boyunca karakolda tutulduğunu belirtti. Kızlarının henüz 14 yaşında bir çocuk olduğunu söyleyen Erdoğan, kızlarının gözaltı sırasında su içtiği bardakla bileklerini kestiğini, daha sonrasında eve geldiklerinde ise evlerinin 4. katından atlayarak intihara kalkıştığını açıkladı.

Ayrıca Bahçelievler Emniyet Müdürü'nün kendilerine "Olayı unutup" diyerek tehdit ettiğini bildirdi. İHD Yönetim Kurulu Üyesi Leman Yurtsever, 18 yaşına kadar herkesin çocuk sayıldığını hatırlatarak, Türkiye'de çocukların gözaltına alındığına, işkence gördüğüne dikkat çekti. Erdoğan'a yapılan muamelenin sorumluları hakkında soruşturma açılmasını isteyen Yurtsever, olayın takipçisi olacaklarını ifade etti.

"Emekleriniz boşa gitmeyecek"

"Anneler Günü"nde anneme ve babama...

Gözyaşlarıyla sulayıp tohumları bugünlere ulaştırdın. Şehirlerin karbondioksit kokan zehrini solumamamız için üzerimize abandın. Acılarımızı acın, sevinçlerimizi sevincin yaptın. Gücümüze güç, inancımıza inanç kattın. Ne yaparsak yapalım dirençle karşıladın, direncimize direnç kattın. Biz sizden öğrendik haksızlıklara karşı gelmeyi. Sizden öğrendik, dolaylı da olsa, mücadele etmeyi herşeye rağmen. Fırtınalı günler yaşıyoruz, karlı-boranlı. Şiddeti ileride daha artacak olan. Ve siz olmasanız bu fırtınalı günlerde dışarıda kalırdık, ıslanır, donardık.

Sizin sıcaklığınız bu boranda gelecekte yaşanacak güneşli güzel günleri yaratacağımıza olan inancımızı artırıyor. Güven veriyor. Fırtınayı beraber göğüslüyoruz, güneşli güzel günlerde beraber yaşayacağız. Emekleriniz boşa gitmeyecek. Bizi siz böyle yetiştirdiniz. Onurlu, inançlı, inatçı... Şaşıyorlar bizi tanıyanlar. Bunca pislüğün, kirlenmişliğin yozluğun arasından nasıl sıyrılıp aktınız diye. Bu düzenin içinde yaşayıp bu bozuk çarkın bir dişlisi olmadığınız diye. Biz gurur duyuyoruz sizinle...

Gelecek avuçlarımızın içinde. Avuçlarımızı açın.

Tohumlarımızı saçın. Bırakın çiçeklensin filizler.

Güller, karanfiller, sümbüller.

Ve ben arkamdan siz olmasanız ayakta kalamazdım.

Ne sesim olurdu hücrelerden taşan. Ne yumruğum olurdu sınırları aşan. Şimdi yüreğimde iki ateş, biri sizin için yanıyor.

Bir SY Kızıl Bayrak okuru

Ankara'dan bir okur

Bedelleri azaltmak için dışarıda da direnışı yükseltmeliyiz!

Devrimci iradenin yenilmez gücü bir kere daha kendini gösteriyor. Devrimci tutsaklar bir kez daha ölümün ve düşmanın üzerine zaferi kucaklayana kadar gitmekte kararlılar. Bu kararlılıklarını 7 aydır süren görkemli bir direnişle gözler önüne seriyorlar.

Üç mevsim, bir katliam geçti aradan. Onlarca tutsak şehit düşerken, yüzlercesi sakat kaldı ve daha yüzlerceside ölüm sınırında. Devrimci iradenin duvarına çarpmış olan hücre saldırısı, bedeli ne olursa olsun zafere doğru tereddütsüz ilerliyor. Saldırının püskürtülerek zaferin kazanılması ise çok yakın. Bedelin ağır olacağı bilinen bir gerçektir. Çünkü saldırının daha öncekilerden daha kapsamlı, planlı ve kararlı olduğu biliniyordu. Bunun için de devrimci tutsaklar daha ilk başta "Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!" diyerek bedel ödemeye hazır olduklarını açıklamışlardı.

Bedel ödenmeye devam ediliyor. Şu ana kadar onlarca kızıl karanfilimizi güneşe uğurladık ve uğurlanmaya hazır yüzlerce karanfil ise sıralarının gelmesini beklemekte. Zafere kadar da bu bedeller ödenmeye devam edilecek. Hani diyor ya şair, "Ölüm düştü toprağa/adı mutlaka zafer olacak" diye. Evet ölüm düştü bir kere toprağa ve zafer artık kaçınılmaz olarak kapıda bekliyor. Zaferi kapıya kadar getiren ise tutsakların içeride sürdürdükleri direniş. Daha fazla şehit verilmeden zaferi kucaklamak ise dışarının oluşturacağı direnişe bağlı. 19 Aralık katliamı öncesi oluşan tepkiyi katliam sonrasında taşıyabilseydik, devlet bu kadar pervasız saldıramaz, ödenecek bedel bu kadar ağırlaşmazdı. Uygulanan fiili sıkıyönetim karşısında dışarının sessiz kalması, şu an içeride bedenlerinden başka silahları olmadığı halde son ana kadar direnmekte kararlı olan tutsakların ödedikleri bedelin çok daha fazla olmasına sebep olmuş durumda.

Ölümlerin başlamasıyla birlikte sessizliğin az da olsa kırılmaya başlanmış olmasına rağmen, direnişin kazanılmasına dönük hala yeterli düzeyde bir basınç oluşturulmamıştır. Ama artık hiç vaktimiz kalmadı. Bir an önce bulunduğumuz bütün alanlarda Ölüm Oruçları'nı gündeme oturtmamız ve oluşacak tepkiyi harekete geçirmemiz gerekiyor.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

0093240-0

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekteedir.

Yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya'yı katledilişinin
28. yılında saygıyla anıyoruz...

**Faşizmin işkencehanelerinde
ser verip sır vermedi!..**

**Büyük bir direnişin
temsilcisi oldu,
büyük bir geleneğin
yolunu açtı...**